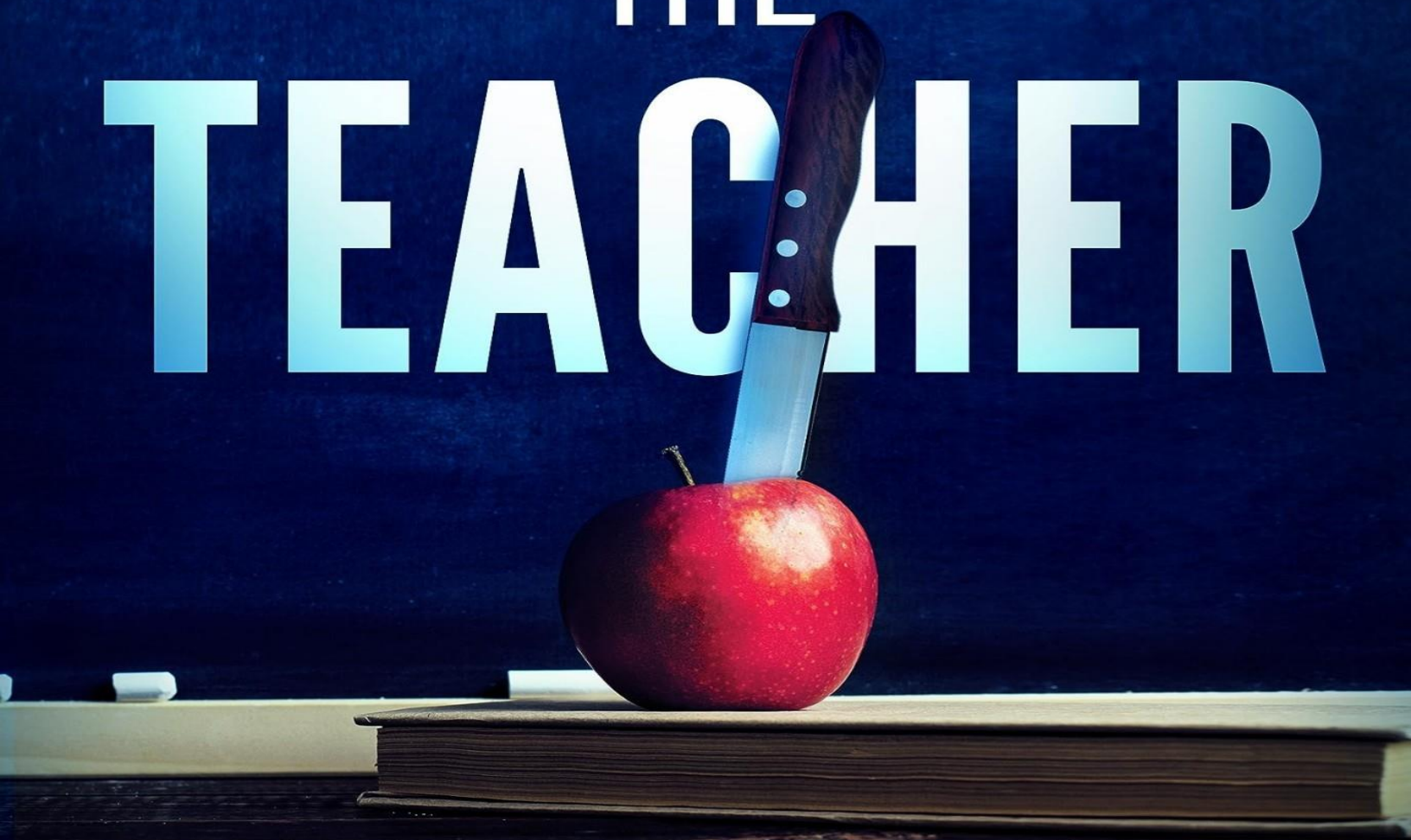
It's a lesson she'll never forget.

THE TEACHER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

FREIDA McFADDEN

ÖĞRETMEN
FREIDA MCFADDEN

OceanofPDF.com

Giriş

MEZAR KAZMAK ZOR İŞTİR.

Bütün vücudum ağrıyor. Sahip olduğumu bile bilmediğim kaslarım acıdan çığlık atıyor. Küreği her kaldırıp biraz daha toprak çıkardığımda sanki bir bıçak kürek kemiğimin arkasındaki kasa saplanıyormuş gibi hissediyorum. Tamamen kemik olduğunu sanıyordum ama açıkça yanılmışım. Tüm vücudumdaki her bir kas lifinin son derece farkındayım ve hepsi acıyor. Bu kadar.

Bir anlığına duruyorum ve avuçlarımda patlayan kabarcıkları biraz olsun rahatlatmak için küreği bırakıyorum. Alnımdaki teri kolumun arkasıyla siliyorum. Artık güneş battığı için yerdeki dona bakılırsa sıcaklık donma noktasının altına düştü. Ancak ilk yarım saatten sonra soğuğu hissetmemeye başladım; paltomu neredeyse bir saat önce çıkardım.

Ne kadar derine inersem kazmam o kadar kolaylaşıyor. İlk kir tabakasını aşmak neredeyse imkansızdı ama o zamanlar bana yardım edecek bir ortağım vardı. Artık sadece benim.

Ben ve bedenim. Ama pek bir faydası olmayacak.

Deliğin karanlığına gözlerimi kısarak bakıyorum. Uçuruma benziyor ama aslında yarım metreden daha derin değil. Ne kadar derine gitmem gerekiyor? Her zaman 1,8 metre derinlik derler ama bunun resmi mezarlar için olduğunu sanıyorum. Ormanın ortasındaki işaretsiz olanlar için değil. Ancak kimsenin burada gömülü olanı keşfedemeyeceği göz önüne alındığında, daha derin olması daha iyi olabilir.

Hayvanlar kokuyu alamadan bir cesedin ne kadar derine gömülmesi gerektiğini merak ediyorum.

Rüzgar çıplak tenimdeki ter tabakasını soğuturken ürperiyorum. Her geçen dakika sıcaklık düşmeye devam ediyor. İşe geri dönmem gerekiyor. Güvenliği sağlamak için biraz daha derine ineceğim.

Küreği bir kez daha elime alıyorum ve vücudumdaki ağrılı noktalar ilgi odağı olmak için mücadele ediyor. Şu anda avuç içlerim açık ara kazanan; her şeyden çok acıtıyorlar. Bir çift deri eldiven için neler vermezdim. Ama sahip olduğum tek şey küreği tutmayı zorlaştıran bir çift büyük kabarık olan. Bu yüzden çıplak ellerimle, su toplayan kabarcıklarla falan idare etmek zorundayım.

Çukur sığ olduğunda içine girmeden kazabiliyordum. Ama artık devam edebilmemin tek yolu mezarın içinde olmak. Bir mezarın içinde durmak kötü şans gibi geliyor. Hepimiz eninde sonunda bu deliklerden birine düşeriz, ama aynı zamanda kaderi kışkırtmanıza da gerek yok. Maalesef artık kaçınılmaz.

Kürekin ucunu bir kez daha kuru, sert toprağa sapladığımda kulaklarım dikiliyor. Rüzgâr dışında ormanın içi sessiz ama bir şeyler duyduğuma eminim.

Çatırtı!

İşte yine... Sanki bir dal ikiye bölünüyormuş gibi ses çıkıyor ama arkamdan mı yoksa önümden mi geldiğini anlayamıyorum. Doğrulup karanlığa gözlerimi kısarak bakıyorum. Burada biri mi var?

Eğer varsa, başım çok derin dertte.

"Merhaba?" diye sesleniyorum, sesim boğuk bir fısıltıdan ibaret.

Cevapsız.

Küreği sağ elimde tutuyorum ve elimden geldiğince dikkatle dinliyorum. Nefesimi tutuyorum, ciğerlerime giren ve çıkan havanın sesini susturuyorum.

Çatırtı!

Bu başka bir dal, ikiye ayrılıyor. Bu sefer bundan eminim. Ve sadece bu da değil, ses geçen sefere göre daha yakın.

Ve şimdi yaprakların çıtırtısını duyuyorum.

Midem kasılıyor. Bu durumdan konuşarak kurtulmamın hiçbir yolu yok. Bütün bunların büyük bir yanlış anlama olduğunu iddia

edememem. Biri beni fark ederse her şey biter. Bitirdim. Bileklerime takılan kelepçeler, sirenleri çalan bir polis arabası, şartlı tahliye şansı olmayan ömür boyu hapis - tüm bunlar caz.

Ama sonra ay ışığında, açıklığa doğru fırlayan bir sincap gözüme ilişiyor. Yanımdan hızla geçerken başka bir dal küçük bedeninin ağırlığı altında kırılıyor. Sincap bir açıklıkta kaybolurken, orman yeniden ölümcül bir sessizliğe bürünür.

Sonuçta bir kişi değildi. O sadece vahşi bir hayvandı. Ayak sesleri küçük patileri tırmalıyordu.

Bir nefes verdim. Acil tehlike ortadan kalktı ama bu bitmedi. Ne münasebet. Ve ara verecek zamanım yok. Kazmaya devam etmeliyim.

Ne de olsa güneş doğmadan bu cesedi gömmem gerekiyor.

OceanofPDF.com

Bölüm I

OceanofPDF.com

Birinci bölüm

HAVVA

ÜÇ AY ÖNCE

İNSANLAR HER ZAMAN bana ne kadar şanslı olduğumu söylüyorlar.

Bana güzel bir evim, tatmin edici bir kariyerim olduğunu ve ayakkabılarımla ilgili sürekli iltifatlar aldığımı söylüyorlar. Ama şaka yapmıyorum. İnsanlar bana şanslı olduğumu söylediklerinde evimden, kariyerimden ve hatta ayakkabılarımdan bahsetmiyorlar. Kocamdan bahsediyorlar. Nate hakkında konuşuyorlar.

Nate dişlerini fırçalarken kendi kendine mırıldanıyordu. Her sabah aynı şarkının olduğunu fark edene kadar, sabahları onun yanında dişlerimi fırçalamam neredeyse bir yılımı aldı. Elvis Presley'den "Hepsi Sarsıldı". Ona bunu sorduğumda güldü ve bana annesinin ona şarkının tam olarak iki dakikada başladığını, yani dişlerini fırçalaman gereken süreyi öğrettiğini söyledi.

Varlığımın her zerresiyle bu şarkıdan nefret etmeye başladım.

Sekiz yıllık evlilik boyunca her sabah aynı lanet şarkı. Dişlerimizi her sabah aynı saatte fırçalamasaydık muhtemelen sorunu çözebilirdim ama her zaman fırçalıyoruz. Sabahları aynı saatte çıkıp aynı yere gideceğimiz için banyo verimliliğimizi maksimuma çıkarmaya çalışıyoruz.

Nate diş macununu lavaboya tükürüyor, sonra ağzını çalkalıyor. Dişlerimi fırçalamayı çoktan bitirdim ama orada oyalanıyorum. Gargarayı alıp yakıcı mavi sıvıyı gargara yapıyor.

"Bu tür şeylere nasıl dayandığını bilmiyorum," yorumunu yapıyorum. "Gargaranın tadı bana asit gibi geliyor."

Onu tekrar lavaboya tükürdü ve bana sırıttı. Mükemmel dişleri var. Düz ve beyaz ama başka tarafa bakmanızı gerektirecek kadar beyaz değil. “Canlandırıcı. Temizlik takvadan önce gelir, biliyorsun.”

"Bu korkunç." Ürperirim. "O şeylerle gargara yaptıktan sonra beni öpme."

Nate gülüyor ve sanırım bu komik çünkü zaten beni nadiren öpüyor. Sabah yollarımızı ayırdığımızda, bir akşam birbirimizi selamladığımızda ve yatmadan önce bir tane baştan savma öpücük. Günde üç öpücük. Seks hayatımız da aynı şekilde düzenlenir; her ayın ilk cumartesi günü. Eskiden her cumartesi, sonra iki cumartesi olurdu ve şimdi son iki yıldır mevcut düzene yerleştik. Bunu ortak iPhone takvimimize yinelenen bir randevu olarak programlamayı düşünüyorum.

Saçımdaki kalan nemi gidermek için fön makinesini elime alıyorum, bu sırada Nate elini kendi kısa kahverengi saç tellerinin arasında gezdiriyor, sonra yüzünü tıraş etmek için bir ustura alıyor. Aynada ikimizi izlerken, Nate'in ikimizden açık ara daha çekici olduğu gerçeğini inkar etmek zor. Yarışma yok.

Kocam inanılmaz derecede yakışıklı. Birisi onun hayatı hakkında bir film yapsaydı, rolü doldurmak için en seksi yıldızların hepsini kullanırdı . HollywoodKısa ama kalın, koyu kahverengi saçlar, keskin hatlı yüz hatları, hayranlık verici derecede çarpık bir gülümseme ve şimdi bodrumumuzda tutmak için o ağırlık setini aldığı için göğsü sağlam bir kasa dönüşüyor.

Öte yandan ben kesinlikle sadeyim. Bunu kabullenmek için otuz yılım vardı ve çamurlu kahverengi gözlerimin hiçbir zaman Nate'inki gibi şakacı bir ışıltıya sahip olmayacağı, donuk kahverengi saçlarımın hiçbir zaman gevşekçe uzanmaktan başka bir işe yaramayacağı gerçeğinden kesinlikle memnunum. kafa derisi ve özelliklerimin hiçbiri yüzüme tam olarak uygun boyutta değil. Ben çok zayıfım; tehlikeli derecede keskin açılarım var ve bahsedecek hiçbir kıvrımım yok. Biri benim hayatımın filmini yapsa... Neyse bunu konuşmanın anlamı yok çünkü böyle bir şey mümkün değil. İnsanlar benim gibi kadınlar hakkında film yapmıyorlar.

İnsanlar şanslı olduğumu söylediklerinde aslında kastettikleri Nate'in benim seviyemin çok dışında olduğudur. Ama biraz daha gencim, yani en azından bu var.

Giyinmeyi bitirmek için banyodan çıkıyorum ve Nate de aynısını yapmak için beni takip ediyor. Boğazıma kadar düğmeli, bembeyaz bir bluz seçiyorum ve onu ten rengi bir etekle kombinliyorum, çünkü 2017'de New Englandsadece üç aylık etek havası var - eğer şanslıysanız dört ay. Külotlu çorabımı giydikten sonra ayağımı siyah Jimmy Choo stiletto ayakkabıma giyiyorum. Ancak onları ayağa kaldırdığımda Nate'in kahverengi kravatı boynunda gevşek bir halde beni izlediğini fark ettim.

“Eve” diyor.

Ne söyleyeceğini zaten biliyorum ve söylemeyeceğini umuyorum. "Hmm?"

"Bunlar yeni ayakkabılar mı?"

"Bunlar?" Gözlerimi kaldırmıyorum. "HAYIR. Bunlar eskidir. Hatta sanırım onları geçen yıl okulun ilk gününde giymiştim.”

"Ah. Tamam aşkım…"

Bana inanmıyor ama kendi ayakkabılarına -gerçekten çok eski bir çift kahverengi deri mokasen- bakıyor ve başka bir kelime söylemiyor. Sinirlendiğinde asla bağırmaz. Bazen yapmamam gereken şeyler için beni azarlıyor ama artık bunu nadiren yapıyor. Kocam takdire şayan derecede soğukkanlıdır. Ve bu bakımdan şanslı olduğumu düşünüyorum.

Nate gömleğinin manşetlerindeki düğmeleri ilerlediğinde saatine bakıyor. “Gitmeye hazır mısın? Yoksa kahvaltı mı yapmak istersin?"

Nate ve ben Caseham Lisesi'nde çalışıyoruz ve bugün okulun ilk günü. Ben matematik öğretiyorum, o da İngilizce öğretiyor. Muhtemelen tüm okuldaki en popüler öğretmendir, özellikle de artık Art Tuttle gittiğine göre. Arkadaşım ve öğretmen arkadaşım Shelby bana, son sınıf kızlarının Caseham Lisesi'ndeki en ateşli beş öğretmenden oluşturduğu listenin başında Nate'in bulunduğunu söyledi. Ezici farkla kazandı.

Sabahları işe giderken nadiren araba paylaşımı yapıyoruz. Aynı yerden ayrılıp aynı yere varmak ve yine de iki farklı arabaya binmek çok yozlaşmış gibi görünüyor, ama o okulda her zaman benden daha

geç kalıyor ve ben orada sıkışıp kalmak istemiyorum. Ama bugün okulun ilk günü olduğu için birlikte seyahat ediyoruz.

"Hadi gidelim" diyorum. "Okulda kahve alacağım."

Nate başını salladı. Asla kahvaltı yemiyor; bunun midesini rahatsız ettiğini söylüyor.

İki katlı evimizin ön kapısına doğru yürürken Jimmy Choo'm tatmin edici bir şekilde zemine vuruyor. Evimiz küçük - iki öğretmenin maaşıyla ödemek zorunda kaldık - ama pek çok açıdan hayallerimin evi. Üç yatak odamız var ve Nate diğer iki yatak odasının yakın gelecekte çocuklarla doldurulmasından bahsediyor, ancak mevcut yakınlaşma programımızda bunu nasıl başaracağımızdan emin değilim. Bir yıl önce sadece "ne olacağını görmek" için doğum kontrolünü bıraktım ve şu ana kadar pek bir şey olmadı.

Nate, Honda Accord'unun sürücü koltuğuna oturuyor. Ne zaman birlikte bir yere gitsek, hep onun arabasını alırız ve o da hep kullanır. Bu rutinimizin bir parçası. Günde üç öpücük, ayda bir seks ve arabayı her zaman Nate kullanıyor.

Çok şanslıyım. Güzel bir evim, tatmin edici bir kariyerim ve nazik, yumuşak huylu ve inanılmaz derecede yakışıklı bir kocam var. Nate arabayı yola çekip okula doğru sürmeye başladığında, kendi kendime düşünebildiğim tek şey, bir kamyonun dur işaretini geçip Honda'ya çarpmasını ve ikimizi de anında öldürmesini umduğumdur.

OceanofPDF.com

İkinci bölüm

ADDIE

Bu arabadan çıkmak zorunda kalmayacağım anlamına gelseydi her şeyi verirdim.

Bütün saçlarımı keserdim. Savaş ve Barış'ı okurdum. Caseham Lisesi'nin kapısından içeri girmek zorunda kalmasaydım kendimi

ateşe verirdim. Bunu yeterince söyleyemem. Okula gitmek istemiyorum.

"Buradayız!" annem neşeyle söylüyor. Ve gereksiz bir şekilde, çünkü okulun hemen dışına park ettiğimizi açıkça görebiliyorum. Geçen sene olup bitenlere rağmen o kadar aptal değilim.

Bu sabah beni gri Mazda'sıyla okula götürdü, sanırım çünkü son iki yıldır olduğu gibi bisikletimi okula götürürsem liseye gitme şansımın olmayacağını biliyordu. Bu yüzden yerel hastanedeki hemşirelik işinden bir gün izin aldı ve ilk günüme gelmemi sağlamak için bana bebek bakıcılığı yapıyor.

Son iki yıldır hayatımın büyük bir parçası haline gelen kırmızı dört katlı tuğla binaya yolcu tarafındaki pencereden bakıyorum. Gözlerimi ovuşturdum, yorgundum çünkü buraya zamanında gelebilmek için bu sabah aptalca bir saatte uyandım. Caseham Lisesi'ndeki birinci sınıfta ilk günümde ne kadar heyecanlı olduğumu hatırlıyorum. Ve liseyi seviyordum; çok popüler değildim ve notlarım kesinlikle ortalamaydı ama hiç de kötü değildi.

Ta ki olana kadar.

Bütün yazı komşularımın çocuklarına bakıcılık yaparak ve aynı zamanda sonbaharda okula dönmemek için kampanya yaparak geçirdim. Caseham'da yalnızca bir devlet lisesi var ve özel okullar fiyat aralığımızın çok dışında. Başka bir şehirdeki okula gitmeyi deneyebilirdik ama bisiklete binmem benim için çok uzak olurdu ve okul otobüsü beni almazdı. Annem, ona yeniden düşünmesi için her yalvardığımda bunu bana sabrı giderek azalarak anlatıyordu.

"Belki" diyorum umutla, "evde eğitim görebilir miyim?"

"Addie," diye içini çekiyor, "haydi."

"Anlamıyorsun." Sırt çantamı göğsüme bastırıyorum ama emniyet kemerimi çözmek için herhangi bir hareket yapmıyorum. "Herkes benden nefret edecek."

“Senden nefret etmeyecekler. Kimse hatırlamayacak bile."

Bir homurtu çıkardım. Annem hiç bir lise öğrencisiyle tanıştı mı?

"İçtenlikle söyledim." Arabanızı terk etmemeniz gereken bir yere park etmiş olmamıza rağmen annem motoru kapatıyor ve

muhtemelen birileri her an yola devam etmemiz için bize bağıracak. “Gençler sadece kendileriyle ilgileniyorlar. Geçen yıl olanları kimse hatırlamayacak. Kimse umursamaz."

Çok yanılıyor. Yani tamamen ve tamamen yanlış.

Elbette birisi bize korna çalıyor. Önce tek bir korna sesi duyuluyor, sonra birkaç korna sesi duyuluyor, ardından sanki bir kişi kazara kornaya oturmuş ve bir türlü kalkmıyormuş gibi görünüyor.

Annem motoru yeniden çalıştırırken çaresizce, "Başka bir yerde kenara çekebilirim," diye teklif ediyor.

Amaç ne? Eğer kenara çekersek bana moral verici bir konuşma yapacak. Moral verici bir konuşmaya ihtiyacım yok. Yeni bir okula ihtiyacım var. Ve eğer bu gerçekleşmeyecekse, bunların hepsi çok anlamsız.

"Boş ver," diye mırıldandım.

Arabadan atlarken annem adımı sesleniyor ama durup arkama dönmüyorum. Annem işe yaramaz. Doğru şeyleri söylüyor ama sonuçta bununla uğraşmak zorunda kalmıyor. Geçen yıl yaşananların sonuçlarıyla uğraşmak zorunda değil. Yaptığım şeyden.

Mazda'dan çıkar çıkmaz neredeyse herkesin gözlerinin bana baktığını hissedebiliyorum. Lisede dikkat çekmek için giyinen bir sürü kız var ama ben asla öyle olmadım. Her zaman kalabalığa karışmak istedim. Bugün sıradan bir düz paça kot pantolon ve gri bir tişört ile daha da gri bir kapüşonlu giyiyorum. Caseham Lisesi'nde kıçınızda herhangi bir harf bulunamayacağına dair bir kural var (birçok kızı öfkelendiren bir kural), ama benim kıçımda ışıltılı kelimeler olmamasının yanı sıra, bende de böyle bir yazı bulunmadığından emin oldum. herhangi bir yerde herhangi bir yazı. Dikkatleri üzerime çekecek hiçbir şey yok.

Ancak herkes bana bakıyor.

Tek olumlu yanı, sırt çantam tek omzumda, metal ön kapılara doğru ağır adımlarla yürürken annemin bakışları ve fısıltıları görememesi için arabasıyla uzaklaşmak zorunda kalmasıydı. Bunun

olacağını fena halde biliyordum. Geçen yıl olanları kimse hatırlamayacak. Evet, doğru. Annem hangi gezegende yaşıyor?

Ne dediklerini zaten biliyorum, o yüzden durup dinlemem. Olabildiğince hızlı yürürken başımı aşağıda tutuyorum ve omzum çöküyor. Göz temasından kaçınırım. Ama yine de mırıldandıklarını duyabiliyorum:

Bu o. Bu Addie Severson. Ne yaptığını biliyorsun, değil mi? O kişi…

Ah, bu çok korkunç. Ben bile yapamam.

Ve sonra neredeyse başarıyorum. Neredeyse hiçbir olay yaşamadan okula varıyorum. Ön kapının ufalanan kırmızı boyası görüş alanımdaydı ve kimse yüzüme kötü bir şey söylemedi. Sonra onu görüyorum.

O Kenzie Montgomery. Muhtemelen üçüncü sınıfımızın en popüler kızı. Sınıfın tartışmasız en güzel kızı. Sınıf başkanı, baş amigo kız; tipini bilirsin. Okulun merdivenlerinde oturuyor, neredeyse yüzde yüz emin olduğum bir etek giyiyor; kollarınız düz bir şekilde yanlarınızdayken eteğinizin veya şortunuzun parmaklarınızın ucundan daha yükseğe çıkamayacağı ilkesini ihlal ediyor. Diğer kızlar bu tür ihlaller nedeniyle evlerine gönderildi ama Kenzie gönderilmeyecek. Buna güvenebilirsin.

Küçük arkadaşlarıyla birlikte oturuyor. Etrafındaki kızlar okulun en popüler çocuklarından biri gibidir. Geçen yıl onun yanında olmayacak bir kişi daha var; o da Hudson Jankowski. Yeni yıldız oyun kurucu.

Kenzie ve arkadaşları neredeyse okula giden yolu kapatıyorlar ama onları geçebilecekleri küçük bir yer var. Ama sonra tam Kenzie ile merdiven korkulukları arasındaki bir metrelik açık alandan geçmeye çalıştığım sırada gözleri bir anlığına benimle buluştu ve beni engellemek için sırt çantasını oraya fırlattı.

Ah.

Benim içinden geçmem için kasıtlı olarak yaklaşık on santim bıraktı. Diğer tarafa da gidebilirdim ama bu, az önce çıktığım tüm merdivenlerden aşağı inmeyi ve başka bir merdiven setini

tırmanmayı gerektirir ki neredeyse zirvede olduğum düşünülürse bu biraz saçma geliyor. Ve orada oturan bir insan yok. Bu sadece kahrolası bir sırt çantası. Kenzie arkadaşlarıyla konuşurken ben de deri çantasının yanından geçmeye çalışıyorum.

"Affedersin!"

Kenzie'nin sesi beni yarı yolda bırakıyor. Uzun, koyu kirpiklerle çevrelenmiş iri mavi gözleriyle bana bakıyor. Kenzie ile ilk kez ortaokulda, tarih dersindeyken tanıştım ve onun gerçek hayatta gördüğüm en mükemmel görünümlü insan olduğunu düşünmeden edemedim. Mesela daha önce güzel kızlar görmüştüm ama Kenzie bambaşka bir seviyede. Uzun boylu, kıvrak bir vücuda ve ipeksi uzun altın sarısı saçlara sahip. Onun her bir özelliği benimkilerin her birinden daha çekici. Kenzie hayatın adil olmadığının canlı kanıtı.

Özür dilerim, diye mırıldandım. "Sadece geçmeye çalışıyordum."

Kenzie'nin uzun kirpikleri titriyor. "Sırt çantama basamayacağını mı sanıyorsun?"

Kenzie'nin arkadaşları etkileşimimizi izliyor ve kıkırdıyorlar. Kenzie benim geçebilmem için sırt çantasını taşıyabilir ya da merdivenlerden tamamen kaldırabilirdi. Ama o bunu yapmayacak ve bu bir şekilde hepsi için çok eğlenceli. Bir anlığına gözlerim Hudson'ınkilerle temas etti ve o hızla kirli spor ayakkabılarına baktı. Son altı aydır bunu yapıyor. Benden kaçınıyor. İlkokuldan beri evrendeki en iyi arkadaşım değilmiş gibi davranıyordu.

Bir an için Kenzie Montgomery gibi bir kıza karşı çıkabileceğim bir evrenin hayalini kurdum. Üzerinde küçük pembe tüylü kabarıklık olan aptal sırt çantasına basıp ona tükürebileceğim bir yerde, Bu konuda ne yapacaksın?

Hiç kimse Kenzie'ye karşı çıkamaz. Yapabilirdim. Kaybedecek bir şeyim yok gibi.

Ama bunun yerine bir özür mırıldandım ve okula girmenin başka bir yolunu bulmak için merdivenlerden aşağı indim. Herkes gibi ben de Kenzie'ye teslim oldum. Çünkü gerçek şu ki, şu an ne kadar kötü olursa olsun, her zaman daha kötü olabilir.

OceanofPDF.com

Üçüncü bölüm

HAVVA

Kahvemden ilk yudumumu alana kadar başımın ne kadar zonkladığının farkında bile değildim.

Sınıfıma gitmeden önce yaklaşık on dakikam var ve bu zamanı öğretmenler salonunda en yakın arkadaşım Shelby ile oturup stresimi atmak için kullanıyorum. Nate çoktan sınıfına gitmişti. Kahvesini aldı ve yanağıma üç öpücükten ilkini verdi.

“Peki yazın nasıl geçti?” Shelby bana sanki 4 Temmuz'dan beri hiç durmadan mesaj atmıyormuşuz gibi soruyor.

"Fena değil." Çoğunu yaz okulunda ders vererek geçirdim. Öğretmen olduğumda yazları boş geçirmenin harika olacağını hayal etmiştim ama işler öyle gitmedi. "Peki ya sen?"

"İnanılmaz." Shelby bacak bacak üstüne atarken iç çekiyor. Okulun son gününde giydiği Nine West gri topuklu ayakkabının aynısını giyiyor. Yazın çoğunu teknoloji dehası kocası ve üç yaşındaki oğluyla birlikte Cape Cod'da geçirdiğini zaten biliyorum. Mükemmel bronzlaşmış cildi tam bir hediye. "Geri döndüğüm için çok üzgünüm. Connor bu sabah onu anaokuluna bıraktığımda ağlamayı kesmedi.”

"Bu onun için iyi," diyorum ama ne biliyorum ki?

Shelby, Strafor fincan kahvesinden uzun bir yudum alıyor ve arkasında kırmızı rujunun izini bırakıyor. "Nate iyi görünüyor. Bütün yaz boyunca egzersiz falan mı yaptı?”

"Muhtemelen." Bu yaz Nate lisede çocuklara yönelik bir drama programı öğretiyordu. Drama diploması yok ama üniversitede dersler almış ve üstelik doğuştan yetenekli. Başka bir hayatta Nate, bir sonraki Brad Pitt olabilirdi. Ancak çalışmadığı günlerde ağırlık kaldırmak için bodruma iniyordu. Sanırım üst üste ikinci yıl Caseham Lisesi'nin en ateşli öğretmeni olma şansını hiçbir şeyin tehlikeye atmasını istemiyor. “Fitnete çok meraklı.”

"Keşke Justin de aynısını hissetseydi," diye gülüyor. "Sadece otuz altı yaşında ve şimdiden cesaretlenmeye başladı!"

Justin'in Shelby'yi günde kaç kez öptüğünü merak ediyorum. Ayda bir kereden fazla seks yapıyorlarsa. Acaba geceleri onun yanında uyanık mı yatıyor ve başka biriyle, hatta hiç kimseyle evlenmemeyi diliyor mu? Keşke ona sorabilseydim. Sadece Nate'le evlendim; belki de bu duygular her evliliğin bir parçasıdır. Belki normaldir.

"Art'ı gördün mü?" Onun yerine soruyorum.

Shelby'nin yüzündeki gülümseme soldu. "HAYIR. Açıkçası istifa etti. Ve başka bir öğretmenlik işi bulamadığını duydum."

Bahara kadar Arthur Tuttle Caseham Lisesi'nde matematik öğretmeniydi ve aynı zamanda okulun en sevilen öğretmenlerinden biriydi. Yüksek lisansımdan yeni mezun olarak burada çalışmaya başladığımda beni kanatları altına aldı. Ama bu Art'ın yapacağı türden bir şeydi. Gerçekten şimdiye kadar tanıştığım en iyi insandı; her zaman rahatlatıcı bir söz söylemeye ya da karısının meşhur keklerinden birine hazırdı. Ve her yıl personelin Noel partisinde Art, Noel Baba gibi giyinirdi, çünkü kırmızı takım elbise olmasa bile tam bir çağrışımdı.

Ve şimdi o mahvoldu.

"O ve Marsha'nın nasıl olduğunu merak ediyorum," diye mırıldandım.

"Ve çocuklar" diye ekliyor. "İkisi şu anda üniversitede, değil mi?"

Art'ın oğlanlarını düşünerek irkildim. Bir yanım ona biraz para konusunda yardım etmek istiyor ama o bunu asla kabul etmeyecek ve zaten yüklü ipotek ödemelerimiz bittikten sonra verecek pek bir şeyimiz kalmıyor. Ayrıca Nate asla sahip olamayacağımız bebek için para biriktirmek istiyor.

"Bu çok haksızlık," diye mırıldandım. "Yanlış bir şey yapmadı ve o..."

Shelby'nin ince kaşları havaya kalktı. "Bunu tam olarak bilmiyoruz."

Kahvemden bir yudum daha alarak rahatsızlığımı maskelemeye çalışıyorum. Özellikle sabahın erken saatlerinde Shelby'ye bağırmanın hiçbir faydası olmayacak. Zaten bu yüzden Art istifa etmek zorunda kaldı. Ne olduğu ya da olmadığı önemli değil. Önemli olan sadece ebeveynlerin müdürü arayıp çocuklarının yanında o adama güvenmediklerini söylemeleriydi. Sanata -vücudunda şeytani bir kemik bile olmayan, gelmiş geçmiş en iyi insana- artık güvenilemezdi.

"Biliyorsun o benim sınıfımda" diyorum Shelby'ye.

"Ah?"

“Altıncı dönem.”

Fotoğrafını sadece öğrenci listesinde görmüştüm ve bu yaklaşık bir yıl önce yıllık için çekilmiş bir fotoğraftı. Onu gerçek hayatta hiç görmedim ama fotoğrafında acı verici derecede sıradan görünüyordu. Sıradan. Aynı yaştaki görünüşümden pek de farklı değil.

"Dikkat olmak." Shelby'nin dudaklarında bir gülümseme var ama aynı zamanda gözlerinde de uyarı dolu bir bakış var. "Bu kızın son derece sorunlu olduğu açıkça görülüyor."

Bana söylemesine gerek yok. Kadromda Adeline Severson ismini gördüğüm andan itibaren midemde bir batma hissi oluştu. Yaklaşık on yıllık öğretmenlik hayatım boyunca hiçbir zaman bir öğrencinin sınıfımdan çıkarılmasını istemedim ama bu sefer neredeyse bunu yapıyordum.

Bu kıza karşı içimde korkunç hisler var.

OceanofPDF.com

Bölüm dört

ADDIE

Öğle yemeğine kadar okul iyi.

Demek istediğim, pek iyi gitmiyor falan. Hayatımın en muhteşem gününe benzemiyor. Ama bu iyi. Pek çok çocuk okul günü boyunca sosyalleşir ancak diğer çocuklarla konuşmak zorunda değilsiniz. Bir

sınıfa giriyorsunuz, kıçınızı bir sandalyeye oturtuyorsunuz ve kırk dakika boyunca öğretmenin konuşmasını dinliyorsunuz. Daha sonra bir sonraki sınıfınıza gidersiniz.

Bu yüzden kimsenin benimle konuşmaması sorun değil.

Ancak öğle yemeği farklıdır. Çünkü herkes gruplar halinde oturuyor ve birbiriyle konuşuyor ve eğer diğer çocuklarla birlikte değilseniz, kimsenin sosyalleşmek istemeyeceği bir tür zavallısınız demektir. Ve bugün her yerde bu benim.

Daha önce çok fazla arkadaşım olduğundan değil. Okul kariyerimin çoğunda ben ve Hudson olurduk. Birlikte oturabilmek için aynı öğle yemeği saatini ayarlamayı planlıyorduk çünkü o da benim kadar yalnız kalmak istemiyordu. Komik çünkü biz ilkokuldayken Hudson benden daha sosyal bir dışlanmıştı. Hudson'da ölümcül bir bit vakası vardı. Ben tanımadığım çocuklarla konuşmakta zorluk çeken sessiz bir çocuktum ama öğrencilerin çoğu Hudson'a aktif olarak eziyet ediyordu. Hayatını perişan ettiler.

Bugün, içinde sosisli sandviç, kırışık patates kızartması, birkaç paket ketçap ve bir karton çikolatalı süt bulunan tepsimi tutarak, sıra sıra yapışkan bankların arasında yürürken, kelimenin tam anlamıyla nereye oturacağımı bilmiyorum. Eskiden arkadaşça davrandığım birkaç çocukla göz teması kuruyorum, onlar da hemen gözlerini kaçırıyorlar.

Hudson elbette burada. Ama Kenzie'nin masasına oturmuştu, başını ona doğru eğerken soluk saçları darmadağın olmuş, derin bir sohbete dalmıştı. Hudson gerçekten de Kenzie'nin son erkek oyuncağı. Resmi olarak geldi ve beni geziye götürmedi. Onu suçlayamam.

Keşke en azından benimle tekrar konuşmaya başlasaydı.

“Addie! Addie, buraya!”

Adımı kimin söylediğini görmek için başımı çeviriyorum. Bu Ella Curtis'i tanıyorum çünkü onu en az on kiloyla üçüncü sınıftaki en sıska kız olarak tanıyorum. Ella ve ben son iki yılda birbirimizle zar zor bir düzine kelime konuştuk ama o şimdi banklardan birinde oturuyor ve bana hararetle el sallıyor. Normalde birlikte yemek

yiyeceğim türde bir insan değil ama onunla oturmaya davet edildiğim için çılgınca mutluyum. Onun karşısındaki koltuğa çöktüm ve günün ilk gerçek gülümsemesini yaparken tepsimi masanın üzerine bıraktım.

"Merhaba" diyorum. "Teşekkürler."

"Sorun değil." Ella iskelet parmaklarından biriyle patates kızartmasını alıyor ve ketçapı yalıyor ama ısırmıyor. "Kimse seninle oturmak istemediği için orada durduğum için senin adına üzüldüm."

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Haklı ama bunu kabul ettiğimde kendimi tuhaf hissediyorum. Ama hala benimle konuşan insanların olmasına sevindim. Belki annem haklıdır. Belki sonunda herkes bunu unutacak ve artık o kadar da önemli olmayacak.

Ella, Kenzie'nin masasına doğru bakarken uzun, telli kahverengi saçlarını bir omzunun üzerinden attı. Kafamı tam zamanında çevirdiğimde Kenzie'nin sarı kafasını Hudson'ın omzuna koyduğunu gördüm. "Hey, sence çıkıyorlar mı?" bana soruyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. Sosisli sandviç için bile işlenmiş tadı olan sosisli sandviçimden bir ısırık alıyorum. Temelde kauçuktur.

"Hudson çok ateşli." İlk patates kızartmasını yalamayı bitirdi ve onu yere koydu. Başka bir kızartma alır ve onu yalamaya başlar. "İyi bir çift oluyorlar."

Cevap olarak homurdandım ve onunla aynı fikirde olduğumu itiraf etmekten nefret ediyorum. Birlikte iyi görünüyorlar. Kenzie'nin altın sarısı saçları, Hudson'ın yine sarı, neredeyse beyaz olan saç rengini bile tamamlıyor.

"Geçen sene onunla çıkmadın mı?" bana baskı yapıyor.

Başımı sallıyorum. "HAYIR."

İkimizin arası asla böyle değildi. Hudson ve ben ilkokulda arkadaş olduk çünkü ikimizin de utandığımız babaları vardı. Ancak durumu daha kötüydü; en azından dışarıdan. Babam artık yok ama o günlerde oturma odamızda kendi kusmuk havuzunda sarhoş bir şekilde bayılırdı ama en azından okulda kimse bunu görmedi. Hudson'ın babası ise ilkokulumuzun kapıcısıydı. Sık sık koridorlarda

paspas ve kova ittiği ve çocuklara Lehçe kızgın küfürler ettiği görülüyordu.

İkimiz birbirimize bağlandık ve ortaokula geldiğimizde ve Hudson'ın babası artık sürekli göz önünde olmadığında bile en iyi arkadaşlar olarak kaldık. Liseye başladığımızda ve Hudson kızların kafasını çeviren ve futbol sahasında adından söz ettiren türden bir çocuk olmaya başladığında bile bana sadıktı. Bir güne kadar…

Her neyse, bunu düşünmek istemiyorum.

Ella şimdi üçüncü patates kızartmasını yalıyor. Buna hayran kaldım. Sanki öğle yemeğinde ketçap yiyormuş ve patates kızartması sadece gerçek yemek için bir araçmış gibi. Adil olmak gerekirse, annem bana kereviz ve fıstık ezmesi yaptığında ben de bunu yapardım. Peki hangi çocuk kereviz yemek ister? Patates kızartması yine de patates kızartmasıdır!

Ella, "Okulun ilk gününden nefret ediyorum" diyor. “Aslında genel olarak okuldan nefret ediyorum. Her gün buraya gelip bir daha asla önemli olmayacak aptalca şeyler öğrenmek zorunda kalmamız o kadar saçma ki.”

"Sanırım." Okulun öğrenme kısmını umursamıyorum. Bugün buraya gelmek istememin nedeni bu değildi.

"Trigonometri gibi." Çilli burnunu kırıştırıyor. “Mesela kardeşim, bu hayatta ne zaman işe yarayacak? Cidden, bu tam bir zaman kaybı. Trigonometri için kimi buldun?”

"Bayan. Bennett.”

İnliyor. “O tam bir kaltak. Bir sürü ödev veriyor ve testleri çok zor. Zaten ben de öyle duydum."

Harika. Ve matematik her zaman en zayıf dersim olmuştur. Bu yıl zaten harika bir başlangıç yaptı. "İngilizce için Bay Bennett'ı görevlendirdim."

Bu onun bir kıkırdamasına neden oluyor. "Tamam, bu telafi edebilir. Dostum, Bay Bennett ateşli. Bu ikisi arasında ciddi bir sıcaklık farkı var. Mesela onunla nasıl evlendi?”

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu iki öğretmenden birinin neye benzediğini sadece belli belirsiz biliyorum.

"Ama belki de senin tipin değildir." Ella bana göz kırpıyor. "Belki de Bay Tuttle'a daha çok benzeyen birini tercih edersiniz."

Kalbim mideme düşüyor. Bu konuşmak istediğim son şey. "Tam olarak değil."

"Cidden." Ella yaladığı patates kızartmasını bıraktı ve gözleri iri iri açılmış halde masaya doğru eğildi. Bay Tuttle'la birlikte olmak nasıldı? Bu kulağa çok iğrenç geliyor."

Meraklı bakışlarından kaçınarak gözlerimi yere indirdim. "Bay Tuttle'la hiçbir şey olmadı," diye mırıldandım. "Öyle olduğunu asla söylemedim."

"HI-hı." Sesi alaycılıkla damlıyor. "Peki nasıl oldu da kovuldu?"

"Bilmiyorum."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Bunun yerine çikolatalı süt kabına odaklanıyorum. Kartonun arkasında yazılı bir şaka var. Bir bulut yağmurluğunun altına ne giyer?

"Ah, hadi ama." Bana göz kırpıyor. “Kabul edebilirsin. Zaten bunu herkes biliyor."

Bilmecenin cevabını görmek için süt kutusunu kaldırdım. Thunderwear.

"Çok yaşlı," diye devam ediyor, keskin sesi etrafımızdaki hareketliliğin uğultusunu yarıp geçiyor. "Elli yaş veya daha büyük olması gerekiyor. Noel Baba'ya benziyor! Bunu onunla yaptığına inanamıyorum. Cidden, bu nasıl bir şeydi?”

Şimdi aklıma geldi. Ella arkadaşım olmak istemiyor. Bay Tuttle'la takılmamın ne kadar iğrenç olduğunu herkese anlatabilmek için hakkımdaki dedikoduları duymak istiyor ve onun da her şeyi duyması gerekiyor. Ella'yla asla arkadaş olmak istememem için bir neden olduğunu biliyordum.

"Affedersiniz" diyorum.

Yemek tepsimi alıp masadan kalktım. Yemeğimin neredeyse hiçbirini yemedim ama zaten o kadar da aç değilim. Ve Ella hiç olmamış bir şey hakkında bilgi almak için beni pompalarken burada oturmayacağım.

Ella'yı masada bırakarak tepsimin içindekileri çöpe attım. Kalmamı sağlamaya bile çalışmıyor. Ben uzaklaşırken kendi kendine kıkırdadığını duyuyorum.

Kafeteryadan çıkarken Kenzie'nin masasının yanından geçiyorum. Arkadaşlarıyla derin bir sohbete dalmış durumda ama Hudson'ın tüm etkileşimi izlediğini fark ettim. Soluk mavi gözleri bir anlığına benimkilerle buluşuyor, sonra bu günlerde her zaman yaptığı gibi bakışlarını başka tarafa çeviriyor. Bir daha asla konuşmamamıza resmi olarak karar verdi. Belki bu olmasaydı Bay Tuttle'ın başına bu saçmalıkların hiçbiri gelmezdi. Belki okulun paryası olmazdım.

Her halükarda, kafeteryadan fırlayıp kütüphanedeki bir masaya tek başıma oturup sessizce altıncı dersin başlamasını bekliyorum.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm
HAVVA

KOCUM başka bir kadınla birlikte.

İkimiz de personel kafeteryasındayız ama her zamanki gibi farklı masalardayız. Burada çalışmaya ilk başladığımda, her gün birlikte yemek yerdik ama Nate, birlikte bu kadar çok vakit geçirmekten bıkacağımıza dair bir şaka yaptı ve ben de bu ipucunu anladım. Bugün Shelby ile oturuyorum ve onun Cape Cod'da geçirdiği harika yaz hakkında daha fazla konuşmasını yarı dinliyorum. Bu sırada Nate iki masa ötede, beden eğitimi öğretmeni ve bugün işe başlamış olması gereken yeni öğretmen Ed Rice ile birlikte oturuyor.

Yeni öğretmen açıkça üniversiteden mezun oldu. Yüzünde, lisede matematik öğretmenliği yaptığım sekiz yılın bende uyandırdığı o taze ifade var. Genç ve neşeli bir şekilde güzel. Eğer bir kot pantolon ve bir tişört giyerse kolaylıkla öğrencilerden biri gibi görünebilirdi ama onun yerine pembe bir bluz ve kahverengi bir etek giyiyor, buna geçen hafta yirmi yıldır Target'ta gördüğüm kahverengi makosen topuklu ayakkabılar eşlik ediyordu. beş dolar.

Cümlenin ortasında şimdiye kadar sahip olduğu en iyi doldurulmuş karidesleri sunan bir restorandan fışkıran Shelby'yi dürttüm. "Kim bu?"

Shelby kafeteryanın karşı tarafında kocamla yakınlaşan genç kadına bakıyor. "Sanırım adı Hailey. O yeni... şey, Fransızca öğretmeni mi?"

Fransızca öğretmeni. Bu neredeyse fazla klişe.

Shelby'nin gözleri bana kısıldı. "Endişelenmiyorsun değil mi? Hadi. Nate iyi bir adam."

Buna inanmak istiyorum. Geçen yıl geç saatlere kadar geçirdiği gecelerin sırf ödevlere not vermekle veya ders dışı etkinlikleri denetlemekle meşgul olduğu için olduğuna inanmak istiyorum. Ayda bir gecelik düzenli seksimizin sırf onun düşük cinsel dürtüsüne sahip olmasından kaynaklandığına inanmak istiyorum.

"Evet" diyorum sonunda. "Haklı olduğuna eminim."

Ve şimdi güzel Fransızca öğretmeni Hailey'nin bir eli kolunda. Onun gözlerini oymak istiyorum. Kurtarıcı tek lütuf, kronik olarak bekar olan Ed Rice'ın aktif olarak Hailey'ye hamle yapıyor gibi görünmesidir. Ancak Hailey'nin iki adam arasında tercihinin kim olacağı açık. Ed ondan yirmi yaş büyük ve saçı dökülüyor.

Neyse ki, pişman olacağım bir şey yapmadan bir sonraki dönemin zili çalıyor.

Öğle yemeği bittikten sonra genellikle Nate ve ben kafeteryadan fırlayıp ayrı yönlerimize gideriz. Ama bu sefer kararlı adımlarla ona doğru yürüyorum, topuklarım yüksek sesle yere vuruyor. Az önce Hailey'nin ona dokunduğu yerden onu kolundan yakaladım.

"Merhaba" diyorum. "İlk günün nasıl gidiyor?"

Nate, okul alanında onunla konuştuğuma şaşırarak bana göz kırptı. Ama hızla gülümsüyor. "Yüzerek. Peki ya sen sevgilim?"

"Şimdiye kadar iyi."

"Fantastik."

Nate bir kaşını kaldırdı, açıkça ona neden yaklaştığımı merak ediyordu. Hailey'nin bizi izleyip izlemediğinden emin değilim ama belki izliyordur diye uzanıp kahverengi kravatını yakaladım ve onu

kendime doğru çektim. Eğer bir kedi olsaydım, üzerine işerdim ama bir insan olduğum için dudaklarına, her zamanki gibi günde üç öpücüğümüzden çok daha ateşli bir öpücük konduruyorum.

Şaşırmış gibi görünüyor ve her zamanki gibi öpücükten ilk kurtulan o oluyor. Bunu yaptıktan sonra işaret parmağıyla alt dudağını fırçalıyor. "Peki o zaman" diyor. "Güzel bir uğurlamaydı."

Gülümsüyor ama ben onunla bunun gerçek bir gülümseme olmadığını anlayacak kadar uzun süredir evliyim. Ama Hailey bilmiyor.

Sınıfım üçüncü katta ve bir sonraki zil çalmadan önce iki dakikam var ve oraya varıyorum. Yeni öğrenciler sınıfa süzülerek istedikleri yere oturuyorlar. Bunları yeniden düzenlemem gerekecek. Önceki deneyimlerimden, gençleri arkadaşlarından ayırmazsam asla onların dikkatini çekemeyeceğimi öğrendim.

Ama sınıfa girmeden önce bir kız önüme çıkıyor. Onu geçen sene boyunca sınıfımda olan Jasmine Owens olarak tanıyorum. Ona iki dönem de A+ verdim. Okulun ilk günü için güzel bir bluzu kot pantolonuyla eşleştirdi ve her zamanki spor ayakkabılarını, ayak parmaklarını çiçeklerle süsleyen kapalı parmaklı sandaletlerle değiştirdi.

"Bayan. Bennett," diyor. "Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama dersin başlamadan önce seni yakalamayı umuyordum."

"Ne oldu Yasemin?"

Bana sinirli bir gülümsemeyle bakıyor. "Üniversite başvurularımı halletmeye çalışıyorum ve bana bir tavsiye mektubu yazabileceğini umuyordum." Ben cevap veremeden şunu ekledi: “Sen benim en sevdiğim öğretmenimdin, her zamanki gibi. Eğitim alanında diploma almayı planlıyorum ve senin gibi matematik öğretmeni olmak istiyorum.”

Yanaklarım zevkten kızardı ve kafeteryada hissettiğim öfkenin bir kısmı üzerimden akıp gitti. Jasmine harika bir öğrenciydi, bu yüzden şimdiden üniversite başvuruları üzerinde çalışmasına şaşırmadım. Ve bir öğrencinin hayatında bir fark yarattığımı duymak güzel bir duygu. Bazen çocuklara nefret ettikleri ve -kabul

edelim- neredeyse kesinlikle bir daha asla kullanmayacakları bir konuyu öğretiyormuşum gibi hissettiğim günler oluyor. Sinüs ve kosinüslerin günlük yaşamda faydalı olduğunu iddia etmek zordur.

"Kesinlikle" diyorum ona. “Lütfen bana bir e-posta gönderin, ayrıntıları çözelim. Ayrıca sana yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey varsa bana haber ver."

Artık Jasmine'in yanakları da pembeleşti. Teşekkür ederim Bayan Bennett. Gerçekten onu takdir ederim."

Bu etkileşimden çok ihtiyacım olan desteği alıyorum ve öğrenciler farklı koltuklara yerleştirilmek zorunda olduklarından sızlansa bile bu beni devam ettiriyor. Nate onların istedikleri yere oturmalarına izin veriyor ama dürüst olmak gerekirse, onun sınıfındayken hepsi onun manyetik çekiciliğine hayran kalıyor. Öyle özel bir yeteneğim yok ama iyi bir öğretmen olduğuma inanıyorum.

Alfabenin sonuna geldiğimde, birkaç hafta önce listeyi elime aldığımdan beri listemde yer alan ve korktuğum tek ismi neredeyse unutmuştum. “Adeline Severson,” diye seslendim.

Ortalama boyda bir kız sıradaki bir sonraki boş koltuğa oturmak için öne çıkıyor. Adeline Severson kesinlikle şimdiye kadar gördüğüm en az dikkat çekici kız. Her kalabalığa kolaylıkla karışabiliyordu. Saçları kahverengi kese kağıdı renginde ve yüz hatları simetrik ama dikkat çekici değil. Eğer öyle olmaya çalışsaydı güzel olabilirdi ama hiç de çabalamıyor. Masasına kayarak ellerini saygıyla önünde kavuşturmasını izliyorum. Adı Adeline Severson olmasaydı bu kızın bana bir an bile sorun çıkarabileceğini asla düşünmezdim.

"Addie," dedi bana.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Küçük tırnağını çiğniyor. “Bana bu şekilde hitap edilmesi hoşuma gidiyor. Addie.”

İnsanların ona Addie dediğini çok iyi bildiğim halde bunu not ettim. Bana ondan bahsettiğinde Art ona böyle seslendi. Sadece Addie'ye iyi davranıyordum. Zavallı kız babasını sadece birkaç ay önce kaybetti Eve. Hiç bir fikrim yoktu…

Onu sınıfımda istemiyordum. Sanat, tanıma şerefine eriştiğim en iyi insandır. Öğrencilerinin her biriyle gerçekten ilgilenen fedakar bir öğretmen. Eğer öyle olmasaydı başı asla belaya girmezdi. Ve şimdi bu kız yüzünden hayatı mahvoldu.

Ama eğer gerçekten düşünmüş olsaydım, Addie Severson'un benim sınıfımda olmasının hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilirdim. Gerçekten endişelenmem gereken şey nedir?

Addie de kocamın sınıfında.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

ADDIE

Okulun İLK GÜNÜ genellikle o kadar da kötü geçmez. Yani iş açısından. Çoğunlukla öğretmenler size yılın nasıl olacağını söylerler. Hafta sonu ödevi verecekler mi vermeyecekler mi? Bize dönem boyunca bir sürü küçük test ya da sonunda devasa bir test vereceklerse.

Ve günün sonunda o kadar da fazla ödeviniz kalmıyor. Belki bana kendinden biraz bahsetmek için beş yüz kelime yaz gibi birkaç kolay ödev. Oturma odasındaki kanepede televizyon izlerken ve ağzıma peynirli karalamalar doldurarak bitirebileceğim türden ödevler.

İngilizce son dönem dersimdir. Aynı zamanda en iyi dersimdir. Gülmeyin ama benim hayalimdeki iş şair olmak, her ne kadar bunun bu yüzyılda çoğu insanın elde edebileceği gerçek bir iş olmadığını bilsem de, muhtemelen sonunda annem gibi bir hemşire olacağım. Bu seneki öğretmenim herkesin sevdiği Bay Bennett. Çoğunlukla pek çok kız onu süper yakışıklı olduğunu düşündükleri için seviyor ama Ella'nın ima ettiğine rağmen ben genellikle bu tür şeyleri umursamıyorum.

Hepimizi soyadlarımıza göre ayrılmış koltuklara yönlendiren Bayan Bennett'in aksine, Bay Bennett sınıfının herkese açık olmasına aldırış etmiyor. Çocukların çoğu arkadaşlarının yanına oturmaya çalışıyor ama görünüşe göre bende hiç arkadaş olmadığı

için ikinci sırada pencerenin yanında oturuyorum. İngilizce dersinde pencerenin yanında oturmayı seviyorum. Bana ilham veriyor.

Zil çaldıktan bir saniye sonra sandalyemi bir şey sarstı. Birinin sandalyemin ayaklarından birine tekme attığını fark etmem bir saniyemi aldı. Kafamı kaldırdığımda Kenzie ve onun yardakçılarından biri olan Bella'nın yanımda durduğunu gördüm.

Kenzie "Burası benim koltuğum" dedi.

Ona göz kırpıyorum. "Ah. Ama…bu ilk gündü ve burada kimse oturmuyordu, o yüzden…"

Kenzie'nin koyu renkli maskarayla çevrelenmiş canlı mavi gözleri beni etkiledi. "Burası her zaman oturduğum yer."

Ne? Bu okulun ilk günü ve tam anlamıyla buraya yeni geldik. Her zaman oturduğu yer nasıl burası olabilir?

"Ah," diyorum tekrar. "Ancak-"

"Sağır mısın?" Bella bana kızdı. Kenzie buranın onun koltuğu olduğunu söyledi. Uyanmak."

Odaya göz gezdiriyorum. En iyi koltukların çoğu dolu, ancak artık kimse yanıma oturmak istemediği için yanımdaki koltuk hâlâ boş. Muhtemelen Kenzie bu koltuğa otursa Bella'nın oturacağı yer burasıdır.

Halihazırda bende olup bitenler göz önüne alındığında isteyeceğim son şey Kenzie Montgomery'yi kendime düşman edinmektir. Çantamı toplayıp kalan boş koltuklardan birine doğru yürüyorum. Tam ön sırada, neredeyse Bay Bennett'in kucağında oturuyor. Harika.

Bay Bennett masasının arkasında, listeye bakıyor. Masasının üzerinde bir kitap var ve kapağına bir göz atıyorum; bu, kesinlikle tüm dünyada en sevdiğim şair olan Edgar Allan Poe'nun şiir kitabı. Bütün gün moralimi yükselten tek şey bu oldu.

Dersin başlama zili çaldıktan sonra Bay Bennett gözlerini listeden kaldırıyor. Yüzü bir gülümsemeyle kırışıyor ve dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılınca biraz sarsılıyorum. Bay Bennett'i daha önce koridorda birçok kez görmüştüm ama o ana kadar, onu yarım metre öteden gülümserken izlerken, onun gerçekte ne kadar

aptalca yakışıklı olduğunu hiç fark etmemiştim. Nedenini tam olarak söyleyemem bile ama yüz hatlarının sağlamlığında ve gözlerindeki parıltıda bir şeyler var.

İngilizce dersinde ilk sırada olmaktan daha kötü şeyler var.

Elbette çok yaşlı. Otuzlu yaşlarının ortalarında, hatta sonlarındadır. Ve tabii ki okulun ilk gününde bize ödev veren bir kadınla evliyiz. (Çok yanlış…) Ama ateşli olmadığını söyleyemem. Bu ders işkenceye dönüşmeyecek.

Bay Tuttle yakışıklı değildi. Hiç kimse ona seksi diyemezdi. Bay Bennett'tan bile yaşlıydı ve kemerinden sarkan kocaman bir göbeği vardı. Ama onun için hiçbir zaman bu söz konusu olmadı.

"Selamlar." Bay Bennett koltuğundan kalkıp masasının önüne doğru yürüyor ve orada en üstte oturuyor. “On birinci sınıf İngilizce dersine hoş geldiniz. Eğer on birinci sınıfta İngilizce bilmiyorsan, o zaman kimse fark etmeden hızlı bir şekilde çıkmanı öneririm.”

Kimse ayrılmıyor. Bir öğrenci kendisini yanlış yerde bulsa bile orada kalabileceğini hissediyorum.

"Harika." Parmak uçlarıyla sağ uyluğuna vuruyor. "O zaman işimize bakalım. Bu yıl şiire ağırlık vereceğiz. Bu yıl o kadar çok şiir okuyacaksın ki, uykunda kafiye yapacaksın.”

Bay Bennett elini sağ dizine sürttüğünde pantolonunun kumaşının diz kapağının biraz üzerinde aşınmış olduğunu fark etmeden edemiyorum. Öğretmen olarak ne kadar para kazandığını merak ediyorum. Giysilerinin hiçbiri yeni ya da pahalı değil.

Üstelik Bayan Bennett bir servete mal olmuş gibi görünen bir çift ayakkabı giyiyordu. Ayakkabılar hakkında pek bilgim yok ama annemin böyle bir çifti var, giymeme izin vermiyor çünkü çok pahalı olduklarını ve onları mahvedeceğimi söylüyor. Muhtemelen haklıdır.

“Şimdi,” diyor, “ben odanın içinde dolaşmak istiyorum ve sen bana en sevdiğin şiiri söyle. Ve eğer gerçekten varsa bana en sevdiğin şiiri söyle. Sırf beni etkilemek için bir yalan uydurmanı istemiyorum çünkü bunu bileceğim."

Birkaç el havaya kalkıyor çünkü açıkçası herkesin Bay Bennett'i etkilemeye hevesli olduğu açık. Özellikle sınıftaki kızlar. Ve onlara gülümsediğinde, hepsi sırayla kıkırdarlar.

Sınıftaki yaklaşık bir düzine öğrenci Angelou, Dickinson ya da Silverstein gibi büyük isimleri bırakarak en sevdikleri şiirlerini söyledikten sonra, ben elimi kaldırmamış olsam da Bay Bennett dikkatini bana çevirdi. Bugün bir kez bile elimi kaldırmadım; bu yıl görünmez olmaya çalışıyorum. "Adeline?" diyor.

İnsanların bana genel olarak tam ismimle hitap etmesinden nefret ediyorum çünkü bu bana başımın belada olduğunu hatırlatıyor. "Addie," diye düzeltiyorum onu.

"Addie." Başını sallıyor. "Peki ya sen? En sevdiğiniz şiir hangisi?"

"'Annabel Lee,'" diyorum hiç tereddüt etmeden. Masasındaki şiir kitabının içinde olduğunu biliyorum ama bunu söylememin nedeni bu değil. Bu şiiri her zaman çok sevdim. Aynı anda çok güzel, unutulmaz ve romantik. Her kelimesini hafızamdan okuyabilirim.

"Ah, büyük Poe'nun bir başka sevgilisi!" Gerçekten memnun görünüyor. "Benim kişisel favorim 'The Raven' ama 'Annabel Lee' onun en unutulmaz dizelerinden bazılarını içeriyor." Bana sırıtıyor ve gözlerinin etrafındaki ince çizgiler kırışıyor. "'Ve böylece, tüm gece boyunca sevgilimin -sevgilimin- hayatımın ve gelinimin yanında, deniz kenarındaki mezarında, denizin yanındaki mezarında yatıyorum.'"

Tıpkı şiirdeki gibi içimi bir ürperti kaplıyor.

Sanki odadaki tek kişi benmişim gibi kahverengi gözlerini doğrudan yüzüme dikiyor. "Bunun neyle ilgili olduğunu biliyor musun, Addie?"

"Gençken sevdiği bir kızla ilgili" diyorum. “Ölen bir çocukluk aşkı. Kimsenin ona şiiri yazması için ilham veren kişiyi tam olarak bilmediğini okudum.”

"Bu şiiri bu yıl daha detaylı tartışacağız" diyor. “Poe'nun L harfine olan sevgisi kadar. Annabel Lee. Lenore. Eulalie.” Bana göz kırpıyor. "Adeline."

Şu anda okuldaki herkesin benden nefret etmesi umurumda değil. Kafeteryada kimsenin benimle oturmak istememesi umurumda değil. Dersin ilk günü için aptalca bir matematik ödevim olması umurumda değil. Çünkü İngilizce öğretmenim Poe'yu benim kadar seviyor.

Ve bana göz kırptı.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm
HAVVA

Her zamanki gibi Nate bugün okula geç kaldı. Yılda iki kez çıkan şiir dergisinin yanı sıra okul gazetesinin de sorumlularından biri, dolayısıyla her zaman bir şeyler oluyor. Satranç takımını teknik olarak ben yönetiyorum ama toplantılara kalmamın gerekmediği söylendi, bu yüzden genelde kalmıyorum. Okul günü bittiğinde ve başım zonkladığında yapmak istediğim son şey, bir grup gencin kaleleri ve atları bir tahtanın etrafında itişini izlemek.

Bu sabah arabayı paylaştığımız için Shelby'den beni eve bırakmasını istedim. Beni ön kapıma bıraktığında saat sadece 3:30'du. Genellikle bu, beş inçlik bir yığın ödev kağıdını karıştırdığım zaman olurdu, ancak ilk gün olduğu için kendimi ne yapacağımı şaşırmış halde buluyorum. Geceleri taşan bir kadeh şarabım için henüz çok erken.

Kia'ma biniyorum, Washington Caddesi'nde giderken bile nereye gittiğimden tam olarak emin değilim. Massachusetts'teki her kasabanın bir Washington Caddesi, bir Özgürlük Caddesi ve çoğu zaman bir Massachusetts Caddesi vardır. Eyalette sokaklara isim veren kimse pek yaratıcı değildi.

Caseham'ın batı sınırındaki, her yerin arabalarla dolup taştığı alışveriş merkezine ulaşana kadar arabayı sürmeye devam ediyorum. Orada, bir sürü ev ödevi yığılmadan önceki son boş öğleden sonralarının tadını çıkaran çok sayıda genç var. Ön kapıdan süzülerek içeri giren tüm çocukları izlemek beni duraklatıyor. Ne

zaman öğrencilerimle okul dışında karşılaşsam, beni gördüklerine kesinlikle utanıyorlar. Bunu umursamamalıydım ama onların aşağılanmalarıyla ilgili bir şeyler bana da yansıyordu.

Bir süre arabada oturuyorum, ellerim direksiyonu tutuyor. Nate'in şu anda ne yaptığını merak ediyorum; alışveriş merkezinde öğrencileriyle karşılaşma fikri onu strese sokmazdı. Muhtemelen okul gazetesinin yeni genel yayın yönetmeniyle, Bryce Evans adında parlak genç bir çocukla konuşuyor. Geçen yıl sınıfımda Bryce vardı ve o da A plus öğrenciydi. Hiçbir ev ödevini kaçırmadım. Bu çocuğun her yerinde Ivy League yazıyor.

10'a kadar sayıyorum, sonra 10'dan geriye doğru sayıyorum. Bunu üç kez yaptıktan sonra omuzlarım rahatlıyor.

Açık mavi çantamı tutarak arabamdan iniyorum; çanta o kadar büyük ki Nate her zaman omurgamı çarpıtacak şekilde benimle dalga geçiyor. Ancak bugün çantamın çoğu boş, dolayısıyla omurgamın güvende olduğunu düşünüyorum.

Girişe gitmek için sürgülü kapılardan içeri girer girmez çubuk kraker tezgâhından gelen tarçınlı şeker kokusu yüzüme çarpıyor. Büyük bir fincan çubuk kraker yemeyi çok isterdim ve eğer bir lise öğrencisi olsaydım tam da bunu yapardım. Ama metabolizmam eskisi gibi değil, bu yüzden çubuk kraker standının ve Godiva çikolatalarının yanından geçerken nefesimi tutuyorum. Evet, çikolata kaplı çileği çok isterdim ama bugün yıldızlar arasında değil.

Footsies adında bir mağazaya ulaşana kadar yürümeye devam ediyorum.

Bir anlığına dışarıda oyalanıyorum. Mağazanın vitrinini süsleyen Christian Louboutin pompaları ve botları sergileniyor; topuğun kendisi altın olmasına rağmen bir çift siyah rugan topuklu ayakkabı da dahil. Nate'e söylediklerime rağmen iki hafta önce yeni satın aldığım Jimmy Choo'larıma bakıyorum. Kredi kartı ekstresini görünce öğrenecek.

Yüksek topukluları seviyorum. Ben her zaman beş ikide biraz kısaydım ve öğrencilerimden kısa olmaktan nefret ediyorum. Bir çift üç inçlik topuklu ayakkabı bana güvenimi artıran bir destek sağlıyor.

Beş on yaşındaki kocama bakmak için başımı bu kadar eğmek zorunda olmadığım zamanları tercih ederim.

Ve bu ayakkabıların dışında çoğunlukla iyi davrandım. Hemen hemen her çevrimiçi sitedeki alışveriş sepetlerinde ayakkabılarım var, ancak önemli olan şu ki, bu ürünlerden hiçbirini satın almadım. Ayakkabıları alışveriş sepetine koyuyorum ve hiç alışveriş yapmıyorum. Peki neden arada bir kendime davranmayayım?

Footsies lüks bir mağaza ama nispeten büyük ve dükkânı yöneten tek bir kız var, arka taraftaki kasanın yanındaki tezgahta oturuyor ve telefonuyla ilgileniyor. Alışveriş merkezini dolduran çok sayıda genç olmasına rağmen burada yalnızca bir avuç müşteri var. Bu mağazada Doc Martens veya çoğu gencin satın alacağı spor ayakkabılar satılmıyor. Bunlar benim gibi "yaşlı insanlar" için ayakkabılar.

Tezgahtaki kız bana yardım etmek için herhangi bir girişimde bulunmadığından, kendi başıma göz atıyorum. Christian Louboutin topuklu ayakkabılar mağazanın içindeki vitrinde sergileniyor ve ayakkabıların içini kontrol ettiğimde onların benim bedenimde, yani yedi numara olduğunu görüyorum.

Bunları vitrinden çıkarıyorum ve yan tarafta denemek için bir bank buluyorum. Bütün gün giydiğim ayakkabılarımı çıkarıyorum ve çoraplı ayaklarımı yepyeni topuklu ayakkabılarıma sokuyorum. Bana mükemmel bir şekilde uyduklarında kendimi Cinderella'ya çok benziyorum. Topuğumu kesmiyorlar ya da ayak parmaklarımı sıkmıyorlar. Bu ayakkabıları bütün gün giyebilirim.

Aslında oldukça mantıklı bir satın alma olurdu.

Ve neden olmasın? Bütün yaz çalıştım. Bir ikramı hak ediyorum. Nedenini bilmiyorum ama her ayakkabı aldığımda biraz acelem oluyor. En sevdiğim bölümün hangisi olduğunu bile bilmiyorum. Onları tezgâha getirirken, tezgahtarın onları aramasındaki heyecanı ve bunların yakında bana ait olacağı beklentisini seviyorum. Ya da onları dolabımın içine, diğer tüm ayakkabılarımın yanına düzgün bir şekilde dizeceğim. Ve tabii ki ilk kez onları evin dışında giyeceğim. Özellikle kocamla karşılaştırıldığında sade olabilirim ama böyle

ayakkabılar beni gösterişli hissettiriyor. Sanki muhteşem Nathaniel Bennett'la evlenecek kadar çekici olabilirim.

Ancak o zaman pompalardan birini çeviriyorum ve fiyat etiketini görüyorum. Ah. Vay canına. Nate bunu onaylamayacaktır.

Dopamin hücumu ortadan kalkar. Ne kadar istesem de bu ayakkabılar asla benim olmayacak. Kredi kartı faturası geldiğinde kocamla yüzleşmek zorunda kalmasam bile bir çift ayakkabıya bu kadar para harcamayı asla haklı çıkaramam. Ayaklarıma bakıyorum, üzerime bir üzüntü dalgası geliyor. Bu ayakkabıları istiyorum.

Bu kadar.

Hala tezgahta oturan memura baktım. Ayakkabı satın alan yaşlı bir kadın var, bu yüzden dikkati meşgul. Kadın çantasının içinde dolaşıp cüzdanını arıyor. Muhtemelen çekle falan ödemeyi deneyecek. Yakın zamanda yapılmayacaklar.

Ve dev çantam ağzı açık bir şekilde boş.

Kendimi durduramadan bir çift Christian Louboutin ayakkabıyı gök mavisi çantamın içine soktum. Sanki orada olmaları gerekiyormuş gibi mükemmel bir şekilde uyuyorlar. Çantamın fermuarını çektiğimde içeride olduklarını bile anlayamıyorsun. Ve çoğu ayakkabının mağazadan çıkarıldığında alarm verecek hiçbir şeyi yok. Güvenlik etiketleri yok.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarım titriyor ve tekrar yere düşüyorum. Bunu gerçekten yapacak mıyım? Gerçekten bu ayakkabıları çalacak mıyım? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

Uzun zamandır değil.

Yakalanmayacağım. Ben buradayken tezgahtar bana pek bakmadı ve yaşlı kadın ayakkabılarının parasını ödemeyi bitirdiği için telefonuna geri döndü. Buradan çıkıp gidebilirim ve onun asla haberi olmayacak. Herhangi bir kamera görmedim.

Bunu gerçekten yapacak mıyım?

Sanırım öyleyim.

Bu sefer daha başarılı bir şekilde ayağa kalktım; bacaklarım titriyor ama yine de beni dik tutuyor. Titreyen elimle gevşek,

çamurlu kahverengi saçlarımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Yaşlı kadın, kendi ayakkabı kutusunun bulunduğu plastik poşeti boğumlu sağ elinde tutarak kapıya doğru ayaklarını sürüyerek yürüyor. Ben de onu takip ederek çıkışa doğru ilerledim. Arkama baktığımda görevlinin tekrar telefonuna baktığını görüyorum. Bu ayakkabılarla ayrıldığımı asla fark etmeyecek. Ben bundan kurtulacağım ve Nate kredi kartı faturasından şikayet edemeyecek.

Ben kendimi tebrik ederken mağazada alarm çalmaya başladı.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm
ADDIE

Okuldan hemen sonra eve giderim çünkü annem bana böyle yapmamı söylemişti.

Bisikletim olmadığı ve özellikle ağır sırt çantamla yürümek için biraz fazla uzak olduğu için okul otobüsüne biniyorum. Okul otobüsündeki çocukların çoğu daha genç çünkü gençlerin ve yaşlıların çoğu okula arabayla gidiyor. Yazın on altı yaşıma girdim ve öğrenci iznimi aldım, ancak ne kadar yalvarırsam yalvarayım, annem direksiyon derslerine hazır olmadığıma dair idari bir karar aldı. Yine de onu birkaç kez beni arabamızla park yerine götürmeye ikna etmeyi başardım. Hiç yoktan iyidir.

Hudson'ın artık bir arabası var. Neredeyse on ay önce, biz hâlâ konuşurken on altı yaşına bastı. Sınırlı ehliyet alabilmek için öğrenci iznini almak ve ehliyet sınavını geçmek için sabırsızlanıyordu. Her zamanki gibi beni de planlarına dahil etti. Her sabah uğrayıp seni okula bırakacağım Addie.

Aldığı araba hurdalıktan söküp çıkarmış gibi görünüyor ve eminim yaz aylarında ya da okul sonrası işlerinden kazandığı parayla parasını kendisi ödemiştir. Ancak yeni kız arkadaşı Kenzie'nin bu işin içine girmekten hiç çekindiği yokmuş gibi görünüyordu.

Ön kapıya vardığımda, daha anahtarımı sırt çantamdan çıkaramadan annem kapıyı hızla açıyor. Belli ki evin önünü izliyor, benim dönmemi bekliyordu. Bir çift gri yoga pantolonu giyiyor ve grileşen saçları at kuyruğundan kısmen çözülmüş durumda.

"Okul nasıldı?" Daha eve adımımı bile atmadan bana soruyor.

Harika, diyorum. "Okulun şimdiye kadarki en güzel günüydü."

“Akıllı bir aleck olmayın.”

Ödevim olduğu için muhtemelen odama götürmem gerekse de sırt çantamı ön kapının yanındaki yere bırakıyorum. Hem Bay Bennett hem de Bayan Bennett bugün ödev vermeyi başardılar. Ama en azından İngilizce ödevini sabırsızlıkla bekliyorum. Yazımızı yazmamızı istiyor ama şiir şeklinde.

Annem bunu yapmasından nefret ettiğimi bilmesine rağmen ellerini ovuşturup üstümde duruyor. "Hiç arkadaş edindin mi?"

İnliyorum. "HAYIR."

"Peki ya Hudson?"

Sadece başımı sallıyorum.

"İkinizin arasında ne olduğunu anlamıyorum." Çok dar görünen yoga pantolonunu çekiştiriyor. "Çok hoş bir çocuk. Sen eskiden ayrılmazdın."

"Bilmiyorum."

"Annesini aramamı ister misin?"

Tekrar inledim. Kocasından en azından biraz daha iyi İngilizce konuşan ama daha az tuhaf olmayan Bayan Jankowski'yi aramasını kesinlikle istemiyorum. Ayrıca Hudson'ın benimle neden konuşmadığını da çok iyi biliyorum. Ve annem asla ama asla öğrenemez.

"Sorun değil" diyorum. “Zaten her zaman futbolla meşgul.”

Neyse ki gitmesine izin veriyor ki bu büyük bir başarı. Birkaç yıl önce annemle benim kolay bir ilişkimiz vardı, oysa babam başıboş bir toptu; içki içtiğinde daima sinirlenirdi ve en ufak bir şey yüzünden patlamaya hazırdı. Ve şimdi babam gitti ve annem kaygılı bir anneye dönüştü. Ama en azından onun onun gibi içtiğini düşünmüyorum.

Hayır, öyle olmadığını biliyorum. Asla yapmazdı.

Annem kaşını kaldırıyor. "Bay Tuttle orada mıydı?"

"HAYIR." Gözlerimi düşürüyorum. “O... yani kovuldu ya da istifa falan etti. Ama gitti.”

"Ah."

Annemin rahatladığını söyleyebilirim. Pek çok insan gibi o da matematik öğretmenim ile aramda hiçbir şey olmadığını söylediğimde bana asla inanmadı. Belki de hikayem insanları meraklandıracak kadar değiştiğindendir.

Bana bu konuyu tekrar sormak istiyormuş gibi görünüyor ve eğer sorarsa yemin ederim ki çığlık atmaya başlayacağım. Bunun hakkında tekrar konuşmak istemiyorum. Ona gerçeği söyledim. Müdüre gerçeği söyledim. Ve polise söylenecek her şeyi anlattım.

Her şey değil.

Demek istediğim, tam bir aptal değilim.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm
HAVVA

Ayakkabı mağazasında ALARM ÇALIYOR. Ses tüm mağazada yankılanıyor ve alışveriş merkezindeki herkesin bunu duyamayacağına inanmak zor.

Aman Tanrım, o ayakkabıları asla almamalıydım. Ne düşünüyordum? Zaten yeterince ayakkabım var. Sadece iki hafta önce bir çift aldım. Açgözlü oldum. Ama onları o kadar çok istiyordum ki...

Benim neyim var? Hastayım. Nate haklı; bir sorunum var.

Mağazaya doğru koşan bir güvenlik görevlisi var. Hırsızların kovuşturulmasına ilişkin politikanın ne olduğunu bilmiyorum ama bu iyi bir şey değil. Hakkımda bir hırsızlık suçlaması varsa işimin nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Kovulabilirim.

Nate tüm bunlara ne diyecek? Benim için çok hayal kırıklığına uğrayacak. Bütün bunlardan sonra onunla yüzleşemiyorum bile.

Çantamı göğsüme bastırıyorum, kan kulaklarıma hücum ediyor. Görevli de aceleyle çıkışa doğru ilerliyor ve bana ikinci kez bakmadan yanımdan geçip gittiğini belli belirsiz fark ediyor.

İşte o zaman aklıma bir şey geliyor. Çıkıştan henüz geçmedim. İçinden geçen tek kişi, yeni bir çift ayakkabı satın alan yaşlı kadındı.

"Ben çok üzgünüm!" katip ağlıyor. “Ayakkabılarındaki güvenlik şeridini çıkarmayı tamamen unuttum!” Güvenlik görevlisine özür dileyen bir bakış attı. “Bu benim hatamdı. O ayakkabıların parasını ödedi.

Ben mağazanın köşesinde iliklerime kadar titreyerek dururken, tezgahtar şaşkın yaşlı kadını güvenlik şeridini etkisiz hale getirmek için kasaya geri götürüyor. Ayakkabının içinde güvenlik şeridi olduğunu fark etmemiştim. Eğer çıkıştan önce ben geçseydim alarm çalardı ve güvenlik görevlisi çalınan ayakkabıları çantamda bulurdu.

Büyük bir kurşundan kurtuldum.

Görevli meşgulken ayakkabılarımı çantamdan çıkarıp yerine koyuyorum. Neredeyse bunu yaptığıma inanamıyorum. Bir çift ayakkabı yüzünden neredeyse tüm hayatımı mahvediyordum. Bu kadar riskli bir şeyi nasıl yapabildim?

Öldürülmeden eve dönmek tüm dikkatimi gerektiriyor. Tüm vücudum uğultu yapıyor gibi hissediyor ve bu iyi bir şekilde değil. Bu kadar aptalca bir şeye asla kalkışmamalıydım. Yıllardır hiç değişmediğimi gösteriyor bu. Bazen artık bir yetişkin olduğum konusunda kendimi kandırmaya çalışıyorum ama kendimi hâlâ on beş yaşında hissederken nasıl yetişkin olabilirim?

Eve döndüğümde Nate'in arabasının garaj yolunda olduğunu görünce rahatladım. Evde oturup bir değişiklik için ne zaman döneceğini merak etmeme gerek yok. Eve girdiğimde mutfaktan domates sosu kokusu geliyor. Hatta akşam yemeğine bile başladı.

Her zaman yaptığım gibi çantamı portmantoya asıp mutfağa doğru yürüyorum. Nate ocağın önünde duruyor, mavi gömleğinin kollarını sıvamış, ocaktaki tencerenin içindekileri karıştırıyor. Nate'e hırsızlıktan tutuklandığımı söylemek zorunda kaldığım

alternatif bir gerçeklik hayal ediyorum. Allah'a şükür bunu yaşamadım.

Nate mutfakta olduğumu fark etti ve gülümseyerek bana baktı. Gülümsediğinde inanılmaz derecede yakışıklı oluyor. Bu kadar zaman geçmesine rağmen hala öyle düşünüyorum. Kim istemez ki?

"Akşam yemeğine başladım" dedi bana. "Umarım sakıncası yoktur."

"Elbette hayır" diyorum. "Yaptığınıza memnun oldum. Sen çok düşüncelisin." Ben de ona gülümsedim ama kendi gülümsememin onunki kadar etkili olmadığının farkındaydım. “Şimdiye kadarki en iyi kocaya sahibim.”

Gülüyor ve dikkatini tekrar tenceredeki domates sosuna çeviriyor. "Böyle düşünmene sevindim."

İçimde bir şeyler kıpırdanıyor. Belki o pahalı ayakkabıları çalarken neredeyse yakalanmaktan kaynaklanan adrenalin yüzündendir ama birdenbire Nate'i istedim. Her ne kadar ayın ilk cumartesi olmasa da onu hemen şimdi istiyorum.

Kocamın arkasına geçip kollarımı onun sert göğsüne doladım. Dudaklarımı boynunun arkasına indiriyorum. "Nate..."

Tekrar gülüyor. "Eva, ne yapıyorsun? Burada bize bir ziyafet hazırlamaya çalışıyorum.”

"Bütün gün seni düşündüm." Vücudu kasılırken ellerim güneye doğru hareket etti. “Belki akşam yemeği pişirmeye biraz ara verebilirsin…”

Yavaşça kendini benim kucaklamamdan kurtarıyor. Belirgin bir deja vu hissi alıyorum. "Sevgilim, açlıktan ölüyorum. Önce akşam yemeği yiyelim, tamam mı?"

"Tamam aşkım." Tekrar kollarımı ona sarmaya çalışmıyorum ama yakınımda kalıyorum, elim omzunda. "Akşam yemeğinden sonra mı?"

“Büyük bir tabak ziti yedikten hemen sonra mı? Bu hiç de seksi gelmiyor.”

Elbette. Yine bir bahane. Bu noktada ben bile şaşırmıyorum.

Burnumun ucunu öpmek için eğiliyor. “Bu gecenin ilerleyen saatlerinde. Söz veriyorum."

"Söz mü?"

Gülüşü bu sefer boş geliyor. “Tanrım, sanki kendi karımla sevişmek istemiyormuşum gibi konuşuyorsun! Uzun bir gün oldu ve biraz akşam yemeği yiyip bir kitap okuyarak rahatlamak istiyorum, anlıyor musun?

Ve bu daha sonra, bu gece yatakta ona uzandığımda onun bahanesi olacak. Uzun bir gün oldu ve yoruldum. Yarın, tamam mı Eve? Belki baş ağrısı bile yaşanacaktır. Sormanın bile aşağılayıcı hale geldiği bir nokta var ve o da bunu biliyor. Buna güveniyor.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

ADDIE

Lise ve ortaokul yıllarımda spor salonuna gittiğim yıllar boyunca belki beş kez terledim.

Terlediğim tek an bize tur yaptırdıkları zaman oluyor. Ancak ne zaman bir tür spor yapsak, her türlü büyük fiziksel efordan kaçınmayı başarabiliyorum. Bu benim en büyük yeteneğim. Ne söyleyebilirim? Pek sporcu değilim.

Bugün voleybol oynuyorduk, eğer sadece oturup fazla bir şey yapmak istemiyorsanız harika bir spordur. Mesela, topla bağlantı kurmak için herhangi bir girişimde bulunsaydım terleyeceğime eminim. Ama köşede durup, aslında öyle olmadığı halde topa vurmaya çalışıyormuş gibi davranmak oldukça kolaydır.

Maalesef beden eğitimi öğretmenimiz Bayan Cavanaugh, terlesek de terlemesek de spor salonundan sonra duş almamızı sağlıyor. Ve bu, açık ara, spor salonunun en az sevdiğim kısmı.

Tesadüfen beden eğitimi dersime katılan Kenzie Montgomery'ye benzeseydim, halka açık duş almaktan çekinmeyebilirdim. Ama ne yazık ki kendime benziyorum, bu yüzden spor salonu sonrası duş

alma hedefim mümkün olduğunca çabuk içeri girip çıkmak. Eğer ıslanmadan duşa girip çıkabilseydim bu ideal olurdu.

Ne yazık ki, dolapların yanında spor kıyafetlerimi çıkardığım anda arkamdan bir kıkırdama sesi geliyor. Hızla havlumu alıp kendime sardım ama kıkırdamalar devam ediyor. Kafamı çevirdiğimde Kenzie ve arkadaşlarından birinin bana baktığını gördüm.

Okullar açılalı yaklaşık iki hafta oldu. Ne yazık ki sosyal hayatım zerre kadar düzelmedi. Soyunma odasındayken bana gülmek dışında herkes hala benden vebalı gibi kaçıyor.

Kenzie ve arkadaşı bana bakarken kıkırdamayı bırakmıyorlar. Bu kadar komik olan ne bilmiyorum. Yani evet, havlum neredeyse var olmayan göğüsler tarafından tutuluyor. Ama bunun yüksek sesle gülmenin komik olduğundan emin değilim.

"Addie," dedi Kenzie. “Biliyorsun, jilet denen şeyler var…”

En azından artık neye güldüğünü biliyorum. Havlunun altından çıkan bacaklarıma bakıyorum ve itiraf etmeliyim ki oldukça kıllılar. Eylül gelir gelmez Batı Massachusetts'te sıcaklık hızla düştü ve şort giyme fırsatım olmadığı için (bugün spor salonunda tayt giydim) tıraş olma zahmetine girmedim. Bütün kış boyunca tıraş olamayabilirim. Neden yapayım? Bacaklarıma bakacak bir erkek arkadaşım yok.

Ama görünen o ki Kenzie için tıraş olmam gerekiyor.

Sağanak yağmura doğru yürürken onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Her zamanki gibi, zar zor ıslanıp dışarı çıkıp havlumu vücuduma ve kıllı bacaklarıma sarıyorum. Bu günlerde beni ayakta tutan tek şey Bay Bennett'la İngilizce dersim. Ve günün son periyodu olması beni daha da sabırsızlıkla beklemeye itiyor.

Bay Bennett'in de benden hoşlandığını düşünüyorum. Trigonometri dersinde Bayan Bennett benim hakkımda sürekli hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor (sınıfta olup bitenlerin çoğunu anlamadığım için bu yeterince adil), ancak Bay Bennett tüm yanıtlarıma coşkulu baş sallamalarıyla yanıt veriyor. Bay Tuttle bile onun kadar cesaret verici değildi.

Zaten bu tamamen farklı bir durum. Artık Bay Tuttle'ı düşünmeyeceğim.

İngilizce dersine geldiğimde Bay Bennett her zamanki gibi masasında oturuyor. Koyu mavi bir kravatla eşleştirilmiş açık mavi bir gömlek giyiyor. Bütün öğretmenlerim kravat takmıyor ama Bay Bennett'in kravat takması hoşuma gidiyor. Ona yakışıyor. Öğrenciler odaya süzülmeye başladığında başını kaldırıp gülümsedi. Yaptığı işten gerçekten keyif alan bir öğretmen. Bazen öğretmenlerim okul dışında herhangi bir yerde olmayı diliyorlarmış gibi davranıyorlar.

Bu duyguyla bağ kuramadığımdan değil. Ama bir şekilde onun burada olmak istediğini bilmek benim de burada olmayı istememi sağlıyor.

Öğrenciler oturduktan sonra Bay Bennett her zaman yaptığı gibi masasının yanına gelip oturdu. Ve her zaman yaptığı gibi ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. Büyük eklemleri var. Onun hakkında bunu fark ettim.

“Yazdığınız şiirlere not verdim” diyor bize. “Dersten sonra onları geri vereceğim ama genel olarak bunun iyi bir çaba olduğunu söylemek istiyorum. Şiirlerin mutlaka kafiyeli olması gerekmediği gerçeğini bir kez daha vurgulamak istiyorum. Ama..." Gözleri üçüncü sıradaki Austin Vargas'a odaklanıyor. "Bilmeniz için söylüyorum, 'barf' 'osuruk' ile kafiyeli değil, tamam mı?"

Ara sıra kahkahalar duyuluyor. Austin'in lazımlık mizahı içeren bir şiir yazmasına şaşırmadım. Açıkçası birçok sınıf arkadaşımdan da bunu beklerdim. Bu dersi ciddiye almayan insanların olması beni rahatsız ediyor. Onlardan biri olmayı düşünmüyorum.

Dersin sonunda Bay Bennett koridorlarda yürüyor ve üst kısmında yorumlar bulunan şiirlerimizi dağıtıyor. Midem kelebeklerle doldu, yazdıklarım hakkında ne düşündüğünü görmek için bekliyordum. Çok kişisel bir şiirdi ve sadece bir sayfa uzunluğunda olmasına rağmen üzerinde saatler harcadım. Umarım ne kadar çaba harcadığımı görebilir.

Bay Bennett masama ulaştığında şiirimi yazdığım kağıdı buldu, yüzü aşağı bakacak şekilde önüme koydu ve işaret parmağıyla ona hafifçe vurdu.

Kafam karışmış halde sayfaya bakıyorum. Bütün şiirleri yüzü yukarı bakacak şekilde dağıtıyordu ve yalnızca benimki aşağıya dönük olarak dağıtılmıştı. Bu bir hata mıydı?

Yavaşça kağıdı alıp ters çevirdim. Sayfanın üst kısmındaki kırmızı mürekkepli el yazısını hemen tanıdım. Dersten sonra beni gör.

Bu iyi değil.

Neden dersten sonra beni görmek istiyor? Şiiri kopyaladığımı mı sanıyor? Ben kopyalamadım. Ben asla. Onu ruhumdan çıkardım.

Ama her nedense şiirimi rahatsız edici buldu. Benimle "dersten sonra" konuşmak istiyor. Ve onun söyleyeceklerini duymak istediğimden emin değilim.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

HAVVA

Okuldan sonra bakkaldayım, ürün reyonundaki avokadoları karıştırırken onu fark ettim.

Sanat Tuttle.

Bana garip bir şekilde sıradan gelen balıkçı yaka bir kazak giyiyor. Nate okula giderken her zaman gömlek ve kravat takardı ve Art o kadar resmi olmasa da her zaman güzel bir gömlek giyerdi. Balıkçı yaka uygunsuz görünüyor. Ayrıca Noel Baba'nın göbeğine göre biraz fazla dar. Ve daha da tuhafı, bir çift açık parmaklı sandalet giyiyor ve elbette bunu bir çift beyaz spor çorabı ile giyiyor. Sağ elinde portakallarla dolu bir plastik torba var ve bu da bana tuhaf geliyor çünkü onu tanıdığım süre boyunca onu hiç portakal yerken görüp görmediğimi bilmiyorum. Birlikte pek çok öğle yemeğini ve hatta birkaç akşam yemeğini paylaştık.

"Havva." Dişlerini göstermeyen bir gülümsemeyi başarıyor ki bu çok tuhaf çünkü Art şimdiye kadar gördüğüm en dişlek gülümsemeye sahipti. "Merhaba. Nasılsın?"

"Ben iyiyim." Yüzümde çarpık bir his olmasına rağmen, sanki nasıl gülümseyeceğimi unutmuşum gibi gülümsüyorum. "Nasılsın, Art?"

Eğer Art'la karşılaşırsam, bunu o şekilde söylemeyeceğime kendime söz verdim. Sanki akıl hastanesinde ziyaret ettiğim biriymiş gibi başımı eğerek. Sanki ona üzülüyorum.

Ama onun için üzülüyorum.

Bütün karmaşa geçen yılın ikinci döneminin ortasında başladı. Her şey o kızla başladı: Addie Severson. Hikayenin tamamını bilmiyorum ama birdenbire herkes Art Tuttle'ın ikinci sınıf öğrencilerinden biriyle takıldığını fısıldamaya başladı. Bu söylentiyi ilk duyduğumda karnıma yumruk yemiş gibiydim. Sanat benim için bir baba figürü gibiydi, özellikle de babamla çok az konuştuğumuz için. Diğer öğretmenlerin diğer kız öğrencilere uygunsuz davrandığına dair hikayeler duymuştum ama bunu Art'tan beklemiyordum. Asla onu.

Ama kanıtlar oldukça şüpheliydi. Addie matematik dersinde zorlanıyordu, ondan şimdiye kadar gördüklerime dayanarak bu beni şaşırtmadı ve boş zamanının birkaç saatini ona ücretsiz olarak materyal konusunda yardımcı olmak için ders vererek geçirdi. Birçok kez kızı akşam yemeğine evine davet etti. Ve onu defalarca evine götürdü.

Buna Addie'nin sorunlu bir kız olduğu gerçeğini de ekleyin. Tacizci bir alkoliğin kızı, sonunda sonbahar döneminde kendini içkiden öldürdü. Herkes onun yağmacı bir öğretmen için bariz bir hedef olduğunu düşünüyordu.

Ve daha sonra…

Başka bir şey daha oldu.

Addie teknik olarak Art'ı hiçbir şeyle suçlamadı. Ancak her şey söylenip yapıldığında itibarı tamamen yerle bir oldu. Artık Caseham

Lisesi'nde çalışamazdı. Herhangi bir yerde çalışabiliyorsa şanslı olacaktır.

Art bana "Daha iyi oldum" diyor. Avucunun içine öksürüyor ve sanki ciğerlerine bir şey sıkışmış gibi hırıltılı bir öksürük oluyor. "Okulu özledim."

"Bizde seni özledik." Dikkatimi Sanata yönlendirmek için mükemmel avokado arayışımdan vazgeçiyorum. "Sana yapılanlar çok adaletsiz. İstifa etmek zorunda mıydın?"

Bir hırıltı çıkarıyor. "Hadi ama Havva. Yaptığımı biliyorsun. Bu olaydan sonra kimse bana aynı gözle bakmadı. Ailem sorun çıkarmasa bile kalamazdım."

Elbette haklı. Ama bu onu daha az adaletsiz yapmaz. "Başka bir şey buldun mu?"

"Henüz ısırık yok." İçini çekiyor ve kısa, gri saçlarını ovuşturuyor. "Bir sürü başvurum var ama durum pek iyi değil. Bir şey bulabilirsem taşınmak zorunda kalabilirim çünkü batı Massachusetts'te olmayacak. New England'da olursa şanslı olacağım.

Ona para konusunda sorun olup olmadığını sormak istiyorum ama onu utandırmak istemiyorum. Cevabın hayır olduğunu hissediyorum. Eğer işsizse ve üniversitede okuyan iki oğlu varsa nasıl iyi olabilir ki?

"Peki Marsha nasıl?" Soruyorum.

"İyi" diyor.

Karısı Marsha, kar amacı gütmeyen bir kuruluş için çalışıyor, bu da onları geçindirmeye yetecek kadar para kazanamadığı anlamına geliyor. Bildiğim kadarıyla Addie ile arasında hiçbir şey olmadığına inanıyordu ama böyle bir şeyin evliliği üzerinde nasıl bir etkisi olabileceğini merak ediyorum. Çok iyi bir çifttiler ama bu tür suçlamalar en sağlam evlilikleri bile sarsmaya yetiyor.

"O benim sınıfımda," diye patladım.

Art'ın kaşları havaya kalktı. "Ne?"

ürküyorum. Onu büyütmek istemedim ama odadaki file hitap etmemek elde değil. Hayatını mahveden kız.

"Addie Severson," diyorum. "Bu yıl trigonometri derslerimden birinde."

“Ah,” diyor.

İfadesini okumaya çalışarak yuvarlak yüzünü inceliyorum. Nasıl olduğunu merak ediyor mu? Onun hakkında soru sormak istiyor ama sorarsa tuhaf görüneceğinden mi korkuyor? Düşünceler kafamın etrafında dönerken, aklıma bir şey çarptı:

Dünyadaki herkes gibi ben de Art Tuttle'ın masum olduğundan hala tam olarak emin değilim.

Onun iyi kalpli olduğunu ve pis bir yaşlı adam olmadığını biliyorum. Ama tüm bu olayda bana pek uymayan bir şey var. Sonuçta nasıl bu kadar aptal olabiliyordu? Nasıl olur da o kızı her gün okuldan sonra sınıfında yalnız bırakır ve bunun nasıl görüneceğini fark etmezdi?

Sonunda, "Hoş görünüyor," diyorum. “En güçlü öğrencilerden biri değil.”

Art'ın gür beyaz kaşları bir araya geldi. "Hayır o değil."

Bir an orada duruyoruz, o portakalları, balıkçı yaka kazakları, çorapları ve sandaletleriyle, ben de bir ya da iki düzgün avokadoya ihtiyaç duyan alışveriş sepetimle. Daha önce birbirimizle konuşmakta hiç zorluk yaşamamıştık ama bu tuhaflık neredeyse boğucuydu. Onu ve karısını akşam yemeğine evimize davet etmek istiyorum ama daveti uzatmayı bir türlü başaramıyorum.

Her halükarda neden istifa etmek zorunda hissettiğini anlayabiliyorum.

“Her neyse,” diyorum, “seni görmek güzeldi Art.”

"Sen de Eve." Avokadolara başını salladı. "İşin püf noktası, parmağınızı derinin içine ittiğinizde, hafif bir baskıyla biraz esneklik elde etmenizdir, ancak çok fazla değil."

"Teşekkürler." Şu anda bile hâlâ bana öğretmeye çalışıyor. "Ve iyi şanslar. Herşeyle."

Arkamı dönüp avokado dağına dönüyorum. Kahverengi olan yığından birini seçiyorum ve sanki parmak uçlarımda hafif bir bükülme varmış gibi geliyor. Tam test etmek üzereyken parmaklar

kolumun üst kısmına yaklaşıyor. Art'ın hâlâ arkamda olduğunu ve beni yakaladığını fark etmem bir saniyemi aldı. Tombul parmakları çıplak tenimi ısırıyor ve tek düşünebildiğim, bir bakkalın ortasında olmasaydık çığlık atacağımdı.

“Eve, bekle,” sesi kulağıma tıslıyor. "Beni dinlemelisin. Şu anda."

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

ADDIE

DERSTEN SONRA BENİ GÖR.

Bu dört kelimeyle hiç güzel bir şey başladı mı? Hayır diyeceğim. Sahip değil.

Neyse ki, bu günün son periyodu ve neredeyse bitmek üzere, bu yüzden zil çalana kadar sadece on dakika kadar çıldırmam gerekiyor. Herkes sandalyelerinden kalkıp odadan dışarı çıkıyor ama ben koltuğuma yapışık kalıyorum. Bay Bennett de öyle.

Onun yönüne hızlıca bakmayı göze alıyorum. Benden hayal kırıklığına uğramış gibi mi görünüyor? Söyleyemiyorum bile. “Dersten sonra görüşürüz” gerçekten kötü ama daha kötü şeyler de var. Bay Tuttle'la olan bütün o karışıklık sırasında ders sonrasını beklemediler. Müdür beni biyoloji dersinden çıkardı ve neler olduğunu sordu.

"Addie mi?"

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki diğer öğrencilerin gittiğini bile fark etmedim ve artık sadece Bay Bennett ve ben kaldık. Kaşlarını kaldırmış bana bakıyor, sanki bende bir sorun olduğunu düşünüyormuş gibi. Ona zayıf bir gülümseme göndermeyi başardım.

"Üzgünüm. Bir anlığına aralandık." Koltuğumdan dengesizce kalkıp şiirimi tutarak masaya yaklaşıyorum. "Peki, sorun ne?"

"Yanlış?" diyor. Artık Bay Bennett'e daha yakın olduğum için, her gün tıraş olmasaydı sakal haline gelebilecek küçük, koyu renkli tohumları görebiliyorum. "Bir yanlış yok. Tam tersi."

Şiirimin üzerindeki kırmızı yazıya bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani" diyor, "şiiriniz muhteşem."

Şiiriniz muhteşem. Bu dört kelime "beni dersten sonra gör"den çok daha iyi. Bu aptal okul yılı başladığından beri ilk kez küçük bir mutluluk dalgası hissettim. "Gerçekten mi?"

"Oh evet." Onu elimden çekip alıyor. “Görüntüler inanılmaz. 'Yumrukları bir volkan gibi, her vuruşta dudaklarından lav fışkırtıyor.' Addie, çok etkilendim. Bu lirik bir başyapıt.”

"Teşekkür ederim." İlham kaynağımı düşünmemeye çalışarak gözlerimi indiriyorum: babamın sarhoş ve kızgın bir şekilde eve geldiği geceler. "Bunu takdir ediyorum."

"Ve bence bunu yayınlamalısın."

Başımı kaldırıp bakıyorum. "Ne?"

"İçtenlikle söyledim." Bir gülümseme dudaklarını büküyor. “Bu gerçekten çok iyi ve bunu dünyayla paylaşmanız gerekiyor. Okulun şiir dergisinin personel sorumlusu olduğumu biliyorsun, değil mi?”

Şiir dergisi Reflections'ı biliyorum. Her zaman katılmak istemiştim ama şiirlerimin aptalca olduğunu düşünmelerinden korkuyordum. Sonuçta şiir yazmak hakkında ne biliyorum? Tek yaptığım bunları yatak odamdaki mermer bir deftere karalamaktı. Ama ilk defa neden bahsettiğini gerçekten bilen biri bana yeteneğimin olabileceğini söylüyor.

"Belki... eğer öyle düşünüyorsan," diyorum dikkatle.

Başını şiddetle sallıyor. "Evet. Dergide çalışmaktan keyif alacağınızı düşünüyorum. Ayrıca arkadaş edinmene de yardımcı olur."

Aman Tanrım. Bay Bennett bu yıl arkadaş edinmede yaşadığım sorunu biliyor mu? Bu kelimelerle anlatılamayacak kadar utanç verici. Ama yine de elbette biliyordu. Benimle Bay Tuttle arasındaki skandalı herkes biliyor. Bilemeyeceğini düşünmek aptallıktı.

"Demek istediğim," dedi ifademi görünce hemen ekledi, "senin gibi, benzer ilgi alanlarına sahip başka öğrencilerle de tanışırdın."

Bay Bennett nazik biri; öğretmenler de dahil olmak üzere bu sene bana karşı nazik olan tek kişi. Beni bir zavallı gibi hissettirmemeye çalışıyor ki ben bir zavallı olsam da bunu takdir ediyorum. Eminim lisedeyken hiç böyle sorunlar yaşamamıştı. Demek istediğim, adama bak. Eminim etrafta onu takip eden ve her sözüne kulak veren bir grup kız vardı.

Sonra bana çarpıyor. Belki de şiirimi beğenmiyor. Belki de tüm bu güzel şeyleri benim için üzüldüğü için söylüyordur. Belki gerçekten yetenekli bazı çocuklar şiirlerimi okuduğunda bana gülerler.

Sonunda, "Bunun harika bir fikir olup olmadığından emin değilim" dedim.

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Bundan gerçekten keyif alacağınızı düşünüyorum."

"Ben..." Elimdeki şiire, sevdiğini iddia ettiği şiire bakıyorum. "Emin değilim."

"Bir toplantıya gel." Bay Bennett'in gözleri benimkilerde. Çikolata gibi koyu kahverengi rengini seviyorum. "Geri dönme zorunluluğun yok. Ama bunu yapacağına inanıyorum."

Ve bir şekilde kendimi aynı fikirde buluyorum, gerçi kafamın arkasındaki dırdırcı bir ses bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemekten vazgeçmiyor.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm
HAVVA

Bu sefer arkamı döndüğümde Sanat bana çok yakın. O kadar yakın ki gözlerinin beyazındaki kırmızı örümcek ağlarını seçebiliyorum. O kadar yakın ki nefesinde bir miktar viski hissedebiliyorum. Başına gelenlerin onu birçok açıdan mahvetmiş olması şimdi beni etkiliyor.

"Havva." Sesi biraz boğuk geliyor. "Sana bir şey söylemem gerek."

“Sanat,” diye mırıldanıyorum. Ne söyleyeceğini bilmek istediğimden emin değilim.

"Dinle" diyor, "Addie Severson'un yanında dikkatli olmalısın."

Kan çanağına dönmüş gözlerine baktığımda ağzımın kuruduğunu hissettim. "Art, eve gitmek ister misin?"

“Hayır, söylemeye çalıştığım bu değil!” Çenesi hayal kırıklığıyla kasılıyor. “Bak, onun iyiliği için çenemi kapalı tuttum ama o kızın durumu iyi değil. Bilmediğin şeyler var.”

"Sanat…"

"Bunu duyman lazım Eve." Sağ gözünün altında bir kas seğiriyor. Onu hiç böyle görmemiştim, gerçi eğer içiyorsa bu durumu açıklıyor. “Sen de benim gibisin ve ihtiyacı olan öğrencilere yardım etmeye çalışıyorsun. Ama onun yanında çok dikkatli olmalısın. O… Addie sorunlu bir kız.”

"Yapacağım" diyorum kısık bir sesle.

Art sonunda kolumu bırakıyor ve sanki tüm vücudu sönüyormuş gibi görünüyor. Gözlerini indiriyor ve omuzları çöküyor. Uzanıp elimi onun omzuna koydum.

"Seni evine bırakayım, tamam mı?" Diyorum. Arabasıyla geldiğine eminim ama şu anda araba kullanacak durumda olduğunu sanmıyorum.

Tamam, dedi alçak ve mağlup bir sesle.

Mükemmel avokado arayışımdan vazgeçiyorum ve Art'ı otoparka geri götürüyorum. Onu evine götürüyorum, çok şükür ki karısı da evde. Zor da olsa “sarhoş” kelimesini kullanmamaya çalışarak durumu ona anlatıyorum. En kötü yanı ise Marsha'nın zerre kadar şaşırmış gibi görünmemesi. Addie Severson'la ilgili tüm olay sona erdiğinden beri hayatlarının yokuş aşağı gittiği aşikar.

Addie sorunlu bir kızdır.

Art'ın Addie'ye karşı ciddi bir kin beslediğine hiç şüphem yok. Ama aynı zamanda kimse beni onunla ilişki yaşamakla suçlamayacak. O benim sınıfımda, bu yüzden ona diğer öğrencilere yaptığım gibi öğreteceğim. Daha fazlası değil.

OceanofPDF.com

On Dördüncü Bölüm

ADDIE

O halde BUGÜN - Bay Bennett'in beni ilk davet etmesinden iki gün sonra ve ben bir bulutun üzerinde uçarken - şiir dergisi Reflections'ın ilk toplantısına gideceğim. Her şeyin yolunda gitmesi neredeyse yeterli.

Neredeyse.

Ancak toplantıyı ne kadar sabırsızlıkla beklesem de, okul yılı başladığından beri her gün öğle yemeğini yalnız yemiş olmam gerçeğinin acısını tamamen ortadan kaldırmıyor. Zaten tanıdığım öğrencilerden oluşan bir masaya katıldığımda bana bakıyorlar ve sanki ben yokmuşum gibi beni görmezden gelmek için yoğun bir çaba harcıyorlar. Yani boş bir masa bulmak daha az acı verici.

Annem bana okulda işlerin nasıl gittiğini sorduğunda her şey iyiye gidiyormuş gibi davranıyorum. Sanki bu bariz bir yalan olsa da arkadaş edinmeye başlıyorum. Herkes Bay Tuttle'ı çok seviyordu ve genel his ikimizin arasında ne olduysa bunun benim hatam olduğu ve aynı zamanda çok iğrenç olduğu yönündeydi. Yani herkes hâlâ benden kaçıyor. Muhtemelen sonsuza kadar.

Bugün öğle yemeğinde tek başıma oturuyor olmam çok iyi çünkü bu bana matematik dersinde neler olup bittiğini anlamaya çalışma şansı veriyor. Trigonometri ders kitabı önümde duruyor ve onu okuyorum ama bana faydası olacağı için Yunanca da olsa iyi olur. Aslında bir kısmı gerçekten Yunanca. İçinden çizgi geçen daire sembolü gibi, her ne ise.

Bay Tuttle bana ders vermezse bu dönem başarısız olma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Dönemin başlamasına birkaç hafta kala bile durum umutsuz olmaya başlıyor. Ve Bayan Bennett'in onun yaptığının ötesine geçmeyeceği çok açık.

Tam belirli bir denklemin grafiğini çizmenin neden bu garip dalgalı çizgiyi oluşturduğunu anlamaya çalışırken, bir şey kolumu sarsıyor. Başımı kaldırıp bakıyorum ve Kenzie Montgomery'den

başkası üzerimde durmuyor, elinde yemek dolu tepsisini tutuyor. Kenzie'nin öğle yemeğinde bana katılmak isteme ihtimali sıfır, bu yüzden bunun kötü bir şey olacağını zaten biliyorum.

"Merhaba" diyor Kenzie. “Bir kişi boş bir masanın tamamını dolduramaz. Hareket etmelisin."

Yemek tepsime bakıyorum. Burgerimden yalnızca beş ısırık aldım ve yarısından fazlası hâlâ kaldı. "Ama ben-"

"Uyanmak." Artık Kenzie'nin kölesi Bella. Onun kölelerinden biri. Arkasında birkaç tane var; mini bir ordu. “Koca bir masayı kendinize alıyorsunuz. Bu çok bencilce, Addie.”

"Ama, şey..." Boş masaya baktım. "Boş koltuklara oturabilirsiniz."

"Evet ama konuşmamız gereken özel şeyler var." Kenzie kendi tepsisini masaya bırakarak benimkini kenara itti. "O halde hareket etmen gerekiyor."

Ne diyeceğimi tam olarak bilmesem de ağzımı açıyorum. Ama ben hiçbir şey düşünemeden Kenzie masadan tepsimi alırken Bella da ders kitabımı kaptı. Şok içinde onlara bakıyorum.

"Hey!" Ağlarım.

"Nerede oturmak istersin?" Kenzie bana soruyor. Tepsimi o kadar sert bir şekilde kaldırdı ki çikolatalı sütüm devrildi ve şimdi tepsinin her yerine dökülüyor, peçeteleri kahverengi sıvıyla ıslatıyor. “Karar ver yoksa eşyalarını çöpe atacağız.”

Kalbim çarpıyor. Bir şekilde ona karşı çıkmalıyım ama nasıl yapabilirim? Ne yapmam gerekiyor? Kafeteryanın ortasında onunla dövüşmek mi? Ona hakaret mi edeceksin? Kenzie Montgomery'ye doğru olabilecek herhangi bir hakaret düşünemiyorum. Kelimenin tam anlamıyla mükemmel.

"Hey." Kenzie'nin ekibinin arkasından gelen ses acı verici derecede tanıdıktı. Hudson Jankowski grubun ön sıralarına doğru ilerliyor. "Neler oluyor?"

Kenzie yüzünü buruşturuyor. "Addie tüm masayı kaplıyor ve kıpırdamıyor."

Hudson masaya bakıyor ve soluk mavi gözleri yüzümde geziniyor. Sanki artık beni tanımıyor bile ama "Neden taşınması gerekiyor?" dediğinde içimde bir umut ışığı hissediyorum.

Kenzie homurdanıyor. "Onunla oturmak ister misin?"

Ben masada kalıp Hudson'ın bana destek vermesini bekliyorum. Addie benim en iyi arkadaşım ve onun yanında oturmaktan mutluluk duyarım. Kimse yanıma yaklaşamazken o benim tek arkadaşımdı. Ama bunun yerine şöyle diyor: “Hadi Kenzie. Orada başka bir masa daha var."

Kenzie, "Burası atıştırmalık makinelerinin hemen yanında," diye sızlanıyor. “Peki neden taşınmak zorundayız ki? O burada tek başına."

Artık bu tartışmayı dinleyemiyorum. Hudson bana biraz destek veriyor olabilir ama benim istediğim şekilde değil. Artık arkadaş olmadığımıza karar verdi ve bu her şeyden çok acı veriyor.

Masadan kalktım ve matematik kitabımı Bella'nın elinden kaptım. "İyi," diyorum. "Masayı al."

Kenzie kaşını kaldırdı. “Tepsisini istemiyor musun?”

Ona iştahımı kaybettiğimi söylemek istiyorum ama bir şey söylersem ağlamaya başlayacağımdan oldukça eminim. Ve bunun yapabileceğiniz en kötü şey olduğunu hepimiz biliyoruz. Bu yüzden kafamı dik tutarak kafeteryadan çıkıyorum. Neredeyse Hudson'ın adımı söylediğini duyacağımı sandım ama halüsinasyon görüyor olmalıyım çünkü onun bunu yapacağından şüpheliyim.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

ADDIE

Şiir dergisinin toplantısına aceleyle giderken Kenzie ve Hudson'la karşılaştım.

Aslında onları gördüğümden çok onlarla karşılaşmıyorum. Hudson'ın futbol antrenmanı var, Kenzie'nin de muhtemelen amigo kız antrenmanı var ama dışarı çıkmadan önce birlikte birkaç dakika

geçiriyorlar, dördüncü katın sessiz köşelerinden birinde, dolapların arkasında saklanıyorlar.

İkisi de birbiriyle uyumlu mükemmel sarı saçlarıyla birlikte çok iyi görünüyorlar. Eğer Hudson'la aramda bir şey olsaydı bu kadar uyumlu görünmezdik. Hiçbir şey bunu yapmadı. Bir zamanlar... Hudson Jankowski hakkında birkaç kötü şiir yazdığımı söylememe izin verin. Birlikte çok zaman geçirdik ve o benim dünyadaki en iyi arkadaşımdı ama yine de yatak odamda yalnız kaldığımda hayalini kurduğum kişi oydu.

Ve şimdi Kenzie'yle birlikte. Öpüşmüyorlar ama birbirlerine çok yakın duruyorlar, alçak sesle konuşuyorlar.

Garip olan şu ki, Kenzie ve yardakçılarıyla dalga geçiyorduk. Hudson, yatak odalarında ona bir türbe yapmaları gerektiğini söyleyerek şaka yaptı. Ve ona tüm kazançlarının yüzde yirmisini ver.

Ama gerçekten çok güzel, ona bir keresinde işaret etmiştim. Ve Hudson kusmuk sesleri çıkardı. Tabii o zamanlar sadece on üç yaşındaydı. Şimdi onun gözlerine bakarken yakın zamanda kusacakmış gibi görünmüyor.

Ah, öpüşmek üzereler. İzleyemiyorum bile.

Duvara bırakılmış iki sırt çantasına bakıyorum. Hudson'ınki ucuz, siyah olanı. Kenzie'ninki deriyle süslenmiş, üzerinde pek çok düğme ve süs eşyası asılı. Üzerinde elmas harflerle Kenzie ismi yazan bir anahtarlık var. Özel yapım olup olmadığını merak ediyorum. Ayrıca anahtarlığın üzerinde birkaç anahtarın asılı olduğunu fark ettim. Onun evinin anahtarı.

Kenzie ve Hudson'a tekrar bakma riskini alıyorum. Hala konuşuyorlar, tamamen birbirlerine dalmışlar. Hudson'ın onun kölelerinden biri, daha da kötüsü erkek arkadaşı olacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Anahtarlığı sessizce sırt çantasının fermuarından çıkarıp cebime koyuyorum.

Ben uzaklaşırken Kenzie'nin arkamdan bağırdığını duymayı bekliyordum. Zaten benden nefret ediyor ve anahtarlarını aldığımı görürse bu bardağı taşıran son damla olur. Peki ya müdüre söylerse? Neden bu tür bir risk alıp başımı tekrar belaya sokayım ki?

Ama beni yakalayamıyor. Merdiven boşluğuna kadar indim ve üçüncü kata geldiğimde evde özgür olduğumu fark ettim.

Şiir dergisi toplantısına vardığımda anahtarlık hâlâ cebimde. Bu kadar az öğrencinin gelmesine şaşırdım. Bay Bennett'in ne kadar popüler olduğuna bakarak odanın dolu olacağını tahmin etmiştim. Ama aynı zamanda okul gazetesinde de çalışıyor. Belki bu, kızların onunla flört etmesi için yeterli bir fırsattır. Neyse, burada çok fazla çocuk olmadığına sevindim. Bu şekilde daha az korkutucu.

Odaya girdiğimde Bay Bennett başka bir öğrenciyle konuşuyor ama gözlerini kaldırıyor ve yüzüne o harika gülümseme yayılıyor. Diğer öğrenciyle yaptığı konuşmadan izin isteyip benimle konuşmak için koşuyor.

"Addie!" diyor. “Başarabildiğin için çok mutluyum!”

Onun coşkusuna öyle kapıldım ki sadece başımı sallamakla yetindim.

"Pekala, içeri gelin" diyor çünkü ben hâlâ kapı eşiğinde duruyorum. “Görüyorsunuz, çok fazla insanımız yok ama katılan herkes son derece özverili. Ayrıca baş editörümüzle tanışmanızı isterim.”

Beni son sınıftan tanıdığım bir kıza götürüyor. Adının Mary olduğuna eminim. Alt kısmı kafasına yakın kesilmiş, üst kısmı ise gözlerinin içine düşen simsiyah saçları var. Boynuna kadar fermuarlı kapüşonlu bir sweatshirt giyiyor ve önünde, öfkeli siyah karalamalarla ve yarı bitmiş iskelet çizimleriyle kaplı bir sayfası olan spiral bir defter açık. Beni görünce kaşlarını çatıyor.

Adını bildiğimden etkileneceğini umarak, "Merhaba Mary," diyorum.

Kız memnun görünmüyor. “Bu Lotus. Mary değil. Sana Mary gibi mi görünüyorum?”

Bu retorik bir soru gibi gelse de yine de başımı hayır anlamında salladım. Gerçek adının Mary olduğundan hâlâ eminim ama eğer isterse ona Lotus diyeceğim.

Bay Bennett ona, "Lotus, Addie'ye işin püf noktalarını göstermeni istiyorum," dedi. "Ayrıca Addie'nin sınıfıma sunduğu

olağanüstü bir şiiri var." Bana göz kırpıyor. "Bunun ilk sayfa materyali olabileceğini hissediyorum."

Beni bu düşman kıza sevdirmek açısından muhtemelen yanlış bir şeydi ama aynı zamanda övgü dizlerimi titretiyordu. Her zaman vasat bir öğrenci oldum ve belki de hayatımda ilk kez bir konuda iyi olduğumu hissettim.

Anneme şair olmak istediğimi söylediğimi hayal edebiliyorum. Felç geçirecekti.

Lotus/Mary'nin yanındaki masaya çöktüm. Heyecanlanmış gibi görünmüyor ama isteksizce dönüp bana bakıyor. “O halde hadi bu şiiri görelim” diyor.

Sırt çantamı karıştırdım ve okulla ilgili evraklarımın çoğunun bulunduğu beş inçlik dosyayı çıkardım. Her zaman düzenli oldum ve çalışmamı renk kodlu sekmelerle bölmeyi seviyorum. İngilizce bölümüne geçiyorum ve hemen babamla ilgili şiiri buluyorum; bu şiirin, yıllar içinde onun hakkında yazdığım onlarca öfkeli şiir arasında en iyisi olduğunu söylemem.

Sayfayı kısılmış gözlerle tarayan Lotus'a verdim. Bana Kleopatra'yı hatırlatan siyah göz makyajı yapıyor. Bitirdiğinde, "Bu gerçekten karanlık" yorumunu yapıyor.

Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değilim. "Biliyorum."

"Bu gerçek mi?"

Yavaşça başımı salladım.

Lotus alçak bir nefes veriyor. "Tamam, peki, oldukça iyi. Belki biraz çalışmaya ihtiyacı vardır. Bay Bennett bu konuda yardımcı olacaktır. Güzel öneriler veriyor. Ve biliyorsun, ben de yardım edebilirim. Sanki yüzünden kan akan bir renk temanız var ama bunu daha da zorlayabilirsiniz. Daha fazla renk, biliyor musun?

Güçlü bir şekilde başımı salladım. "Evet tamamen."

Bana uzun uzun bakıyor. "Bay Tuttle'la takılan siz değil misiniz?"

Geri çekildim. "HAYIR."

"Evet sensin. Addie Severson, değil mi?”

"Doğru ama..." Küçük resmimin ucunu kemiriyorum. "Hiçbir şey olmadı. Hepsi bir yanlış anlaşılmaydı."

“Peki o zaman nasıl oldu da kovuldu?”

Göğsüme bir suçluluk duygusu giriyor. Hepsi benim hatamdı ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bunu tekrar düzeltmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. "Bilmiyorum."

"Oldukça iğrenç biri." Spiralli defterine kayıtsızca karalamaya başlıyor. Bir çift çapraz kemik çizdi ve bunların ana hatlarını tekrar tekrar çizdi. "Onunla bunu nasıl yapabildiğini bilmiyorum. Mesela herkes daha iyi olurdu.

"Sağ. Yapmadım.”

Bana inanmıyormuş gibi omuz silkiyor. Bir an Lotus'un arkadaş olabileceğini düşündüm ama artık emin değilim. İtibarım çok lekelendi, bu yüzden okul değiştirmek konusunda bu kadar çaresizdim. Belki de çok geç değil. Belki baharda farklı bir okula geçebilirim.

Ama sonra kafamı kaldırdığımda Bay Bennett'ın odanın karşı tarafında olduğunu görüyorum. Gözlerini yakaladım ve bana coşkulu bir şekilde baş parmağını kaldırdı. Ona Caseham Lisesi'nden ayrılacağımı söylediğimi hayal ediyorum ve onun hayal kırıklığını hayal ediyorum.

Ama aslında bana kalma konusunda güven veren şey cebimdeki Kenzie'nin anahtarları.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

HAVVA

NATE bu akşam işten eve geldiğinde keyfi yerindedir.

Kapıdan içeri girerken ıslık çalıyor ve belirlenen üç öpüşme zamanımızdan biri olmamasına rağmen kanepede oturduğum yere doğru yürüyor ve birini yanağıma koyuyor. Ama daha önceki tecrübelerimden çok fazla heyecanlanmamam gerektiğini biliyorum.

"İyi günler?" Ona soruyorum.

"Olağanüstü." Biraz tereddüt ediyor ve ekliyor: “Şiir dergisi bugün buluştu. Orada çok fazla ham yetenek var. Çalışmaları biraz Carol Ann Duffy'yi anımsatan bir kız var.”

Her kimse. Nate her zaman kendisinin bir şair olduğunu düşünmüştür. Birkaç yıl önce bir şiir kitabı yayımladı; bunu anne babası ve yaklaşık beş arkadaşı satın aldı; o kadar olduğuna eminim. Belki Shakespeare'in zamanında durum farklıydı ama bugünlerde şair olmanın parası yok.

Yine de ilk kez birlikte olmamız romantikti. Benim için şiirler yazardı. Benim hakkımda. Ve sonra, sanki gölde kayıkla sürüklenirken olduğu gibi, son derece romantik bir yerde bunları benim için okurdu. Kendimi bir tanrıçaymışım gibi hissettirdi; onun hakkında şiirler yazılmaya layık bir kadındım.

Birkaçını kurtardım. Bunları dolabımın arkasındaki ayakkabı kutusunda saklıyorum. Onları sürekli tekrar okurdum ama yıllardır okumadım. Şimdi onlara bakmak beni depresyona sokuyor. Nate uzun zamandır benim hakkımda şiir yazmadı. Bir daha asla yapmayacağını düşünmeye başlıyorum.

“Peki akşam yemeğinde ne istiyorsun?” bana soruyor. "Biraz makarna yapabilirim."

Kucağımdaki kağıt yığınına bakıyorum. Yarısından fazlasını not ettim. Öğrenciyle ilgili endişelerim olmadığı sürece ödevlerdeki her cevabı kontrol etmiyorum. Mesela Addie Severson'un ödevini kontrol ettim. Yüzde 50 civarında vuruş yapıyor ve bu da ilk sınav için iyiye işaret değil. En kısa sürede bu geri bildirime ihtiyacı var.

"Aslında" diyorum, "bu gece Shelby'yle akşam yemeğine çıkıyorum."

Yalan dilimden uçup gidiyor.

Nate umursamaz bir tavırla başını salladı. Akşam dışarı çıkmamdan hoşlanıyor ve eve geldiğimde yemeğin nasıl olduğunu soruyor ve ona iyi dediğimde başka soru sormuyor. Onunla birlikte olduğumu doğrulamak için kesinlikle Shelby'yi aramaz ki bu iyi bir şey çünkü birlikte olmamız gerektiğini bilmiyor.

"Bu akşam için planların varmı?" Ona soruyorum.

Omuz silkiyor. "Fazla heyecan verici bir şey yok. Yine de… İlham aldığımı hissediyorum. Belki biraz yazı yazabilirim."

"O zaman senin saçından uzak duracağım. Eğer yazmaya çalışıyorsan seni rahatsız etmek istemiyorum."

"Sen asla rahatsız olmuyorsun, sevgilim."

Kocam çok doğru şeyler söylüyor.

Bir saat sonra tüm kağıtlara not vermeyi tamamladım ve kapıdan çıkıyorum. Henüz eylül olmasına rağmen hava biraz serinledi, bu yüzden bir ceket aldım ve ayaklarımı üç inç topuklu Manolo botlarıma soktum. Benim felsefem şu; eğer ayakkabılarınız sizi en az üç santim uzatmıyorsa buna değmez bile. Çorap da giyebilirsin.

Nate'e veda etsem mi diye düşünerek ön kapının önünde tereddüt ettim. Ama kendini yatak odasına kilitledi ve eğer konsantre olmuşsa onu rahatsız etmek istemiyorum. Eğer veda etmeden ayrılırsam üzülmez.

Kia'mla Simon's Shoes'a arabayla yirmi dakikada ulaşabiliyorum. GPS'imi kullanmadan yolu biliyorum ve arabamda bir dans radyo istasyonu çalarken, koltuklar baslarla titriyorken sokaklarda dolaşıyorum. Hızlanan şeyin müzik mi yoksa kalbim mi olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Belki ikisinden de biraz.

Ayakkabı mağazasına vardığımda güneş gökyüzünde batmaya başlamıştı. Hem ayakkabı mağazasına hem de yandaki pizzacıya hizmet veren otoparka giriyorum. Arabadan indiğimde yağlı domates sosu ve eriyen peynir kokusu burun deliklerime hücum ediyor ve midem guruldamaya başlıyor. Henüz akşam yemeği yemedim. Belki daha sonra pizza için uğrarım.

Simon's Shoes'un kapısının önünde durup mağaza çalışma saatlerini gösteren tabelayı inceliyorum. Salı günü saat 19.00'da kapanıyorlar. Kol saatim saatin 6.50 olduğunu gösteriyor.

Tam zamanında.

Kapıyı iterek açtım ve neredeyse elinde çok fazla ayakkabı kutusu tutan orta yaşlı bir kadına çarpacaktım. En az dört tane olmalı. Dört yeni çift ayakkabı. İçimde bir kıskançlık hissetmeden

edemiyorum. Ona gülümsediğimde özür dileyen bir bakış attı ve "Sanırım birkaç dakika içinde kapanacaklar" dedi.

"Sorun değil" diyorum. "Çabuk olacağım."

Mağaza neredeyse boş; kasada yalnızca bir müşteri kaldı. Tasarımcı ayakkabılara yöneliyorum ve mağazayı çok iyi tanıdığım için hemen bedenime uygun ayakkabıları buluyorum. Alışveriş merkezinde neredeyse çivileneceğim ayakkabılara çok benzeyen bir çift Christian Louboutin ayakkabısı var ama bunlar daha ucuz.

Belki de onları satın almalıyım. Bir ikramı hak ediyorum; okulun ilk gününde giydiğim ayakkabılardan bu yana bir çift yeni ayakkabı bile almadım. Belki Nate'i hedeften uzaklaştırmak için onları farklı bir kredi kartına koyabilirim.

En azından onları deneyebilirim. Bunda hiçbir sakınca yok.

"Bunlar sana çok yakışır."

Ses, koyu kahverengi Rockport ayakkabı giyen bir adama ait. Başımı kaldırıp elimde duran ayakkabılara takdir dolu bakışlarla bakan satıcıya baktım.

Depoya doğru başını salladı. "Bu sizin bedeniniz mi, yoksa başka bir çifte mi ihtiyacınız var?"

“Bunlar uymalı…”

Yavaşça onları ellerimin arasından alıyor. "İzin verirseniz?"

İtaatkar bir şekilde ayakkabıları denemek için sağlanan ahşap bankın üzerine oturuyorum. Ben bunu yapmaya fırsat bulamadan, satıcı botlarımın fermuarlarını indirip ayaklarımdan kaydırıyor. Kaslı önkolları ve güçlü görünen elleri var ve parmakları ayağımın kemerinde gereğinden fazla bir süre kalıyor. Daha sonra pompalardan birini alıp yerine kaydırıyor.

"Kül kedisi." Bana çarpık bir gülümsemeyle gülümsüyor. Sağda hafif yontulmuş bir kesici dişi var, ancak dişleri beyaz ve bunun dışında iyi bakımlı. "Mükemmel uyum. Onları almalısın.

"Hımm" diyorum. "Eminim bunu her müşteriye söylüyorsundur."

"Kesinlikle hayır."

Omzunun üzerinden bakıyorum. İçeri girdiğimin aksine mağaza artık loştu. Girişteki tabela, tesisin kapalı olduğunu belirtmek için

ters çevrildi. Muhtemelen bu, biz içerideyken kapıları kilitlediği anlamına geliyor.

Sağ eli dizime doğru iniyor, sonra uyluğuma doğru sürünüyor. "Yani ne diyorsun?"

"Sanırım..." Nefesim boğazımda kalıyor. "Biraz ikna edilmeye ihtiyacım olabilir."

İşte o zaman beni yakalıyor.

Ve dudaklarını benimkine indiriyor.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

HAVVA

Tanrım, o çok iyi öpüşüyor. Beni eritiyor. Nate'in iyi öpüştüğünü sanıyordum ama yanılmışım. Bu adam çok daha iyi.

“Eve,” diye mırıldanıyor. "Geleceğinden emin değildim."

“Peki bunu kaçırır mısın? Asla."

Jay'in gözleri arzuyla dolarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Uzun zamandır kocamın bana bu şekilde baktığını görmemiştim ve itiraf etmeliyim ki bu çok aceleci bir durum. Son üç aydır her hafta buraya gelmemi sağlayacak kadar acelem var. Ve bu konuda kendimi suçlu bile hissetmiyorum.

Eh, biraz suçlu. Ama eğer kendi kocam bana dokunmaktan korkuyormuş gibi davranmasaydı bunu yapmazdım.

Jay, herkesin bizi öpüşürken görebileceği açık sokağa baktı. Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Geriye kalan tek pompamı çalıştırıyorum ve onu depoya kadar takip ediyorum.

Ayakkabı yığınlarının arasında sevişiyoruz. Küçük bir alan ama bir şekilde bu onu daha da sıcak kılıyor. Ancak bir keresinde bir stilettonun topuğunun üzerinde yuvarlanmıştım ve bu neredeyse cildimi kırıyordu. Jay bu konuda özür diledi. Her zaman nazik olmaya çalışıyor ama bir haftalık ayrılığın ardından neredeyse birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz.

Bir ayakkabı mağazasının deposundaki seksin dayanabileceği süre kadar sürüyor bu. İşin tuhafı, bittiğinde o ayakkabıları artık o kadar da istemiyorum. İkimiz bir dakika boyunca soğuk, sert zeminde yatıp nefesimizi tutuyoruz. Jay sanki az önce bir maraton koşmuş gibi nefes nefeseydi ve bana bakmak için başını çevirdiğinde cildi terden parlıyordu.

“Bu haftamın en güzel kısmı.” Beni tekrar öpmek için yakaladı. "Bütün gün düşünebildiğim tek şey buydu. Geleceğinden emin değildim."

Yere oturup ikinci raftaki ayakkabı kutusundan sarkan sutyenimi alıyorum. Ben de ona bunun haftamın en güzel kısmı olduğunu söylemek istemiyorum. Sadece bu da değil, eğer bu seansları birlikte yapmasaydık kendimi okul binasının tepesinden atardım.

Yaklaşık dört ay önce başladı. Başlangıçta yeterince masumdu. Bir çift ayakkabı almak için Simon's'a gitmiştim. Her nasılsa, doğru ayakkabının her şeyi düzelteceğini düşünmeye devam ediyorum. Sanki evimize mükemmel bir çift ayakkabıyla girsem Nate birdenbire beni tekrar çekici bulacaktır.

Elimde iki çift ayakkabı kalmıştı: bir çift askılı Stuart Weitzman sandalet ve bir çift Cole Haan siyah deri topuklu ayakkabı. Bunlardan yalnızca birini satın almaya gücüm yetiyordu ve iki çift arasında bakıp karar vermeye çalışıyordum. Bir saatten fazla orada oturdum, iki ayakkabıdan hangisinin Nate'in beni tekrar sevmesini sağlayacağına karar verememiştim. Sonunda satıcı yanıma geldi.

İlk başta tam olarak çıkaramasam da onda tanıdık bir şeyler vardı. Elbette her kadının fark edeceği türden bir adamdı. Nate kadar yakışıklı ama farklı bir şekilde. Geniş ve güçlü, Nate ise daha ince ve uzun boylu. Yanımda durdu ve yürek burkan derecede yumuşak bir sesle şöyle dedi: Birkaç dakika içinde kapatıyoruz. Seni arayabilir miyim?

Bunların hepsi benim için çok fazlaydı. Gözyaşlarına boğuldum.

Jay mağazayı kapattı ve sonraki iki saat boyunca konuştuk. Ona her şeyi anlatmadım ama yeterince anlattım. Kocamın beni çekici

bulmamasının nasıl mümkün olduğunu anlamadığını söyledi. Beni öpene kadar sadece nazik davrandığını sanıyordum.

Bir ayakkabı satıcısına sırılsıklam aşık olmamda ironik bir şeyler var.

Jay'in telefonu çalmaya başlıyor ve o, deponun zemininde buruşmuş olan haki pantolonunun cebinden telefonu almak için uzanıyor. Ekrandaki ismi görünce derin bir nefes aldı. Aramayı cevaplamadan önce bana baktı. Telefon kulağına yakın olmasına rağmen karşı hattaki kadın sesini duyabiliyorum ama ne dediğini anlayamıyorum.

Jay telefona, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Envanter yaparken yine işyerinde sıkışıp kaldım."

Başka bir kadına yalan söylediğini duymamı istemiyor ama bu kaçınılmaz. En azından ona biraz mahremiyet kazandırmak için başımı çeviriyorum.

"Yaklaşık yarım saat sonra evde olacağım." Dağınık saçlarını ovuşturuyor. “Trafik hafif olmalı, o yüzden… evet, akşam yemeği konusunda endişelenme. Yan taraftan biraz pizza alacağım.

Jay ve ben pizza yiyeceksek ondan sonra ben de restorana girmek zorunda kalacağım. O kadar paranoyak ki. Yalanlarının ortaya çıkmasını istemiyor. Ve gerçek şu ki ben de öyle.

"Evet" diyor telefona. "Yapacağım. Evet tabi. Eve döndüğümde yapacağım." Tereddüt edip bana bakıyor. "Ben de seni seviyorum." Telefonu kapattığında boynu parlak kırmızı oluyor. "Kahretsin, bunun için üzgünüm Eve."

"Olma" dedim, her ne kadar bu çağrı asla birlikte olamamamızın bir başka nedeninin acı bir hatırlatıcısı olsa da.

Seks sonrası coşkunun bir kısmı o telefon görüşmesinin ardından dağılıyor. Jay ve ben gizlice dolaştığımız aylar boyunca Nate'ten gelen bir çağrı ya da mesajla bir kez bile kesintiye uğramamam çok komik. Beni evden çıkardığına sevinmiş gibi görünüyor.

Jay dudağının alt köşesini çiğniyor. "Gelecek hafta?"

"Kesinlikle." Bu haftamın en güzel kısmı; bunu asla kaçırmam.

İkimiz her numara ayakkabı kutusunun arasında giyinirken bunun benim için ne kadar önemli olduğunu düşünmeden edemiyorum. Bu sadece haftamın en iyi kısmı değil, aynı zamanda benim için her şey. Jay'le birlikte kaçmayı dilemediğim bir gün bile geçmiyor.

Ama kalbimde biliyorum ki her şey korkunç bir şekilde sona erecek.

OceanofPDF.com

Onsekizinci Bölüm

ADDIE

Bugünün Düşünceler toplantısı sona ererken, Bay Bennett bana parmağını salladı. Addie, seninle bir dakika konuşabilir miyim?

Birkaç haftadır şiir dergisinin toplantılarına gidiyorum ve sonunda bir şeyin parçası olduğumu hissetmeye başlıyorum. Lotus bazen toplantı bittikten sonra beni bekler ve birlikte bisikletlerimize doğru yürürüz, yine de benden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değilim. Bazen beni küçümsediğini ve elinde olsa beni uykumda öldüreceğini düşünüyorum ama bazen de bana mutlu bir şekilde hoşgörüyle bakıyor gibi görünüyor. Her halükarda, bensiz devam etmesi için ona el salladım, ancak gözlerinde benimle ne tartışmak istediğini merak ettiğini görebiliyordum. Lotus kesinlikle Bay Bennett'i idolleştiriyor.

Bay Bennett masasındaki bazı kağıtları karıştırırken ben de sınıfta kalıyorum. Kâğıtları indirip bana gülümsemeden önce herkesin gitmesini bekliyor. "Addie" diyor. "Ne oldu?"

Bay Bennett'in gülümsediğinde gözlerinin kırışmasını seviyorum. Sınıfına girdiğim ay iki tür gülümsemesi olduğunu fark ettim. Sınıfta öğrencileri cesaretlendirmek için kullandığı bir tane var ama o kadar da gerçek değil. Gözleri kırıştığında aslında mutlu olduğunu anlayabiliyorum.

"İyi haberler?" Soruyorum.

"Yani eyalet çapında bir şiir yarışması var." Avuçlarını birbirine sürtüyor. “Ve her yıl tüm sınıflarımdan bir şiir sunma fırsatım oluyor. Ve bu yıl şiirinizi sunmak istiyorum.”

Ağzım açık kalıyor. Bay Bennett birden fazla İngilizce dersi veriyor ve bunun da ötesinde, dergideki tüm çocukların aralarından seçim yapabileceği var. Örneğin Lotus inanılmaz derecede yetenekli bir şairdir. Onun bütün şiirleri benimkilerden daha güzel. Aklını mı kaybetmiş? Bir şekilde benim Lotus olduğumu mu düşünüyor? "Bana ait?" Sonunda ciyaklıyorum.

Bana gülümsüyor. "Evet! 'O Oradaydı' yazısını göndermek istiyorum. Bence harika. Şimdiye kadar okuduğum en etkileyici şeylerden biri.”

Bu babamla ilgili olan kısım. Ciddi bir boğulma anı yaşıyorum. Onun övgüsüne alışmayı öğrendim ama bu kadar övgüye değil. Bu çok fazla olabilir, sanki şu anda aldığım onay miktarından dolayı patlayabilirim. Açlıktan ölmek üzere olan bir kişinin aniden bir sürü yiyecek alması ve sonra bu yemekten ölmesi gibi.

"Emin misin?" Diyorum.

"Addie." Kollarını göğsünde birleştiriyor. Son zil çaldıktan bir süre sonra kol manşetlerini çözdü ve gömleğinin kollarını kollarına kadar kıvırdı; şimdi kolundaki koyu renkli kılları görebiliyorum. Sınıfımdaki hiçbir çocuğun kollarında bu kadar kıl yok. Hudson'da biraz vardı ve kafasındaki saçlar gibi soluk sarıydı. Addie, kendine biraz inanman lazım. Çünkü eminim."

"Evet," diye mırıldandım.

"Şiiriniz muhteşem." Kahverengi gözleri gözlerimin önündeydi. "Sen harikasın, tamam mı? On altı yaşında bile bu zanaatın ustasısın.”

Bunu bana başka biri söyleseydi, patronluk tasladığını düşünürdüm. Ama bir şekilde Bay Bennett bana harika olduğumu söylediğinde, aslında öyle hissediyorum. Sanki şair olmak benim için aptalca ve gülünç bir kariyer olsa da ve gerçekten de annemin söylediği gibi hemşire olmam gerekse de iyi olduğum bir şey varmış gibi.

"Matematikte pek iyi değilim," diye patladım.

Bunu söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum ama bir nedenden dolayı bu Bay Bennett'ı güldürdü. Başını geriye atıyor ve kocaman, göbekli bir kahkaha atıyor. Arka dişlerinden birinde minik gümüş bir dolgu görebiliyorum. “Karım sana zorluk mu çıkarıyor?”

Bir omuzumu kaldırıyorum. “Bu onun hatası değil. Matematikte berbatım.”

“Onun nasıl olduğunu biliyorum. O çok katı, değil mi?”

Karısı hakkında olumsuz bir şey söylemekten çekinerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Ama gerçek şu ki, Bay Bennett okuldaki en popüler öğretmenlerden biri olsa da, yalnızca en iyi matematik öğrencileri Bayan Bennett'in hayranıdır. Gerçekten katıdır ve materyali hemen alamayan çocuklara karşı pek sabrı yoktur.

Ama insanların onun hakkında söylediği en kötü şey Bay Bennett'in onunla neden evlendiğini anlamamaları. Okulun en ateşli ve en sevilen öğretmenidir. Sanırım Bayan Bennett güzel ama kocasıyla aynı seviyede olmasa da. Ve kesinlikle sevilmiyor. Aslında o aslında bir nevi…

O bir kaltak. İşte söyledim.

“Eşim çok somuttur” diyor. “O yalnızca mantık ve akıl yürütmeyle ilgileniyor. O bizim gibi hayalperest değil. Ona göre kelimeler yalnızca faydacı bir amaca hizmet ediyor.”

"Sorun değil," diye onu rahatlatıyorum. "Sadece ders çalışmam gerekiyor." Ayrıca bir mucize için dua edin.

“Eğer sana çok sert davranırsa,” diyor, “bana haber ver. Cidden."

Cidden ona asla haber vermeyeceğim.

“Tamamen anlıyorum” diye ekliyor. “Lisedeyken matematikte de berbattım. Ve biyoloji.”

"Gerçekten mi?" En az sevdiğim iki konuya odaklandı.

Bana sırıtıyor ve gözleri sevdiğim şekilde kırışıyor. "Oh evet. Kurbağayı parçalamayı reddettim çünkü bunun yanlış olduğunu düşündüm. Öğretmen beni yarı yolda bırakacaktı, bu yüzden sadece geçinebilmek için ekstra bir kredi projesi yapmak zorunda kaldım!

Bay Bennett'ı şu anda sevdiğimden daha fazla sevmenin mümkün olduğunu düşünmüyordum ama işte oldu.

"Her neyse..." Saatine bakıyor ve saate şaşırmış görünüyor. “Özür dilerim, bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Seni tuttuğum için özür dilerim. Eve kadar arabaya ihtiyacın var mı?”

Teklifi karşısında o kadar şok oldum ki neredeyse sırt çantamı düşürüyordum. Gerçekten beni eve bırakmayı mı teklif ediyor? Bay Tuttle'a ne olduğunu bilmiyor mu? Benimle ilgilenmek için gerçekten çaba gösteren başka bir öğretmenin beni gezdirmesine imkan yok. Bir daha böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğim.

"Sorun değil." dedim hızlıca. "Bisikletim var."

"Emin misin? Hiç sorun değil."

"Pozitif."

Omuz silkiyor. "Tamam aşkım. Peki o zaman yarın görüşürüz."

O kadar kayıtsız görünüyor ki, neredeyse bir şekilde aşırı tepki verip vermediğimi merak ediyorum. Sonuçta, bir yolculuk sadece bir yolculuktur. Diğer çocuklar ara sıra öğretmenlerinden araba alıyorlar ve öğretmenler sonunda kovulmuyor ve rezil olmuyorlar. Belki de her şeyi çok fazla abarttım.

Fikrimi değiştirmek için artık çok geç gibi görünüyor, bu yüzden sırt çantamı kapıp odadan çıkıyorum ve neredeyse Lotus'a çarpıyorum. Duvara yaslanmış, çantasını Doktor Martens'ine dayamış, yüzünde hafif manik bir ifade var.

"Merhaba" diyorum. "Sana beni beklememeni söylemiştim."

Elinin tersiyle burnunu ovuşturuyor. "Kardeşim, bu neyle ilgiliydi?"

"Ah." Gülümsemeyi bastırmam gerekiyor. “Şiirlerimden birine katılmak istediği eyalet çapında bir yarışma var. Sen bilirsin."

"Beklemek." Bir nefes alıyor. "Massachusetts Şiir Yarışması mı?"

"Belki?"

Lotus alçak sesle küfrediyor. “Bu saçmalık, biliyor musun?”

Bilmiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

“Yani...” Dişlerini gıcırdatıyor. Lotus'un çok sayıda küçük, keskin görünümlü dişleri vardır. "Bu şiir yarışması büyük bir olay ve tüm okuldan yalnızca bir şiir gönderebiliyor."

"Evet…"

"Ve sanki sen sadece bir acemisin." Yoğun maskaralı kirpikleri titriyor. “Demek istediğim, yeni başlayan biri için iyisin ama dergide senden daha iyi olan en az üç çocuk daha var. Ben de son sınıftayım ve o hiçbir zaman benim şiirlerimden birini seçmedi.”

Ne diyeceğimi bilmiyorum. "Bu benim kararım değildi."

"Evet ama kötü bir karardı." Gözleri bana doğru kısılıyor. “Ona bunun kötü bir karar olduğunu söylemelisin. Öğretmenin gözdesi olduğun için seni seçmemeli.”

Bay Bennett'e daha iyi şiirler olabileceğini zaten söyledim ama o ısrar etti. "Ne yapmamı istiyorsun Lotus?"

"O odaya geri dönmeni ve ona başka birinin şiirini alıp göndermesi gerektiğini söylemeni istiyorum."

Hangisinin daha şok edici olduğunu bilmiyorum: Bay Bennett'in bana ilk etapta şiirimi seçeceğini söylemesi mi, yoksa Lotus'un az önce benden yapmamı istediği şey mi?

"Ben bunu yapmıyorum" diyorum.

Kollarını düz göğsünün üzerinde kavuşturuyor. “Yani okulumuzun kaybetmesini mi istiyorsun?”

“Kaybetmemizi istemiyorum ama Bay Bennett'in şiirimi seçmesinin bir nedeni var. Kazanabileceğini düşünüyor olmalı.”

Bana alay ediyor. "Ah, gerçekten senin şiirini bu yüzden mi seçtiğini düşünüyorsun?"

Ağzım açık kalıyor. "Evet…"

"Demek istediğim, Bay Tuttle'ı kovdurman yeterli değil, şimdi de Bay Bennett'ın peşine mi düşmen gerekiyor?"

Yüzüm yanıyor. Lotus'la arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm ama fena halde yanılmışım. "Eve gitmem lazım." diye mırıldandım. "Gelecek hafta görüşürüz. Mary."

Sırt çantamın askılarına tutunarak Lotus'tan uzaklaşırken düşüncelerim durmadan yarışıyor. En karanlık korkularım hakkında

bana seslenmesinden nefret ediyorum. Bay Bennett'in seçebileceği pek çok şiiri vardı. Neden benimkini seçti? Nesnel olarak, şiirimin en iyisi olduğunu düşünmüyorum. Lotus'un yazdıkları da dahil olmak üzere pek çok harika seçenek vardı.

Peki neden ben?

Haklı olması mümkün mü? Bay Bennett'in yarışmaya katılmak için kalitesiz bir şiir seçmesinde gizli bir amacı olması mümkün mü? Bu onun açısından kayırmacılıktan başka bir şey değil miydi? Yoksa kayırmacılığın ötesinde bir şey mi?

En kötüsü de Lotus'un haklı olma ihtimali karşısında içimde oluşan heyecan ürpertisi.

OceanofPDF.com

Ondokuzuncu Bölüm

HAVVA

BUGÜN BENİM DOĞUM GÜNÜM.

Otuz yaşıma giriyorum ve bu bir nevi dönüm noktası gibi geliyor ama Caseham Lisesi'nde öğretmenlik yapmaya başladığımdan bu yana son sekiz yılda hayatım pek değişmedi. Zaman çok hızlı akmış gibi geliyor. Göz açıp kapayıncaya kadar, öğretmen olarak ilk günümdü ve şimdi neredeyse on yılımı dolduruyorum.

Yirmili yaşlarım bitti. Bir göz açıp kapayıncaya kadar kırk yaşına gireceğim ve otuzlu yaşlarım da gitmiş olacak. Sonra bir gün doksan yaşında bu yatakta uzanıp tüm hayatımın nereye gittiğini merak edeceğim.

Dolabın içine bakıp doğum günümde hangi ayakkabıyı giymek istediğime karar vermeye çalışıyorum. Çalışacağım, bu yüzden sandalet giyemem; ekim ortasında giyeceğimden değil. Dolabın dibinde sıralanan ayakkabı sıralarına göz atıyorum, sonra tereddüt ediyorum. Nate hâlâ banyoda, tıraş oluyor; en azından birkaç dakika daha orada olacak.

Fırsatı değerlendirerek dolabın yan tarafındaki büyük çantaya uzandım. Onu dışarı atıyorum ve banyo kapısına bir kez daha hızlıca bakıp fermuarı açıyorum. İçeriğe baktığımda derin bir iç çektim.

O bagajda onlarca ayakkabı var.

Nate'in bu özel zuladan haberi yok. Dolabın dibindeki ayakkabı sayısının yeterince kötü olduğunu düşünüyor. Zaten ayakkabı alımları için kredi kartı faturasını izliyor ve bir sorunum olduğunu düşündüğünü ima etti. Eğer bu bagajdan haberi olsaydı beni görevlendirebilirdi.

Bu da fazla zamanım olmadığı anlamına geliyor.

En sevdiğim Louis Vuitton ayakkabımı çıkardım. Sadece bir çift Louis Vuitton'um var çünkü küçük bir servete mal oluyorlar. Şık çizgilere ve stiletto topuklu siyah rugan dana derisinden yapılmıştır. Nate bunları almamı asla onaylamazdı, bu yüzden yeterince param olana kadar parayı biriktirdim. Onları gizli tutuyorum ve sadece özel günlerde takıyorum.

Pompaları hızlıca ayağımın üzerine kaydırdım ve Nate banyodan yüzü tıraşlı bir şekilde çıktığında valizimi tekrar dolaba koydum. Beline sarılı beyaz bir havlu var ve Jay kadar kaslı olmasa da inanılmaz derecede yakışıklı. Her şeye rağmen hala kocamdan yoğun bir şekilde etkileniyorum.

Tek sorun onun aynı şekilde hissetmiyor gibi görünmesi.

Üzerimde yalnızca sutyen ve külotlu çorap var ve bu fırsatı değerlendirerek Louis Vuitton ayakkabılarımla onun yanına gidiyorum. Boyuma santimler katan o ayakkabılarla ve onun çıplak ayaklarıyla, onun boyuna çok daha yakınım. Yüzümü ona doğru eğiyorum, o da beni dudaklarıyla öpüyor.

Parmağımı göğsünde gezdiriyorum. "Küçük bir doğum günü hediyesine ne dersin?"

Sertleşiyor. "Şimdi?"

"Elbette. Sadece bir anlık görüntü."

"Havva." Gözlerini deviriyor. "Ciddi olamazsın."

Sağ. Neden kocamın doğum günümde benimle seks yapmak isteyeceğini düşünecek kadar aptal olayım ki?

Her zaman olduğu gibi beni reddettiğinde göğsümde o utanç sancısını hissettim. En azından dışarıda beni isteyen bir adam var. Belki ben değilim, odur. Belki aseksüeldir. Bu bir şey değil mi?

Elbette ilk çıktığımızda aseksüel davranmadı. O zamanlar bana doyamıyordu.

Nate yüzümdeki ifadeyi fark edip hemen ekliyor: "Az önce duş aldım ve birazdan okula gitmemiz gerekiyor. Neyse bu akşam seni yemeğe çıkaracağım."

Herhangi bir hediyeden bahsetmedi ve ben de öyle olmadığını düşünmeye başlıyorum. Birkaç yıl önce Nate, aynı parayı paylaştığımızda hediyelerin ne kadar anlamsız olduğundan bahsetmişti. Tabii ki son üç yıldır bana hediye almadı. Sanırım akşam yemeği benim hediyem.

"Bu gece harika vakit geçireceğiz." Ellerini omuzlarıma koydu ve bana ikinci bir öpücük verdi, dudaklarını sıkıca benimkilere bastırdı ama dilimi kaydırmak için herhangi bir girişimde bulunmadı. “Nereye gitmek istersen.”

Harika, dedim ve bunu alaycı bir şekilde söylememekle iyi iş çıkardığımı düşünüyorum.

Nate giyinirken telefonum bir kısa mesaj olduğunu belirten bir zil sesi çıkardı. Snapflash'ta bir mesajım olduğunu fark ederek onu masadan kapıyorum. Bu uygulamayı yaklaşık dört ay önce indirdim; okuldaki çocukların bu uygulamayı kullandığını duymuştum, çünkü kısa mesajların ve resimlerin, siz onları açtıktan tam altmış saniye sonra kaybolma özelliğine sahip. Çocukların ebeveynleri ne yaptıklarını keşfetmeden iletişim kurmaları için mükemmel bir yoldur.

Ayrıca son birkaç aydır görüştüğüm çekici ayakkabı satıcısıyla iletişim kurmanın da harika bir yolu.

Uygulamayı açarken nefesimi tutuyorum. Jay'e önemli olmadığı sürece bana mesaj atmamasını söyledim ama ondan gelen mesaja gülümsemeden duramıyorum:

Doğum günün kutlu olsun! Keşke birlikte geçirebilseydik.

Altmış saniye boyunca mesaja ekrandan kaybolana kadar baktım. Sabah uyandığımdan beri ilk gülümsemem yüzüme yayıldı. Bana mesaj atması onun için tehlikeli olsa da, bu her zaman günümün en güzel kısmıdır. Geri yazıyorum:

Ben de.

Birkaç saniye daha ekrana bakıyorum ve tabii ki başka bir mesaj beliriyor:

Senin için bir şeyim var.

"Havva?"

Neredeyse telefonumu düşürüyordum. Nate giyinmiş ve merakla bana bakıyor. Hala sadece sütyen ve külotlu çorap giydiğimi düşünürsek bu yeterince adil sanırım. "Evet?" Diyorum.

"Gitmeliyiz." Saatine dokunuyor. "Geç kalacaksın."

Dolabımdan bir elbise alıp olabildiğince çabuk üzerime giyiyorum, bu sırada Nate de saatine dikkatle bakıyor. Telefonumu tekrar elime aldığımda Jay'den gelen mesaj kaybolmuştu. Ve ekranda başka hiçbir şey yok.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm
ADDIE

BİR KEZ beden dersinde ter döktüm.

Tur koşuyorum ki bu da yapmayı en sevmediğim şey. Elli tur yapma zorunluluğuyla tüm dersi koşarak geçirdik. Kenzie'nin bunun yarısını yaptığından neredeyse tamamen eminim ama Bayan Cavanaugh'a işinin bittiğini söylediğinde öğretmen ona tribünlere oturması için el işareti yapmakla yetindi. Ama Bayan Cavanaugh'a kırk sekiz turdan sonra işimin bittiğini söylemeye çalıştığımda başını salladı ve koşmaya devam etmemi söyledi.

Bu yüzden bugün ders bittikten sonra duş aldığım için minnettarım. Eve gitmeden önce hala üç adet dönemim kaldığına

inanamıyorum. En kötü kısmı hariç, akşamın geri kalanını kanepemde bile geçiremiyorum. Annemin bir günü izinli ve eve geldiğimde mezarlığı ziyaret edip babamı görmemizi istediğini söyledi. Oraya gideli iki ay oldu, diye hatırlattı bana. Sanki o mezarda yatıyor, saatindeki takvime bakıyor ve buraya gelmeyeli neden bu kadar uzun zaman geçtiğini merak ediyor.

Her neyse. On sekiz yaşıma girdikten sonra bir daha o mezarı ziyaret etmeyeceğim.

Hızlıca duş alıyorum. Kızların benimle dalga geçmesine gerek kalmasın diye bacaklarımı daha sık tıraş etmeye çalışıyorum ama aynı zamanda sadece beden eğitimi dersi için tıraş olmak da biraz aptalca görünüyor. Özellikle de bacaklarımın bebek gibi pürüzsüz olup olmamasıyla dalga geçtikleri için. Bugün ne yazık ki bacaklarım daha kıllı tarafta, bu yüzden mümkün olduğunca hızlı olmaya çalışıyorum.

Kot pantolonumu ve büyük beden eşofmanımı almak için dolabıma geri dönüyorum. Oraya vardığımda kilit açık kalıyor.

Dolabı yırtıp açtım, midem bulanıyordu. Hemen sırt çantamın hâlâ orada olduğunu görüyorum, yani bu iyi. Spor şortum, iç çamaşırım ve terli tişörtüm hâlâ sırt çantamın üstünde duruyor. Ama bu kadar. Okula beraber geldiğim kıyafetler gitmiş.

İşte o zaman Kenzie ve arkadaşlarının koridorun diğer ucunda beni izlediklerini ve birbirlerine kıkırdadıklarını fark ettim.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve onlara bakmak için dönüyorum. "Kıyafetlerimi bana geri verir misin lütfen?"

Kenzie büyük mavi gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Zaten giyinmiş ve bir sonraki dersimize gitmeye hazır. "Sorun nedir? Orada kıyafetlerin var. Bütün gün giydiğin şey bu değil miydi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. “Hayır değildi. Bak, kıyafetlerimi geri almam lazım, tamam mı?”

“Bir fikrim var” diyor. “Neden bunun hakkında bir şiir yazmıyorsun? Bu senin iyi olduğun şey değil mi?” Manikürlü parmaklarından birini çenesine vuruyor. “Vay canına, kıyafetlerim serbest bırakıldı ve artık herkes kıllı dizimi görecek.”

Kenzie'nin arkadaşları kahkahalara boğuldu ve ardından çıkışa yöneldiler. Bir an için Kenzie'nin peşinden koşmak, onun sarı saçlarından bir avuç alıp kafatasından koparmak için neredeyse bastırılamaz bir dürtüye kapıldım. Eminim bunu yapsaydım gülmeyi bırakırdı. Ve bonus: Muhtemelen okuldan atılırdım.

Dürüst olmak gerekirse, beni bunu yapmaktan alıkoyan tek şey Bay Bennett'in ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmek.

Dolabıma dönüp seçeneklerimi tartıyorum. Gerçekten ama gerçekten terli spor kıyafetlerimi tekrar giymek istemiyorum. Ama ne yapmam gerekiyor? Derse havlu kumaştan bir havluyla mı gidiyorsunuz? Diğer tüm öğrenciler zaten bir sonraki sınıflarına gittiler ve bir saniye sonra bir sonraki grup filtrelenecek.

Soyunma odasında bir tur atmaya karar verdim ve Kenzie'nin muhtemelen kıyafetlerimi atmayacağına karar verdim. Her koridoru kontrol ediyorum ama kot pantolonumdan ya da eşofmanımdan hiçbir iz göremiyorum. Duşa girene kadar köşede küçük bir giysi topu fark ettim. Duşa girdim ve kesinlikle bu sabahki kıyafetimdi. Artık duştan tamamen sırılsıklam olmuştum.

Aslında seçeneklerim biraz daha sınırlı hale geldi.

Bir sonraki öğrenci grubu soyunma odasına geliyor. Sırılsıklam olmuş kıyafetlerimi giymemin imkanı yok, bu yüzden spor şortumu ve terli tişörtümü tekrar giymekten başka seçeneğim yok. Tişört berbat kokuyor ama ne yapabilirim?

Ve en kötü kısmı? Sırada Bayan Bennett'in matematik dersi var.

Matematik dersi için üçüncü kata çıktığımda koridorlar boştu. Tişörtümdeki ter pek kuru değil ve cildimde rahatsız edici bir his bırakıyor. Ayrıca, sırılsıklam olmuş kot pantolonum ve eşofmanımla ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden onları sırt çantama tıktım ve artık neredeyse bin pound ağırlığında.

Kapının dışından Bayan Bennett'in dersinin ortasında olduğunu görebiliyorum. Tahtaya yazıyor ve sınıfa hitap etmek için dönüyor. Ah, bu çok kötü olacak. Neredeyse atlamayı düşünüyordum ama dönemin başında bize mazeretsiz devamsızlığın notumuzu on puan

düşüreceğini (bu da notumun eksi on puan olacağını) söyledi. Böylece terli tişört ve spor şortuyla sınıfın kapısını açıyorum.

Bayan Bennett bana bakmak için başını çevirdi. Mutlu görünmüyor. Yani hiç mutlu görünmüyor ama şu anda her zamankinden daha da az mutlu görünüyor. Ellerini göğsünde birleştirip bana bakıyor. Spor kıyafetlerimden ve kıllı bacaklarımdan etkilenmişe benzemiyor.

"Bize katılman çok hoş, Addie," diye bana sert bir bakış attı.

Özür dilerim, diye mırıldandım. Olabildiğince sessiz bir şekilde koltuğuma oturuyorum.

Bayan Bennett'in derse geri dönmesini bekliyorum ama bunun yerine elleri göğsünde hâlâ bana bakıyor. Benden ne istediğini bilmiyorum. Evet, geç kaldım ama bir şekilde zamanı geri almamı istemediği sürece bu konuda artık yapabileceğim hiçbir şey yok. On dakika öncesine dönüp dersine zamanında yetişene kadar dünyanın etrafında geriye doğru uçmaya başlamamı mı istiyor? Benden beklediği bu mu?

Sabırsızca, "Ödevin Addie," diyor.

Ah.

Bir parça gevşek kağıt üzerinde ödevimi bulana kadar çantamda araştırıyorum. Ama onu çıkardığımda büyük bir hata yaptığımı anlıyorum. Öğle yemeğinde üzerinde çalıştığım ve sırılsıklam kıyafetlerimi çantaya koyduğum için kağıt dosyamda değildi, su tüm yazıları tamamen silmişti. Tamamen okunaksız ama onu teslim etmekten başka seçeneğim yok.

"Gerçekten mi Addie?" Bayan Bennett ıslak ev ödevime bakarken şöyle diyor:

"Islandı," dedim topal bir sesle.

"Bunu görebiliyorum." Elinde toplayıp çöp kutusuna atıyor. "Peki, buna not vermem mümkün olmadığına göre neden yarın bana başka bir kopya vermiyorsun?"

Yüksek sesle inlememek için kendimi tutmam gerekiyor. İlk seferde bu görevi yapmak yeterince işkenceydi. Şimdi tekrar mı yapmam gerekiyor? Bu sefer de bu geceki imkansız ödevin üzerine

mi? Ama ne yapabilirim? Ödevlerden eksik almayı göze alamam. Alabildiğim her puana ihtiyacım var. "Evet hanımefendi" diyorum.

Bayan Bennett bana bir bakış attı ve sonra dersine geri döndü. Benden herkesten daha çok nefret ettiğini söyleyebilirim ama açıkçası hiçbir öğrenciyi sevmiyor gibi görünüyor. O sadece mutsuz bir insana benziyor. Doğrusunu söylemek gerekirse bazen Bay Bennett'a üzülüyorum.

OceanofPDF.com

Yirmi Birinci Bölüm
HAVVA

ŞİMDİLİK doğum günüm pek de harika geçmedi.

Kocam bu sabah teklifimi açıkça reddetti, çoraplarımdan biri yırtıldı ve Addie Severson bana az önce "hanımefendi" diye hitap etti. Günün tek güzel kısmı Jay'den gelen mesajdı. Ve hediyeyi alacağıma dair güvence verdi.

Boş zamanımda ailemin telefonuna cevap veriyorum. Konuşmayalı asırlar oldu. Tahmin etmem gerekirse Babalar Günü'nden bu yana bir telefon görüşmemiz olmadı derdim. Büyük tatillerde birbirleriyle iletişim kuran bir aile haline geldik, hepsi bu. Bundan sonra onlarla bir dahaki konuşmamın Noel'de olacağını hayal ediyorum.

Onları en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Üç yıl sanırım.

"Eve," dedi annem telefonu açtığında. Yankıdan hoparlörde olduğu anlaşılıyor. "Babam ve ben sana mutlu yıllar dilemek için arıyoruz."

"Teşekkür ederim" diyorum sertçe.

"Merhaba Evie," diye konuşuyor babam. "Mutlu Yıllar Balım."

"Teşekkür ederim."

Birbirimize karşı çok tuhaf ve kibar davranıyoruz. Böyle olacağımızı asla düşünmezdim. Küçükken hep ailemin yanındaydım.

"Bu gece özel bir şey yapıyor musun?" annem soruyor.

“Nate beni akşam yemeğine götürüyor.”

"Nate nasıl?" Annem soruyu sorduğunda onun tiksintiyle yüzünü buruşturduğunu hayal ediyorum.

"O iyi."

"Haber var mı?"

Annem hamile olup olmadığımı bilmek istiyor. Hamile kalmamı isteyip istemediği belli değil. Torun sahibi olmak istiyor ama ilişkimizin gidişatına bakılırsa onları bir daha görebilecek mi kim bilir? Ve eminim ki Nate'ten çocuk sahibi olma fikrinden hoşlanmıyordur.

"Haber yok" diyorum.

"Ah." İçini çekti. Rahatladı. "Pekala, iyi olmana sevindim. Noel için New Jersey'e gelmeyi düşünüyor musun?"

"Belki." Son iki Noel'de Nate'in ailesini ziyaret ettik. Teknik olarak sıra anne ve babama gelmeli ama onları görüp beni yargılamaları beni heyecanlandırmıyor. "Seni bilgilendirecegim."

Sessizlik aramızda asılı duruyor. Annemle babam arasında söylenmemiş çok şey var. Ama en büyüğü, söylemekten en çekindiğim şey:

Haklıydın. Onunla asla evlenmemeliydim.

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

ADDIE

Aman Tanrım, bu aptal spor kıyafetleriyle bir dakika daha geçirmek zorunda kalırsam kendimi pencereden atacağım.

En azından artık terli değiller. Ama artık kurudukları için biraz huysuz hissediyorlar. Ayrıca kokuyorum. Duş almama rağmen kıyafetlerim kötü kokuyor ve insanlar bana burunlarını kıvırıyorlar. Bay Tuttle'la yatan kız olmam yeterince kötü değildi. Artık Bay Tuttle'la yatan pis kokulu kız benim.

Islak kıyafetlerim sırt çantamı ve içindeki her şeyi tamamen mahvediyor. Son adet dönemime geçmeden önce onları banyo

lavabosunda sıkmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor ve tişörtümün her yerine su bulaşıyor. Kıyafetlerimi tekrar çantama tıkıyorum ve bir daha geç kalmadan sınıfa yetişmek için yarışıyorum.

Zil çaldıktan saniyeler sonra Bay Bennett'in sınıfına varıyorum. Ben kapı eşiğinde belirdiğimde, sınıfın kapısını kapatmak için masasından kalkıyordu. Kahverengi gözleri üzerimde geziniyor ve şaşkınlıkla irileştiklerinde utancım tamamlanıyor. Tüm dünyadaki en sevdiğim öğretmenim Bay Bennett, şimdi beni pis kokulu, kirli spor kıyafetlerimle, bacaklarım tıraşsız halde gördü.

Bayan Bennett'in matematik dersinde bana bağırması ne kadar korkunç olsa da, bu çok daha kötü. İçerde biraz ölüyorum.

"Addie mi?" Kaşları çatılıyor. "İyi misin?"

"İyi," diye yutkundum. Sadece koltuğuma oturup dersin geri kalanında ortadan kaybolmak istiyorum. Sadece kırk dakika kaldı ve bu aptal gün sona erecek.

Bay Bennett sanki cevabımı kabul edip etmemeyi düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturuyor. Sonunda masasına doğru yürüdü, bir kağıt parçasına bir şeyler karaladı ve kağıdı bana uzattı.

Arkamızdaki öğrencilerin onu duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Eve erken git," diye mırıldandı. "Sana sorun çıkarmaları ihtimaline karşı burada bir not var."

"Ne?" Ağzımı kaçırdım.

"Zor zamanlar geçiriyormuş gibi görünüyorsun," diye kabul ediyor. “Bu yüzden sana bu dersi atlamana izin veriyorum. Bu gece ödev olmayacak. Rahatla."

“Ama…” Bu konuyu tam olarak kavrayamıyorum ama aynı zamanda burada durup onunla tartışmak da istemiyorum. Eve gitmek istiyorum. Kirliyim ve terliyorum ve şakaklarım zonklamaya başlıyor. "Tamam aşkım. Teşekkür ederim.”

Bana göz kırpıyor. "Sorun değil."

Bay Bennett bana her göz kırptığında kalbim biraz küt küt atıyor. Bana iğrenç spor kıyafetlerimle bakması beni daha da kötü hissettiriyor.

Neyse, yazdığı karalanmış izin kağıdını alıp cebime koyuyorum ama buna ihtiyacım olmayacak. Erkenden yola çıkıyorum, bisikletime atlıyorum ve üstümü değiştirebilmek için eve varmak için elimden geldiğince hızlı yürüyorum.

Ama eve pek gidemiyorum.

Kenzie Montgomery'nin nerede yaşadığını biliyorum. Tüm öğrencilerin adreslerinin yer aldığı bir rehber var ve evinin anahtarlarını "ödünç aldıktan" sonra adresine baktım. Kendi evime dönüş yolunda ve yeri kontrol etmek için zaman ayırdım. Bakmaktan zarar gelmez.

Ve bugün tekrar bakmaya karar verdim.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

ADDIE

Elbette Kenzie'nin evi benimkinden çok daha büyük. Adeta bir malikane.

Benim evlerimden iki ya da üçünün Kenzie'ninkine sığabileceğinden oldukça eminim. Onun çimleri bile bizimkinden daha güzel görünüyor; yeşil ve bereketli, her ne kadar sonbahar ilerledikçe diğer herkesin çimleri soluyor gibi görünse de. Çimenliğinde sahte çim var mı? Bu bir şey mi?

Hala bisikletimin üzerinde, evinin kaldırımında duruyorum. Evinin pencereleri karanlık. Anne ve babasının her ikisinin de avukatlık veya CEO gibi önemli işleri var; yalnızca kendisinin özel davetli arkadaş listesinin katılmasına izin verilen partiler planlarken onların asla evde olmadıklarıyla övündüğünü duydum. Kenzie'nin evine yalnızca okulun seçkinleri girmişti. Hudson ve ben o partilerle dalga geçerdik. Şimdi muhtemelen onur konuğudur.

Sırt çantamı çıkarıyorum. Çantasından çıkardığımdan beri yanımda taşıdığım evin anahtarlarını çıkarana kadar küçük cebi araştırdım. Düşündüğüm şey riskli. Kenzie'nin ebeveynleri evde olmayabilir ama bu, onların bir tür ayrıntılı alarm sistemine sahip

olmadığı anlamına gelmez. Ya da belki eşiği geçtiğim anda bir pit bull üzerime atlayacak. Bu genellikle sahip olduğum türden bir şansa benziyor.

Hayır. Buna değmez. Bir pit bull tarafından hırpalanırsam hayatım daha iyi olmayacak.

Bunun yerine eve doğru yoluma devam ediyorum. Oraya vardığımda annem kanepede oturmuş kitap okuyordu. Okumayı seviyor ve bu da babamı çılgına çeviren bir şeydi. Kitaplarınla vakit geçirmeyi benimle vakit geçirmekten daha çok seviyorsun. Bunun doğru olduğunu sanmıyorum ama eğer öyleyse, kimse onu suçlayabilir mi?

"Addie." Beni görünce başını kaldırıp kitabının içine bir kitap ayracı yapıştırıyor. Her zaman sayfalara kulak kabartırım ama o bunu yapmaktan nefret eder. Kitaplarına çok hassas davranıyor. "Erken evde. Babanı ziyarete gitmeye hazır mısın?"

Her nasılsa, o pisliğin mezarını ziyaret etmek için bugün mezarlığa gitme planını neredeyse unutuyordum. Bu gün giderek daha da kötüleşiyor. Özellikle annem kanepeden kalkıp beni baştan aşağı süzüp şöyle dediğinde: "Bugün okulda gerçekten böyle mi giyindin?"

"Evet" diyorum çünkü ona başıma gelenlerin hikayesini anlatmak istemiyorum. Bunu yaşamak yeterince utanç vericiydi, bunu başka kimseyle, hatta annemle bile paylaşmak istemiyorum.

Gözlerini deviriyor. "Mezarlıkta böyle giyinemezsin. Neden gidip kıyafetlerini değiştirmiyorsun?"

Sırt çantamı yere fırlatıyorum. "HAYIR. Ben değişmiyorum."

"Pekala, böyle gitmeyeceksin."

"Tamam o zaman gitmeyeceğim."

"Adeline!" diye haykırıyor. "Bunu söylemek çok kötü!"

"İçtenlikle söyledim." Terli spor tişörtümün eteğini çekiştiriyorum. "Her zaman sarhoştu ve sana vurdu. Onu ziyaret etmemizi hak etmiyor."

Babam çok kötüydü. Çocukluğumun büyük bölümünde sarhoştu. Her ne kadar insanlar babası için Hudson'la dalga geçse de ben onun

utanç verici babasını göz açıp kapayıncaya kadar kendi babamın yerine koyardım, Polonyalıların lanetleri falan. Babam okul temizlikçisi olmasına rağmen hiçbir işte çalışmadı. Ne zaman biri ona şans verse, işe sarhoş geliyor ve kovuluyordu. Annem tüm çocukluğum boyunca bize destek oldu.

Annemden, babamı merdivenlerin dibinde nefes almadan bulduklarını söyleyen telefonu aldığımda Hudson'ın evinde ders çalışıyordum. Ve en ufak bir üzüntü bile hissetmedim.

"Addie," diyor sessizce, yüzünün altındaki çizgiler derinleşiyor, "o hâlâ senin babandı."

Oturma odasındaki yerimden kıpırdamıyorum. Ben değişmeyeceğim. Onun için değil. Eğer beni zorlarsa belki giderim ama on sekiz yaşına geldiğimde bu son sefer olacak.

"İyi." Annemin omuzları sarkıyor. "Gitmemize gerek yok."

Şok oldum. Annem çok inatçıdır ve önümüzdeki bir saat boyunca bunun hakkında tartışacağımızdan eminim. Her şeyin böyle gitmesine izin verdiğine inanamıyorum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi. Ama lütfen üstünüzü değiştirin. Berbat kokuyorsun."

"Tamam aşkım…"

Bir gülümseme sunuyor. "Ve bu akşam yemeğe çıkalım. İkimiz de bir geceyi dışarıda geçirebiliriz.

Bu duyguya katılmam mümkün değil.

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

HAVVA

DOĞUM GÜNÜ AKŞAM YEMEĞİM İÇİN Louis Vuitton ayakkabılarımı ve vücuduma yapışan kırmızı bir elbise giydim. Dünyanın en kıvrımlı kadını olmayabilirim ama iyi bir formdayım ve bu elbise vücut şeklimi vurguluyor; Jay bunu çok takdir edecektir. Ama Nate'in televizyon izlediği oturma odasına girdiğimde bana pek bakmıyor.

"Gitmeye hazır?" O sorar. İşe giderken giydiği gömlek ve pantolonu değiştirmemişti ama savunmasında her zaman inanılmaz derecede yakışıklı görünüyor.

"Ben hazırım." Çantamı ön kapının yanındaki masanın üzerinde bıraktığım yerden alıyorum. "Bu gece Maggiano'ya gidebiliriz diye düşündüm."

Nate bana sanki bu gece akşam yemeği için İtalya'ya gitmemizi önermişim gibi bakıyor. “Maggiano'nun mu? Bu biraz uzak, değil mi? Ve pahalı.”

"Bugün benim doğum günüm," diye işaret etmeye başladım ama içimden tartışmak gelmiyor. Ve gerçek şu ki, önümüzdeki kırk beş dakika boyunca onunla arabada oturacağım için de heyecanlanmıyorum. "İyi. Piazza'ya gitmek ister misin?

Piazza buradan yaklaşık on dakika uzaklıkta popüler bir İtalyan restoranıdır. Ucuz ve hızlıdır. Tam olarak özel bir günde gitmeyi hayal ettiğim türden bir yer değil ama bu geceyle ilgili hiçbir şeyin özel olmayacağına dair bir his var içimde. Resmin tamamlanmasını da sağlayabiliriz.

"Elbette" diyor.

Her zamanki gibi arabayı Nate kullanıyor. Klasik müzik istasyonunun sesini birbirimizle konuşmamıza gerek kalmayacak kadar yüksek bir seviyeye getiriyor. İlk evlendiğimizde bu adamın gelecekteki doğum günlerinin nasıl olacağını düşünmüştüm. O kadar şefkatliydi ki, otuz, kırk, hatta seksen yaşımdayken ellerimizi birbirimizden çekemeyeceğimizi düşünürdüm. Ucuz bir İtalyan restoranında doğum günü yemeğine gideceğimizi, söyleyecek bir şey bulmakta zorlanacağımızı hiç düşünmezdim.

"Bu yıl şiir dergisinde bazı iyi yeteneklerimiz var" diyor.

"Ah, bu harika," dedim, kelimenin tam anlamıyla umurumda olmasa da.

“Bu ham duygular çok yoğun. Yalnızca bir genç bu kadar ilgi çekici bir şey yazabilir.”

Başımla onayladım. “Bütün bu hormonlar. Her şeyi bu kadar güçlü hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bile hatırlamıyorum. Ama yaptığımı biliyorum.

Kocam o zaman sessiz, düşüncelere dalmış durumda. Bugünlerde her zaman milyonlarca mil uzaktaymış gibi görünüyor. Aynı işi yapıyoruz, bu yüzden birbirimize söyleyecek bir şeyler bulmak kolay gibi görünüyor, ancak yapamıyoruz. Birbirimize yabancı olduk.

Belki bu benim hatamdır. Belki onunla bağlantı kurmak için daha çok çabalamalıyım. İlk birlikte olduğumuzda parkta birlikte otururduk, bir ağacın altına kıvrılırdık ve o bana şiir okurdu. Eğer şimdi böyle bir şey teklif etse ona gözlerimi deviridim. Benim için yazdığı şiirleri sevdim çünkü bunlar onun kalbinden geliyordu ama genel olarak şiirden hiç hoşlanmadım. Hepsi çok aptalca görünüyordu; özellikle de kafiyeli bile olmayanlar. Yani ben bir matematik öğretmeniyim. Onunla parkta oturup ikinci dereceden denklemleri çözmeyi tercih ederim.

Belki şimdi önermeliyim. Belki bu hafta sonu parka gidip biraz şiir paylaşabiliriz. Belki de Jay'le aramı sakinleştirmem gerekiyor. Bu buluşma benim için ne kadar önemli olsa da eğer evliliğimi kurtarmak istiyorsam başka bir adamla takılmak bunu yapmanın en iyi yolu değil.

Karar verdim; yarın, hayatımın dördüncü on yılının ikinci gününde, her şeyi düzelteceğim. Nate'le daha fazla zaman geçireceğim ve Jay'e her şeyin bittiğini söyleyeceğim.

Piazza'ya vardığımızda Nate, restorandan olabildiğince uzakta, otoparkın sonundaki bir noktaya park ediyor. Bunu her zaman yapıyor. Kapının hemen yanında çok sayıda park yeri var ama yine de yarım mil uzağa park ediyor.

"Biraz yakına park edebilir misin?" Diyorum.

Arabayı parka attı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden bahsediyorsun? Zaten park ettim.”

"Doğru ama daha yakın başka noktalar da var."

"Gerçekten arabamı oradan alıp üç metre ötedeki farklı bir noktaya gitmemi mi istiyorsun?"

“On metre değil. Ve sen on santimlik topuklu ayakkabı giymiyorsun.

Gözleri Louis Vuitton ayakkabılarıma kaydı. "Peki, bunları giymeni sana kim söyledi?" Gözlerini kısıyor. "Bunlar yeni mi? Pahalı görünüyorlar.”

“Onları yıllardır taşıyorum. Geçen sene doğum günümde giymiştim." Jay'in bu ayakkabıları tanıyacağını düşünmeden edemiyorum.

"Evet, doğru," diye mırıldandı alçak sesle.

Nate arabadan iniyor ve ben de onun peşinden koşuyorum, her ne kadar bu ayakkabılarla yetişmek zor olsa da. Kesinlikle harikalar ama kimse rahat olduklarını iddia etmeyecek. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

Bana yetişme şansı vermek için yavaşlamıyor. “Yani, kredi kartı faturasını aldığımızda ne kadar yeni olduklarını göreceğiz, değil mi?”

Bunun ne kadar adaletsiz olduğunu ona söylemek isterdim ama gerçek şu ki, kredi kartının ona birkaç sürprizi olacak. Her zaman ödeyenin o olmasından nefret ediyorum. Yıllar önce edindiğimiz bu alışkanlık. Evlendiğimizde bütün paramız birikmişti. Onun haberi olmadan hiçbir şey yapamam veya hiçbir şey satın alamam.

Ona kendi kredi kartımı ve kendi banka hesabımı istediğimi söylemem, evliliğimiz için doğru yönde atılmış bir adım olmayabilir. Üstelik bu konuları eskisi kadar umursamıyor gibi görünüyor. Onsuz dışarı çıktığımda bana nereye gideceğim ve ne yapacağımla ilgili birçok soru sorardı ve şimdi sanki hiç umursamıyormuş gibi. Evden çıktığım için çok mutlu.

Restorana vardığımızda Nate en azından kapıyı benim için açık tutuyor. Menüdeki en leziz tatlıyı almaya çoktan karar verdim. Doğum günümden bu yana tüm gün boyunca aldığım tek hediyenin Shelby'nin Cape Cod'da aldığı anahtarlık olduğunu düşünürsek, bugün bir ikramı hak ettim.

Nate ev sahibesine "İki kişilik masa" dedi. Yirmili yaşlarında iri göğüslü bir sarışın ve en azından onun göğüslerine bakmadığını gördüğüme sevindim.

"Bugün benim doğum günüm," diye patladım.

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Nate biraz utanmış görünüyor ama bu günden sadece birkaç saatim kaldı ve birinin bunun benim için özel olduğunu kabul etmesini istiyorum. Ama ev sahibesinin bana kısa bir gülümseme gönderip, doğum günün kutlu olsun demesi ve sonra bizi zaten gideceğimiz aynı berbat masaya götürmesi o kadar da tatmin edici değil. Bizi flamalarla kaplı özel bir doğum günü masasına götürmüyor, böyle bir şey beklemiyordum elbette.

Biz koltuklarımıza yerleşirken Nate kasıldı. Yemek alanının karşısındaki bir şeye bakıyor, kahverengi gözleri genişliyor.

"Sorun nedir?" Ona soruyorum. "Neye bakıyorsun?"

"Ne? Hiç bir şey."

Bana söylemek istemese de kesinlikle bir şeye bakıyordu. Çalışanlardan birinin ellerini yıkamadan banyodan çıktığını gördü mü? Rızası olmadan satın aldığım bir çift ayakkabıyı mı fark etti?

Sonunda, "Öğrencilerimden biri" dedi. Addie Severson. Annesiyle yemek yiyor olmalı."

Şimdi tahta kadar sert olma sırası bende. Addie'nin sizin sınıfınızda olduğunu bilmiyordum.

"Evet. Son dönem."

Addie'nin Nate'in sınıfında olması fikrinin beni neden tedirgin ettiğini bilmiyorum. Süpermarketteyken Art Tuttle'ın uyarısını düşünmeden edemiyorum. O kızın durumu iyi değil.

“Gerçekten yetenekli” diyor. "Bir gün büyük bir şair olabilir."

“Bu pek pratik bir kariyer değil.”

Nate'in yüzü düşüyor. Yorumumdan dolayı incinmiş görünüyor ama ne bekliyor? Şair olmak pratik bir kariyer arzusu değildir.

"Bunun onun hoşuna gidebilecek bir şey olduğunu düşünüyorum" diyor. “Şiirsel bir zihni var. Ve 'Annabel Lee'ye taraf olmasına rağmen en sevdiği şair de Poe'dur.”

Kocam hakkında bildiğim tek şey onun en sevdiği şairin Edgar Allan Poe olduğu ve "Kuzgun"u sevdiğidir. Nathaniel Bennett hakkında beş önemli gerçeğin bir listesini yapsaydım bu listenin başında yer alırdı.

Henüz akşam yemeği sipariş etmediğimizi fark ettim ve şimdiden bu yemeğin bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum.

“Dinle,” diyorum, “Addie'nin yanında dikkatli olmalısın. Art Tuttle'a ne olduğunu gördün. Sadece ona iyi davranmaya çalışıyordu ve bakın ne oldu.”

Nate'in gözleri karardı. "Art Tuttle'ın sürüngen olmadığını düşünüyorsanız körsünüz."

Onun yorumu üzerine bir kızgınlık hissettim. Sanat bir sürüngen değildir. Okulda çalışmaya başladığımda bana ilk yardım eden kişi oydu. Ve asla uygunsuz bir şey yapmadı veya söylemedi. O benim için sadece iyi bir arkadaştı. Addie'ye ders verdiğini biliyordum ve hatta okuldan sonra birlikte arabasına bindiklerini gördüm ama gerçekten bu konuda hiçbir şey düşünmemiştim. Kimse yapmadı.

Bir komşunun Addie'yi Art'ın evinin arkasında sinsice dolaştığını görüp polisi aramasıyla her şey değişti. On beş yaşındaki öğrencinizin gece geç saatlerde evinizin önünde bulunması orta yaşlı bir öğretmen için hiç de iyi görünmüyor.

Ama sonuçta hiç kimse kendi adına bir yanlışlık olduğunu kanıtlayamadı. Kulağa ne kadar saçma gelse de Art'ın suçlu olduğu tek şey "fazla önemsemek"ti. Addie'nin ders verecek parası olmadığını biliyordu, bu yüzden matematik derslerinde ona tek başına yardım etmeye çalışıyordu. Yağmur ya da kar yağdığı ve sert havalarda eve bisikletle gitmek zorunda kalmasını istemediği için onu birkaç kez eve bıraktı. Ve akşam yemekleri olabildiğince masumdu; hem Addie'yi hem de annesini kendisi ve karısıyla birlikte akşam yemeğine davet etti.

Addie'nin evinin önünde bulunması Art'ın tam olarak açıklayamadığı bir şeydi. Onunla bu konu hakkında konuştuğumuzda başını eğdi. Yakın zamanda babasını kaybettiği

için ona iyi davranmaya çalışıyordum ve sanırım ona fazla bağlanmıştı. Bana odaklandı.

Ondan şüphem yoktu. Bu tam olarak sorunlu bir genç kızın başına gelebilecek türden bir şey.

Nate'e, "Sadece şunu söylüyorum," diye mırıldandım, "kızın başı dertte. Yakın zamanda babasını kaybetti ve ona fazla yaklaşan herkese tutunacaktır."

"Yani temelde onu izole mi etmeliyiz?"

"Ben bunu kesinlikle söylemiyorum!"

Garsonumuz su bardaklarımızı getirmek için araya girince ben lafımı durdurmak zorunda kalıyorum. Garsonumuz buradaki bütün garsonlar gibi genç ve çekici. Yarım saat gibi gelen bir süreyi bize özel etkinlikleri anlatarak geçiriyor ve Nate her soru sorduğunda elini onun omzuna koyuyor. Şunu söylemeliyim ki kadınların gözümün önünde kocama vurmasından bıktım.

Garson bizi tekrar yalnız bıraktıktan sonra, "Sadece şunu söylüyorum," diye devam ettim, "kızın kendi yaşında arkadaşlara ihtiyacı var; kırkını zorlayan bir öğretmene değil. Sadece dikkatli ol."

Nate dişlerinin arasından, "Not edildi," dedi.

Ama yüzünde moralinin bozulduğunu görebiliyorum. Gerçi neye bu kadar üzüldüğünü bilmiyorum. Sonunun Art Tuttle gibi olmasını önlemek için elimden geleni yapıyorum.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

ADDIE

MR'DAN SONRA. BENNETT Piazza'ya geliyor, temelde düşünebildiğim tek şey bu.

Mesela odanın köşesinde bir Lil Nas X konseri olabilir ve ben farkına bile varmazdım. İşte bu kadar dikkatim dağıldı. Annem sinirleniyor çünkü sürekli benimle konuşmaya çalışıyor ve ben de "Ne?" deyip duruyorum.

"Addie!" bana kızdı.

"Ne?" Tekrar söylüyorum.

Uzun bir iç çekiyor. “Yemeğinin neredeyse hiçbirini yemedin.”

Önümdeki tabağa bakıyorum. Çok iyi olmasa da domatesli ve pestolu gözleme aldım. Ama normalde şimdiye kadar onu ortadan kaldırırdım. Bunun yerine sadece ufacık bir dilim yedim.

"Aç değilim" diyorum sonunda.

Bay Bennett bir çeşit mantı sipariş etti. Buradan ne olduğunu anlayamıyorum ve oraya gidip sorabilmem de mümkün değil. Ne olduğunu merak ediyorum ama. Sade peynirli mantı mı yoksa mantarlı olan mı? Bay Bennett mantarları sever mi? Yoksa insanların benim gibi mantar yemesinin tuhaf olduğunu mu düşünüyor?

O içeri girdiğinden beri yemek boyunca ona baktığım gerçeğine dikkat çekmemeye çalışıyorum. Ama bunu yapmamak çok zor. Yani o kadar yakışıklı ki burada ona bakan tek kişinin ben olmadığıma eminim. Garson kesinlikle flört ediyor; bir noktada elini onun omzuna koydu ve ben onun rahatsız göründüğünü düşündüm ama emin olamadım. Boobalicious garson tarafından büyülenmediğine sevindim.

Farkına varmadan edemediğim diğer şey ise Bayan Bennett'la pek eğlenmiyor olması. Matematik en zayıf dersim olduğu ve işleri kolaylaştırmadığı için de olsa en sevdiğim kişi değil ama ondan hoşlandığını varsayıyordum. Yani onunla evli. Üstelik bu gece iri gözlerini kaplayan dumanlı makyajı ve sevimli, şık vücudunu vurgulayan kırmızı elbisesiyle sinir bozucu derecede güzel görünüyor. Bu yüzden ondan hoşlandığını düşünüyorum ama en az yirmi dakikadır birlikte oturuyorlar ve birbirleriyle neredeyse iki kelime bile konuşmuyorlar.

Bay Bennett ve ben birlikte akşam yemeği yiyor olsaydık konuşacak çok şeyimiz olurdu. Bir şiir kitabı (belki Poe) getirirdim ve onun her biri hakkındaki düşüncelerini duymayı çok isterdim. Her gün sınıfta yaptığımız şey bu olsa da, bundan asla bıkmazdım. Bir milyon milyar yılda değil.

Bayan Bennett kocasının ne kadar inanılmaz olduğunun farkında değil mi? Bugün bütün kıyafetlerim sırılsıklam olduğunda ve bana ders boyunca oturmamı ve hatta ödevimi tekrar etmemi istediğinde, sanki umursamıyormuş gibiydi. Daha da kötüsü, acı çekmeyi hak ettiğimi düşünüyordu. Ne kadar rahatsız olduğumu fark eden ve beni eve gönderen tek kişi oydu. Bu kadar nazik ve düşünceli biriyle evli olmaktan hoşlanmıyor çünkü o tam tersi.

"Eh, eğer yiyeceğin tek şey buysa," diyor annem, "hesabı ben de alabilirim."

Restorandan ayrılmak istemiyorum. Ben burada otururken sanki Bay Bennett'la akşam yemeği yiyormuşum gibi geliyor, gerçi bu biraz aptalca çünkü o tüm yemek odasının karşısında ve benim burada olduğumu bile bilmiyor. Birlikte akşam yemeği yemekten mümkün olduğu kadar uzaktayız ama yine de ayrılmak istemiyorum.

“Bekle,” diyorum, “önce tuvalete gideyim, sonra biraz daha yerim.”

Annem şüpheci görünüyor ama ne demeli: Tuvaleti kullanamayacağım mı? Bu yüzden banyonun bulunduğu gizli koridora giden işaretleri takip ediyorum. Doğal olarak, bekar kadınlar tuvaleti için sıra var ama bu sorun değil, çünkü bu daha uzun sürecek. Özellikle de aslında gitmeye hiç ihtiyacım olmadığı için.

"Addie mi?" Telefonumda gezinirken tanıdık bir ses beni ürkütüyor.

Bay Bennett'in arkamda durduğunu görünce çok şaşırdım. Sanırım onun da banyoya ihtiyacı vardı. Aynı dalga boyunda olduğumuzu biliyordum.

"Hey," dedim garip bir şekilde. Son karşılaşmamızdan bu yana duş aldım ve temiz bir kot pantolon giydim. Hatta şüpheci olsam da annemin ten rengimi tamamladığını söylediği güzel pembe bir gömlek bile giydim.

"Seni restoranda gördüm" dedi. “Bu senin annen, değil mi?”

Kalabalık yemek odasında bile Bay Bennett'in beni fark etmesi beni biraz heyecanlandırdı. "HI-hı."

Bu izole bölgede onunla konuşmanın sorun olup olmadığını merak ediyorum. Birisi bizi burada birlikte görürse yanlış bir fikre kapılabilir. Bay Bennett'in sonunun Bay Tuttle gibi olması isteyeceğim son şey.

Başını iki yana sallıyor. "İyi misin? Az önce oldukça kötü bir gün geçiriyormuş gibi görünüyordun."

Bu çok yetersiz bir ifade ama dürüst olmak gerekirse şu anda Kenzie ve arkadaşları hakkında şikayet etmek istemiyorum. Beni popüler çocuklar tarafından zorbalığa uğrayan zavallı biri olarak düşünmesini istemiyorum. "Bir nevi."

"Ne oldu?"

"Önemli bir şey değildi." Sahte olmasına rağmen olanlardan dolayı ne kadar üzülmediğimi göstermek için gülmeye çalışıyorum. "Spor salonundaki bazı çocuklar kıyafetlerimi duşa attılar, bu yüzden her şey sırılsıklam oldu."

Bay Bennett yüzünü buruşturdu. “Tanrım, bu çok kötü. Bunu sana kim yaptı?"

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum."

"Bana söyleyebilirsin." Ben bir şey söylemeyince kaşını kaldırdı. "Bu aramızda kalabilir."

Bay Bennett'la bir sırrı paylaşma fikri hoşuma gitse de bunu ona gerçekten söyleyemem. Ne derse desin o hâlâ bir öğretmen ve eğer ona bundan bahsedersem Kenzie'yle konuşabilir. Ve eğer onu ispiyonlarsam daha da kötü olacak. Kenzie'nin benden daha fazla nefret etmesi isteyeceğim son şey. Onun tacizine katlansam daha iyi.

"Bilmiyorum." diye tekrarlıyorum.

Kahverengi gözleri bir an benimkilere takıldı ve içimden küçük bir heyecan geçti. Neden olduğundan emin değilim. Belki de yeniden yanımda bir öğretmenin olması güzel bir duygudur. Ya da yine benim tarafımda olan biri. Bay Tuttle'la olanlardan sonra sanki herkes benden nefret ediyormuş gibi geliyor.

"Sana ne diyeceğim" diyor. “Sınıfın geri kalanının bugün sınıfta konuştuğumuz bir şiiri analiz etme ödevi daha var. Ama bu gece yapmanı istediğim özel ödevlerim var.”

Bayan Bennett ya da herhangi bir öğretmen bunu bana söyleseydi dehşete düşerdim. Ama şu anda ilgimi çekiyor. "Tamam aşkım…"

“Kıyafetlerini alan kişiye kızgın bir mektup yazmanı istiyorum” diyor. İtiraz etmeye başlıyorum ama sonra şunu ekliyor: “Şiir değil, bir mektup. Adlarını kullanmak zorunda değilsin ama o öfkeyi dışarı çıkarmanı istiyorum. Benim için öfkeni sayfadan çıkar. Bana bu kişiye ne yapmak istediğini söyle.

"Yapmak istediğim şey?"

Başını sallıyor. "Kesinlikle. Bir intikam mektubu yazın. Bu kişiyle beş dakika yalnız kalsan ve bunu kimse bilmeyecek olsa ne yapardın, söyle bana."

Kenzie'nin evinin anahtarlarının sırt çantamda olduğundan haberi yok. Eğer gizlice yatak odasına girip onu dolabın içinde bekleseydim ne olurdu diye düşünüyorum. Aslında onunla beş dakika yalnız kalabilirdim. Ve size şunu söyleyeyim, o beş dakika ciddi bir intikam anlamına gelebilirdi.

Dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor. "Tamam aşkım."

Ne yazacağımı şimdiden hayal edebiliyorum:

Dünyadaki her şeye sahipsiniz. Ve sen şimdiye kadar tanıdığım en harika adamla ilişkiniz var. Ama sen bunların hiçbirini hak etmiyorsun. Hak ettiğin şey gözlerinin oyulmasıdır. Hayır, bu senin için fazla iyi.

"Her neyse," diyor, "annenle güzel bir yemek yiyormuşsun gibi görünüyor."

"Evet." Dirseğimin arkasını ovuşturuyorum. "Ve umarım Bayan Bennett'la güzel bir gece geçiriyorsunuzdur."

Bir an gözleri buğulanıyor. "Onun doğum günü."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değilim. "Ah."

"Yani evet." Omuzlarını kaldırıyor. "Bu iyi. Buranın yemekleri güzel."

Ah oğlum. Haklıydım.

Bay Bennett karısıyla iyi vakit geçirmiyor. Sınıfta onun hakkındaki izlenimim düşündüğümden daha doğru. O, eve gidip hemen işteki halinden tamamen farklı, süper iyi bir insana dönüşen biri değil. O yasal olarak berbat bir insan. Bay Bennett onunla evli olmayı, benim onun öğretmen olmasından hoşlanmadığım kadar sevmiyor.

Bu yüzden boş erkekler tuvaletini kullanmak ve onunla birlikte olmak için aceleyle masasına dönmek yerine, son beş dakikadır koridorda durup benimle konuşuyor.

O anda önümdeki kişi bayanlar tuvaletinden çıkıyor ve sıra bana geliyor. Ama ben burada durup Bay Bennett'la konuşmayı tercih ederim. Belki arkamdaki kişinin öne geçmesine izin verebilirim.

Ama ben bu fikri ortaya koyamadan Bay Bennett bana gülümsedi. Seni burada tutmak istemiyorum Addie. Yarın sınıfta görüşürüz. Ve o mektubu da unutma."

Bay Bennett erkekler tuvaletinde gözden kaybolurken içimde bir pişmanlık hissettim. Bana öyle geliyor ki Kenzie'ye ne kadar kızgın olsam da onu bu kadar mutsuz ettiği için Bayan Bennett'e daha da kızgınım.

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

HAVVA

Yemek sırasında ve sonrasında eve dönerken NATE'in dikkati her zamankinden daha da dağınık görünüyordu. Garajın kapısından içeri girer girmez abartılı bir şekilde esnemeye başladı.

"Ah, dostum," diyor. "Yenildim, Eve."

Seksten kurtulma girişimleri giderek daha yaratıcılıktan yoksun hale geliyor. Sonra bana migreninin olduğunu söyleyecek. "Sorun değil" diyorum. "Yatağa git; artık kurtuldun."

Kaşlarını kaldırıyor. "Paçayı sıyırmış?"

"Demek istediğim bu gece seks yapmamıza gerek yok."

Nate şaşırmış görünüyor. “Seks yapmak istiyorsan…”

Doğum günümde kocamla büyük, duygusal bir tartışmaya girmek isteyeceğim son şey. O yüzden sadece başımı salladım. "Bende yoruldum. Seninle yukarıda buluşacağım.''

Ve otuz yaşıma geldiğimin ilk gününde yapacağım şey bu. Akşam rekor 9:30'da geceyi geçireceğim.

Nate üst kata çıkarken çantamın içinden bir uğultu sesi duyuyorum. Çantamdan telefonumu çıkardığımda Snapflash'ta yeni bir mesaj görüyorum. Bana Snapflash'tan mesaj atan tek bir adam var ve gecenin başında o adamla aramı bitirmeye yemin etmiştim.

Kapıya senin için bir hediye bıraktım.

Mesaj kayboluncaya kadar geçen altmış saniye boyunca gülümsedim. Nate'in yatak odasına girip kaybolduğundan emin olmak için merdiven boşluğuna baktım. Sonra ön kapımıza doğru sürünüp kapıyı kırıyorum.

Kapımızın önünde bir ayakkabı kutusu var.

Kimse görmeden ön verandadaki ayakkabı kutusunu kapıyorum. Jay biz akşam yemeğindeyken onu bırakmak için kaymış olmalı, çünkü biz ayrılırken kutu kesinlikle burada değildi.

Kutunun kapağını kaldırıyorum ve nefesimi dışarı vermekten kendimi alamıyorum.

Parlak kırmızı renkte bir çift Sam Edelman askılı pompa. Birkaç hafta önce mağazada onlara hayranlıkla bakıyordum ve son çift ortadan kaybolduğunda hayal kırıklığına uğradım çünkü onlar benim fiyat aralığıma çok az uyuyordu.

Ve şimdi pompaların nereye kaybolduğunu anlıyorum. Parası kısıtlı olsa da Jay asgari parasını bana seveceğimi bildiği bir doğum günü hediyesi almak için kullandı.

Telefonuma bir mesaj daha geldi:

Onu aldın mı?

Ben onları seviyorum. Çok teşekkür ederim.

Yapacağını biliyordum.

Gözlerim yaşarıyor. Hayat inanılmaz derecede adaletsiz. Sevgisiz bir evlilik olduğunun giderek farkına vardığım bir durumda sıkışıp kaldım ve bu arada gerçekten sevdiğim adamla birlikte olma şansım yok.

Yeni ayakkabımı denemek üzereyken kapının dışında bir ses duydum. Kalbim atıyor. Komşuların görüp görmemesi umurumda bile değil; Jay'in kapımın önünde durmasını her şeyden çok istiyorum.

Onu büyük, özensiz bir öpücükle karşılamaya hazır bir şekilde ön kapıyı hızla açtım. Ön kapıdan dışarı baktığımda kimse yok. Verandanın ışıkları dışında her şey karanlık.

"Merhaba?" diye sesleniyorum.

Cevapsız.

Bu sefer daha sessizce, "Jay?" diyorum.

Cevap yok.

Bu çok tuhaf. Kapının hemen dışından geliyormuş gibi bir ses duyduğuma emindim. Orada duran birinin olmamasına şaşırdım. Ama sanki bunu hayal etmiş olmalıyım.

Sonuçta dışarıda kimse yok.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

ADDIE

Günün sonunda dolabıma vardığımda kilidin kesilmiş olduğunu görüyorum.

Bir süre öylece baktım, gözlerim doldu. Kilit hâlâ dolabıma en son geldiğimde olduğu yerde asılı duruyor ama metal çubuk bir kilit kesiciyle kesilmiş. Personelin bazen dolabınızda uyuşturucu olduğunu düşündüklerinde bunu yaptığını duydum ama neden birinin benim hakkımda böyle düşündüğünü bilmiyorum.

Ama sonra dolabımı açtığımda bunu kimin yaptığını tam olarak biliyorum.

Dolabımın tamamı tıraş kremiyle dolu.

Dolabı dolduran tıraş kremi miktarını görünce nefesim kesildi. Muhtemelen içinde kitaplar, kağıtlar ve ceketim de vardır ama şu anda aslında bir tıraş kremi dolabına benziyor. Dolabımda istediğim bir şey varsa, ellerimi içeri sokup üç galon değerindeki köpüğü elemek zorunda kalacağım.

Birkaç öğrenci bu gösteriye tanık oldu ve kıkırdamaların sayısına bakılırsa bunun çok komik olduğu anlaşılıyor. Bunun bana neden yapıldığını tahmin etmeme gerek yok. Haftada iki kez özenle bacaklarımın üzerinde tıraş bıçağı gezdirmeme rağmen Kenzie, spor salonunda bacaklarımı tıraş etmem konusunda yeterince küçümseyici yorum yaptı.

"Vay canına." Daha arkama dönmeden arkamdaki sesin kime ait olduğunu anladım. “Bahse girerim ki bütün o tıraş kremleri işe yarayacaktır. Birisi sana büyük bir iyilik yaptı.”

Kenzie'ye bakmak için arkamı dönmeden önce gözlerimden yaşları kırpıştırdım. O ve Bella dolabımda beni izliyorlar, diğer öğrencilerin yaklaşmaya cesaret edemeyeceği kadar yaklaşıyorlar. Ne zamandır burada durup benim bu felakete tanık olmamı bekliyorlar? Hayatları bu kadar küçük olduğu için onlar adına üzülmeliyim ama üzülmüyorum. Çoğunlukla kendime üzülüyorum.

Kenzie bunu bana neden yapıyor? Hudson'ın beni ondan daha çok sevdiğini düşündüğü için mi kıskanıyor? Açıkçası durum böyle değil. Onunla çıkıyor. Eğer bir arkadaş olarak bile bana karşı kalıcı hisleri varsa bu benim için büyük bir sürpriz olur. Benimle konuşmuyor bile.

Artık etrafımda bir kalabalık toplanmıştı. Herkes bundan sonra ne yapacağımı görmek için izliyor. Gerçekten izliyorlar ve dolabı tıraş kremiyle dolu olanların kendileri olmadığı için mutlular. Kimse Kenzie Montgomery'nin kötü tarafında olmak istemez. Yine de buradayım ve buraya gelmek için ne yaptığımı bile bilmiyorum.

"Affedersin!" Kalabalığın çevresinden yetişkin bir ses çınlıyor. Ah, Tanrıya şükür. "Lütfen hemen geçmeme izin verir misiniz?"

Sonunda bu durumla başa çıkmama yardım edebilecek bir yetişkinin olacağına dair anlık rahatlamam, kalabalığın arasından kimin ona yol açtığını gördüğümde kayboluyor. Bu Bayan Bennett; olabilecek en kötü insan. Ve dolabımın içindekileri gördüğünde kesinlikle sinirlenmiş görünüyor. Ayrıca onun kızgın görünmediğini hiç görmedim, bu yüzden farkı söylemek zor.

"Addie!" diyor keskin bir şekilde. "Burada neler oluyor?"

Kenzie kımıldamadı. Çok cesur olduğunu düşünebilirsiniz ama gerçekte onu ispiyonlamayacağımı biliyor. Bu sosyal bir intihar olurdu, özellikle de bunu herkesin önünde yaparsam. Eğer böyle bir şeyden geri dönme şansım varsa, şimdi ona söylersem bu ortadan kaybolacaktır. Zaten o bunu inkar edecek ve benim yerime herkes ona inanacak.

Üstelik evinin anahtarları da bende. İntikamımı alabilirim.

Bayan Bennett kollarını göğsünde kavuşturup cevabımı bekliyor. “Addie…”

"Bilmiyorum" diyorum sonunda. "Sanırım birisi dolabıma tıraş kremi koymuş."

"DSÖ?" bana baskı yapıyor.

Omuz silkiyorum.

Başını eğiyor. "Gerçekten mi? Dolabına kimin girip içini tıraş kremiyle doldurmuş olabileceğine dair hiçbir fikrin yok mu?”

Başımı yavaşça sallıyorum.

Bayan Bennett, benim aşağılanmalarıma seyirci kalan çocuk kalabalığına bakıyor. "Hepiniz. Eve git." Boncuk gibi gözleri bana odaklanıyor; kocasının nazik kahverengi gözleriyle tam bir tezat oluşturuyor. "Peki sen. Şunu temizle Addie.”

Cidden, onun sorunu ne? Çok sert. Ve o kahrolası bir şairle evli; okulun en iyi öğretmeni. Neden böyle? Neden her zaman bu kadar acımasız?

Ama en azından çocukların bana bakmayı bırakmasını sağlıyor, yani bu da bir şey. Kenzie ve arkadaşları dolap sırasının sonunda

oyalanıp hâlâ izliyor olsalar da. Durumumu düşünürken kıkırdamalarını duyabiliyorum. Mesela dolabım tıraş kremiyle doluyken şimdi ne yapmam gerekiyor? Bütün bunları temizlemeye nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum. Kitaplarımın mahvolmuş olmasından bahsetmiyorum bile.

Sanırım bunu toparlayabilirim. Keşke her şeye bir hortum çekebilseydim. Ayrıca, onu temizleyecek hiçbir şeyim de yok. Evde olsaydım daha kolay olurdu ama lisemin koridorunun ortasındaki bir avuç tıraş kremini temizlemek için ne yapmalıyım?

"Ne için bekliyorsun?" Kenzie sesleniyor. "Sana bir ustura almamızı ister misin?"

Bella buna gülüyor. “Ona bir ustura vermeyin. Muhtemelen bileklerini keserdi!”

Kenzie, Bella'ya bir şeyler söylüyor ve tam olarak anlayamıyorum ama sanki "Ne olmuş yani?" demiş gibi görünüyor.

Ne zaman şimdiye kadarki en kötü günü yaşadığımı düşünsem, yeni bir kazanan çıkıyor.

Aşağılanmamı tamamlamak için Hudson da onların küçük grubuna katılıyor gibi görünüyor. Futbol formasını giyiyor ama henüz kirlenmemiş, bu da antrenmana gideceği anlamına geliyor. Eminim ben tıraş kremi dolabını deneyimlerken yüzümdeki ifadeyi görmek istemiştir. Lanet olsun, bildiğim kadarıyla kilidi kesen oydu. Kenzie'nin bunu kendisinin yaptığından şüpheliyim.

"Neler oluyor?" diyor soluk mavi gözleri değişiklik olsun diye bana bakıyor.

Kenzie kıs kıs gülüyor. Addie'nin bazı sorunları var. Her neyse, pratik yapsak iyi olur."

Hudson kaşlarını çatarak bana doğru bakıyor. İlkokulun çoğunda oldukça kötü zorbalığa maruz kaldı. Hatırlıyorum, bir keresinde oyun parkında, bir sabah yağmurun ardından, zemin tamamen çamurluydu ve bazı çocuklar onu iterek çamura yüz üstü düşmesini sağladı. Yine de karşı koymadı. Her zaman yaptığı gibi hemen aldı. Kalkmasına yardım eden ve daha sonra temizlenmesi için onu banyoya götüren bendim.

Hudson'ın Kenzie'ye katılmak yerine tıraş köpüğü dolu dolabımın önünde durduğum yere doğru yürümesi beni şaşırttı. Bir an için, tüm arkadaşlığımız dağılmadan önce bana vereceği kucaklama için kollarımı onun dolgulu omuzlarına dolama isteği duydum. “Addie mi? Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. "Sadece şunu temizlemem gerekiyor."

Gözleri dolabımdaki galonlarca tıraş kremini taradı. "İsa."

"Evet."

Kenzie ve arkadaşlarının durduğu yere baktı, sonra tekrar bana baktı. "Temizlemene yardım edeyim."

Bunlar kelimenin tam anlamıyla Hudson'ın aylardır bana söylediği kelimelerin çoğu. İyi niyetli ama dolabımı temizlememe yardım edemeyeceğini anlaması gerekiyor. Kenzie buna izin vermez.

Gerçekten de Kenzie'nin sesi şöyle sesleniyor: “Hudson! Pratik yapmalıyız!

"Gitmelisin" diyorum ona. "Kız arkadaşın sana çok kızacak."

Gözleri kararıyor. “O benim patronum değil. Sana yardım edeceğim.

"Hudson!" Bize yaklaşmıyor ama keskin sesi koridoru dolduruyor. "Hemen gelmezsen geç kalacağız!"

"Siktir et onu," diye mırıldandı alçak sesle. "Hadi. Bunu hızlı bir şekilde halledebiliriz."

Öfkeli gibi görünen Kenzie'ye baktım. Dolabıma zorla girip tahrip etti ve ben ona bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım. Erkek arkadaşını kaçırdığım için bana nasıl bir ceza vereceğini hayal bile edemiyorum.

“Dinle,” diyorum, “pratiğin var. Gitmelisin."

"Hayır" diyor kesin bir dille. “Sana yardım edeceğim. İstiyorum."

"Ama durumu daha da kötüleştiriyorsun."

Başını geriye doğru sallıyor. İyi bir adam olmaya ve eski bir arkadaşına yardım etmeye çalışıyordu ama haklı olduğumu anlaması gerekiyor. Kenzie her geçen saniye daha da sinirleniyor ve

eğer bana yardım etmesine izin verirsem cezasını çekecek. Bunu tek başıma temizlemek ne kadar acı verici olsa da, böylesi daha iyi.

"Addie..." diyor.

"Gerçekten mi. Antrenmana git. Yeterince şey yaptın."

Hudson bundan pek memnun görünmüyor ama uysal bir tavırla Kenzie'ye katılmak için arkasını dönüyor. Koridorda kaybolmadan önce son bir kez dönüp bana baktı. Ve çok üzgün görünüyor.

Bu beni şaşırtıyor. Yani Hudson artık okulun en popüler çocuklarından biri. Onun hayatı, biz iki zavallının birlikte takıldığı zamanlardan çok daha iyi. Ama bir an için, sadece ikimiz varken özlüyor mu diye merak ettim. Benim onu özlediğim kadar o da beni özlüyor mu diye merak ediyorum.

Ama bir daha asla arkadaş olamayacağız. İkimizin arasında hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Hudson babamı öldürmeme yardım ettiğinden beri hayır.

OceanofPDF.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

ADDIE

Bir sürü kağıt havlu kaptım.

En iyisi, bir hortumu nasıl alıp dolabın tamamını spreyleyeceğimi bulabilirsem olurdu. Kitaplarımın çoğunu dolabın altından aldım ve yerde küçük bir yığın oluşturdum. Çoğunlukla tıraş kreminden kurtulmuş gibi görünüyorlar, işte bu kadar.

Hudson bana yardım etse daha kolay olurdu. Elbette öyle olurdu. Onu göndermek zorunda kalmak neredeyse beni öldürüyordu, özellikle de neredeyse bir yıl önce her şey kesildiğinden beri ilk zeytin dalını uzatıyorken.

O günü hiç unutmayacağım. Hayatımın en güzel ve en kötü günü.

Dolabımdaki tıraş kremini temizlerken gözlerimi kapatıyorum ve babamın milyonuncu kez sarhoş halde eve geldiği akşamı hatırlıyorum. O kadar da geç değildi ama elbette önemli değildi. Babam öğleden sonra saat ikide sarhoş olabilir.

Hudson benim evimde ders çalışıyordu. Sık sık birlikte çalışıyorduk, şimdi futbol antremanı ve üstüne de yarı zamanlı bir işi olmasına rağmen, fırsat buldukça yanımıza geliyordu. Hudson'ın en güçlü dersi matematikti ve en zayıf dersi İngilizceydi, ben de tam tersi, bu yüzden birbirimize yardım etmeye çalıştık.

Babamın aşağıdan bağırdığını duyduğumuzda paniğe kapılmış görünüyordu. Ona "Boş ver" dediğimi hatırlıyorum. Muhtemelen yakında bayılacak.

Ama olan bu değildi.

Babam bağırarak ve çığlık atarak evimizin merdivenlerinden yukarı fırladı. Ve Hudson'ı odamda kapı kapalı halde bulduğunda çok öfkelendi. Arkadaş olduğumuzu bilmesine rağmen ders çalışıyorduk ve Hudson küçüklüğümüzden beri yanımıza geliyordu, benim nasıl bir sürtük olduğumu ve Hudson'ın kızından faydalandığını bağırmaya başladı. Ve o durmayacaktı.

Sonunda ona karşı çıkan Hudson oldu. Neredeyse bir buçuk yıldır futbol antrenmanı yapıyordu ve yaz boyunca büyümüştü ve artık babamdan daha uzundu. Yanında durdu ve alçak bir hırıltıyla şöyle dedi: Addie'yle bu şekilde konuşamazsın.

Sağduyulu herhangi biri bu noktada geri adım atardı, ancak yakın zamanda bir şişe viski içmiş olan biri için durum böyle değildi. Hudson onu daha da kızdırıyordu.

İkisi koridorda birbirlerine bağırmaya devam ettiler. Hudson'ı ilk önce göğsüne iten babamdı. Hudson'ın bundan sonra ne yapacağını bilmiyorum. Eli zaten yumruk haline gelmiş olmasına rağmen babamın suratına yumruk atmaya cesareti var mıydı bilmiyorum.

Ancak ortaya çıktı ki, babamı geri iten kişi bendim.

Merdiven boşluğuna ne kadar yaklaştığımızın farkında bile değildim. Sert bir şekilde geriye doğru tökezleyip merdivenlerden aşağı yuvarlandığında herkes kadar ben de şaşırmıştım. Merdivenlerin dibinden gelen mide bulandırıcı gümbürtüyü duyduğumuzda Hudson ve ben irkildik. Merdivenlerden hızla indik

ve babamı buruşmuş bir yığın halinde yatarken bulduk, boynu doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü.

Hudson çıldırıyordu. Yıllarca zorbalığa katlandığını ve bir damla bile gözyaşı dökmediğini gördüm ama ilk kez ağlayacakmış gibi görünüyordu. O öldü, Addie! Onu öldürdük!

Öldüğünden kesinlikle emin değildim ama bunu öğrenecek kadar ona yaklaşmayacaktım. Ve ona tam olarak hak ettiğini verdiğim için bu baskıya katlanmayacaktım.

Hudson'a buradan çıkmamız gerektiğini söyledim.

Sulu gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Neden bahsediyorsun? Polisi aramalıyız. Veya…veya bir ambulans…

Hapse mi girmek istiyorsun?

Hudson'ı arka kapıdan dışarı sürüklemek zorunda kaldım. Benim evimden onun arka kapısına giden kısayolu kullandık ve on dakika sonra güvenli bir şekilde yatak odasına kilitlendik. Sakin kalmak için elimden geleni yaptım ama Hudson çıldırmaya devam etti. Bu yanlış, demeye devam etti. Olanları birine anlatmalıyız. Polisi aramalıyız Addie.

Tabii sadece bir saat sonra annem hastanedeki vardiyasından eve geldiğinde babamı merdivenlerin dibinde ölü yatarken buldu. Herhangi bir faul kanıtı yoktu ve kanındaki alkol seviyesi, merdivenlerin tepesinde dengesini kaybettiğini ve trajik bir düşüş yaşadığını açıkça ortaya koyuyordu. Ve herkesin bildiği kadarıyla Hudson ve ben bütün akşam onun odasında ders çalışıyorduk. Yani onun ölümündeki rolümüzü kimse öğrenemedi.

Ama Hudson beni asla affetmedi.

Bu paçayı kurtardık ama ertesi gün okulda Hudson bana pek bakmadı. Onunla konuşmaya çalıştım ama o "Yapamam, yapamam" diyordu. Her nasılsa ne kadar sarsıldığını fark edemedim. Bunun asla atlatamayacağı türden bir şey olduğunun farkında değildim.

Hudson olmadan bir sonraki dönem matematikte bir felakettim. Ve onun dostluğu olmadan daha da büyük bir felakettim. Konuşmam gereken tek kişi annemdi ve o da yas tutuyordu. Kimsem yoktu. Bay Tuttle bana iyi davrandığında ne yapmam gerekiyordu? Onu reddet?

Sadece nazik olmaya çalışıyordu. Kimse bana inanmasa da asla uygunsuz bir şey yapmadı. Onun gibi bir babam olsaydı belki bu kadar perişan olmazdım. Bütün hayatının benim yüzümden mahvolması beni öldürüyor.

Bir saatten fazla sürüyor ama sonunda dolabımın büyük kısmını temizleyebiliyorum. Kitaplarım biraz nemli ama onları bir gecede kurumaya bırakmam gerekecek. Yapabileceğim başka bir şey yok.

Tam kağıt havlu almak için banyoya son bir kez gittiğimde, koridordaki pencerelerden birinden dışarı bakıyorum; sağanak yağıyor elbette. Hava tahmininde daha sonra yağmur yağacağını gördüğümü hatırladım ama hava şartlarına karşı koyabileceğimi düşündüm. Şimdi kafama kovalarca su dökülürken eve bisikletle dönmek zorunda kalacağım.

Dolabımı son bir kez siliyorum ve tam bitirdiğim sırada koridordan Bay Bennett'tan başkası gelmiyor. Onu görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Ama buraya çok geç geliyor çünkü okul gazetesinin personel amiri.

"Merhaba Addie" dedi. Ulaşamadığım köşelerinde hâlâ bir miktar tıraş köpüğü kalmış olan dolabıma bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

İçgüdülerim bana yalan söylemem gerektiğini söylüyor ama bunun yerine "Birisi dolabımın her yerine tıraş kremi sıktı" diye ağzımdan kaçırdım.

O ürküyor. “Ah. Kimdi?”

Sadece başımı sallıyorum. Kaşlarını kaldırıyor ama ona söylememin hiçbir yolu yok.

"İyi." Dolabımın içine bakıyor. "Temizlemek için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Bay Bennett'in tepkisi, karısının daha önce bana sertçe saldırmasıyla tam bir tezat oluşturuyor. “Aslında belki şuradaki köşede biraz tıraş kremi bulabilirsin.”

"Anladın."

Bay Bennett tıraş kreminin geri kalanını temizlememe yardım ediyor ve biz de kitapların kurumasını optimize etmek için dolaba geri koymanın bir yolunu buluyoruz. Nasıl yapılacağını bilmediğim

bir geometri problemi gibi geliyor ama sorun olmayacak. Zaten elimden gelenin en iyisini yaptım.

Dolabımı kapatırken Bay Bennett'e, "Teşekkürler," diyorum. Kırık kilidi çıkarmam gerekiyor ve onu spor salonu dolabımdaki kilitle değiştiriyorum. "Bu zor olurdu."

"Sorun değil." Bir kaşını kaldırdı. "Eve gitmek ister misin?"

ürküyorum. Bay Tuttle beni birkaç kez eve götürdü; bu da müdürün belirttiği "uygunsuz davranış" örneklerinden biriydi. "Hayır, teşekkürler."

"Yine de yağıyor" diye belirtiyor. "Ve senin araban yok, değil mi?"

homurdandım. "Benim ehliyetim bile yok. Sadece aptalca bir izin."

"İyi o zaman. Belki de mükemmel bir yolculuğu geri çevirmemelisin."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Açıkçası, bisikletimle eve gitmekten ya da daha kötüsü yağmurda eve yürüyerek gitmektense Bay Bennett'in güzel, kuru arabasıyla gitmeyi tercih ederim. Annem hâlâ hastanedeki vardiyasında olduğundan en azından birkaç saat daha beni alması mümkün değil.

Sonunda, Başını belaya sokmak istemiyorum, dedim.

Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Bunu takdir ediyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, iyi olacak. Diğer öğrencileri evlerine götürdüm ve henüz işimi kaybetmedim."

Böyle söylediğinde kulağa o kadar da önemli bir şeymiş gibi gelmiyor. Bu sadece bir insandan diğerine yapılan bir yolculuk. Sırf öğretmenim olduğu için beni evime bırakamaz mı? Bu çok saçma görünüyor.

"Tamam," diyorum sonunda.

Bu büyük bir olay değil. Kötü bir şey olmayacak.

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

ADDIE

BAY. BENNETT okulun arka girişinin yakınına park edilmiş ama yine de bir şemsiye çıkarıyor ve ben ıslanmamak için ona yakın duruyorum. Ama çok yakın değil açıkçası.

Arabasının gri bir Honda Accord olduğu ortaya çıktı. Tuhaf çünkü daha gösterişli bir şey bekliyordum, parlak kırmızı üstü açık bir araba falan gibi, ki bu da tuhaf çünkü Bay Bennett gösterişli değil. Ancak bu araba, Bay Bennett çocuklardan biri gibi görünse de, yetişkin bir arabaya çok benziyor.

Ayrıca içerisi onun gibi kokuyor. Kokunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, kolonya ya da tıraş losyonu falan olabilir ama hoş bir kokusu olduğunu fark ettim. O masasındayken kokuyu alamıyorum ama masasının yanına geldiğinde ve ben ilk sıradaki koltuğumda oturduğumda kokusunu alıyorum.

Yolcu koltuğundaki birkaç kağıdı temizlerken bana, "Dağınık olduğu için özür dilerim," dedi. Ama o kadar da dağınık değil, özellikle de annemin arabasıyla karşılaştırıldığında. Arabasına bindiğim süre boyunca onu yerde fast-food patates kızartması olmadan hiç görmedim.

Yolcu koltuğuna geçip emniyet kemerimi takıyorum. Bay Bennett sürücü koltuğuna oturduğunda bu daha da tuhaf geliyor. Artık öğretmen ve öğrenciymişiz gibi değil, daha çok birlikte eve giden iki arkadaş gibiyiz. Arabada bu şekilde birlikte yolculuk yaptığım tek kişi annemdir ve kendisi Bay Bennett'tan çok daha yaşlıdır. En az on yıl kadar, belki daha fazla.

Ve o tanıdığım diğer yetişkinlere benzemiyor. Bay Tuttle ile arabaya bindim ama o yaşlıydı, babam gibi, hatta büyükbabam gibi bir şeydi. Ama Bay Bennett öyle değil. O gerçekten yakışıklı - aslında sınıfımızdaki tüm erkeklerden daha yakışıklı - ve bunu fark etmemek zor.

Elbette arkadaş olsaydık ona Bay Bennett diyemezdim. İlk adı Nathaniel. Nathaniel Bennett. Bu bana geçen yılın İngilizce dersinde okumak zorunda kaldığım The Scarlet Letter'ın yazarı Nathaniel Hawthorne'u hatırlatıyor. Nathaniel isminin şiirsel bir yanı var.

Nathaniel ve Adeline. Yüzlerce yıl önceki bir çift gibi konuşuyoruz.

Diğer öğretmenlerin ondan Nate diye bahsettiğini duydum. Eğer arkadaş olsaydık muhtemelen ona böyle hitap ederdim. Ama aslında arkadaş olmadığımız için ona hâlâ Bay Bennett diyeceğim.

Motoru çalıştırırken, "Tekrar teşekkür ederim," dedim.

"Sorun değil." Silecek lastikleri öfkeyle ileri geri sallanarak park yerinden çıkıyor. Bu karmaşa içinde eve yürümene izin veremezdim. Ve hiç acelem yok. Eve bu gece bir arkadaşıyla dışarı çıkacak.

Yolda yürürken yanına oturuyorum. Ona adresimi söyledim ve o da GPS'i olmadan oraya nasıl gideceğini biliyor gibi görünüyor. Ben de orada oturup kot pantolonumun dikişindeki gevşek iplikle oynuyorum. Konuşma açısından söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum ama kafamdaki her şey o kadar boş görünüyor ki. Yani on altı yaşındayım. Ona söyleyebileceğim ilginç bir şey olduğunu sanmıyorum. Genellikle konuştuğumuzda konu şiirdir ama bu konuşma burada yersiz görünüyor.

"Peki," diyor sonunda, "dolabınıza tıraş kremi koyan kişi, kıyafetlerinizi mahveden kişiyle aynı mı?"

Başımı sallamadan önce bir an tereddüt ediyorum. Mektubumu bir görev yerine Kenzie'ye gönderdim, ancak dürüst olmak gerekirse bazı kızgın düşünceler Bayan Bennett'i de hedef alıyordu. Bay Bennett bunu hiçbir zaman notlandırmadı ya da bana geri vermedi, ama teslim ettiğimde bana şunu söyledi, bahse girerim bunu yazmanın iyi hissettirdiğini.

Gerçekten öyleydi.

Ama tüm bunları yapmanın hissettirdiği kadar iyi değil.

"Başına gelenler için üzgünüm" diyor. "Bu şekilde davranılmayı hak etmiyorsun. Kimse yapmıyor. Ve bilmelisin ki kendin için ayağa kalkmanın yanlış bir tarafı yok."

"Diğer kişinin kendi takımı varken kendimi savunmak biraz zor."

Her yetişkinden aldığım gibi motive edici bir ders bekleyerek kendimi hazırladım ama bunun yerine Bay Bennett başını sallamakla yetindi. "Yalan söylemeyeceğim. Bazen lise berbattır."

"Senin için berbat olmadığından eminim."

"Hmm. Şiir yazmayı seven on altı yaşında bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu anladığınızı sanmıyorum."

Herşeye rağmen gülmek zorundayım. Bay Bennett'in benim gibi on altı yaşında olduğunu hayal etmek zor. Ancak bazen çok genç göründüğü zamanlar da oluyor. Onun neredeyse ergenlik çağında olduğunu, okulun dışındaki ağacın altında oturup şiir yazdığını hayal edebiliyorum.

"Yazdığınız ilk şiir neydi?" Ona soruyorum.

Ona aptalca bir soru sorup sormadığımı merak ederek yüzüm hafifçe yanıyor ama o bunun aptalca olduğunu düşünüyormuş gibi davranmıyor. Cevabı düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. Kendime ona bakma izni veriyorum ve çenesinde bu sabah tıraş olduğundan beri iyileşen küçük bir kesik olduğunu fark ediyorum. Sınıfımdaki çoğu erkek çocuk henüz tıraş olmuyor ve çenelerinde bu iğrenç, dağınık saç tutamları var.

"Altı yaşımdayken bir şiir yazdım" diyor. "Annem için, Anneler Günü için. Onu buzdolabına astı ve yıllardır oradaydı, o yüzden hâlâ hatırlıyorum. Bir düşüneyim. Annemi seviyorum ve nedenini biliyorum. Ölmemem için bana yemek yapıyor."

"Bu şimdiye kadarki en tatlı şey," diye ciyaklıyorum.

"Biliyorum. Çok sevimliydim. Bana sırıtıyor. "Peki ya sen?"

"O kadar sevimli bir şey yazdığımı sanmıyorum. Zaten liseye gelene kadar ciddi bir şair olamadım." Şimdi yüzüm sanki yanıyormuş gibi hissediyorum. "Şair olduğumu falan söylemek istemedim. Değilim. Demek istediğim o zamana kadar ciddi anlamda şiir yazmaya başlamamıştım. Oldukça ciddi."

"Ama sen bir şairsin." Gülümsemesi yüzünde kayboluyor. "Olmadığını söyleme çünkü kesinlikle öylesin. Öyle olduğunu iddia eden birçok yetişkinden daha fazlası.

Ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırıyorum. Bazen yetişkinler küçümseyici şeyler söylerler ama bu pek de öyle gelmiyor. Sanki gerçekten ciddiymiş gibi konuşuyor.

Evim görüş alanıma girdiğinde neredeyse üzülüyorum. Sanırım önümüzdeki bir iki saat boyunca arabada Bay Bennett ile konuşabilirim. Genellikle annemle arabadayken radyoyu açarım çünkü konuşmak tuhaf gelebilir ama Bay Bennett'la bunu yapma dürtüsünü hiç hissetmedim.

Kaldırıma yanaşırken, "Getirdiğin için teşekkürler," diyorum.

"Benim için zevkti."

Arabayı park etti ve bir an için sanki ikimiz randevudaymışız ve akşamın sonunda beni evime bırakacakmış gibi hissettim. Çok mantıksız ama aynı zamanda da öyle hissettiriyor. Ve bir an için neredeyse iyi geceler öpücüğü için eğilmem gerektiğini hissettim.

Ama bu çok saçma olurdu.

"Tekrar teşekkürler." Çantamı yerden alıp arabanın kapısını açıyorum. "Gerçekten mi."

"Ne zaman istersen Addie."

Üzerime sıçrayan yağmur damlalarından kaçınmaya çalışarak Honda'dan ön kapıma doğru koşarken kendimi aptal gibi gülümserken buldum.

OceanofPDF.com

Otuz Bölüm

HAVVA

“ŞİMDİ BUNLAR MÜKEMMEL BİR UYUM.”

Jay, Simon's Shoes'un arka sıralarında yanımda diz çökmüş, ayağıma bir çift Calvin Klein yeşil ayakkabı yerleştirmişti. Eğer onu eve gelmesi için çağırmadıysa, bunu bazen depodaki seansımızın ardından yapıyoruz. Mağazanın ana bölümüne gidiyoruz ve o ayakkabıları denememe yardım ediyor. Zaten yanımda yarım düzine kutu var.

"Bunlara param yetmez," diye hatırlattım ona, gerçi gerçekten muhteşem görünüyorlar.

"Keşke bunları senin için satın alabilseydim." Gözleri benimkilerle buluşuyor. “Keşke bu ayakkabıların hepsini sana alabilseydim.”

"Ve keşke eve, onun yanına gitmek zorunda kalmasaydım."

Bunu düşünmeden ağzımdan kaçırdım ama kelimeler ağzımdan çıktıkça ne kadar doğru olduklarını anlıyorum. Doğum günümde evliliğime yeniden başlamayı düşünüyordum ama artık Nate'le birbirimize asla geri dönemeyeceğimizi fark ettim. Aramızdaki uçurum her geçen gün açılıyor.

"Neden onu bırakmıyorsun?" Jay diyor.

Pompaları çalıştırırken homurdanıyorum. Onları çok seviyorum ve bu sinir bozucu. "Ve sonra ne? Birlikte kaçar mıyız?

Her ne kadar alaycı bir şekilde söylesem de gerçek şu ki ben ve Jay için mutlu bir son hayal ediyorum. Bu asla olmayacak - ikimizin de çok fazla karışıklığı var - ama keşke yapabilseydik. Ama sonuçta bunu Nate'e yapamadım. Onu bu şekilde aşağılayamazdım.

Bazen beni zar zor özleyeceğini düşünüyorum. Bu gece eve sırılsıklam bir halde geldi ve bana ilham almak için yağmurda yürüyüşe çıktığını söyledi. Daha sonra ikinci kattaki ofisine çıktı ve kapıyı kapattı. Gideceğimi söylemek için kapıyı çaldım ama beni zar zor kabul etti.

Sanki bunu işaretlemiş gibi Jay'in telefonu çalmaya başlar. Bu sefer o konuşurken arka planda bir bebeğin ağladığını duyabiliyorum. Çenemi ellerime dayayıp göğsümdeki bıçak gibi saplanan suçluluk hissini uzaklaştırmaya çalışıyorum. Nate'in başına ne gelirse gelsin Jay'le aramı bitirmem gerekiyor. Er ya da geç.

Jay aramayı bitirir bitirmez, Gitmek zorundasın, diye onayladım.

"Evde olmamı istiyor." Iç çekiyor. “Bebek... Neyse. Gelecek hafta?"

O hâlâ yanımda çömelmişken uzanıp parmaklarımı saç çizgisinin hemen altındaki eski, pürüzlü yara izinin üzerinde gezdirdim. Bana bunu çocukken bir çitin altından geçmeye çalışırken kaptığını söyledi. Bu haftalardan biri ikimiz için son sefer olacak. Ama umarım bu hafta ya da gelecek hafta olmaz.

Yakında olacak ama.

"Evet söylerim. "Gelecek hafta görüşürüz."

Jay ayaklarımın dibine dağılmış ayakkabı kutularına bakıyor. "Bütün bunları bir kenara bıraksam iyi olur. Başımın belaya girmesini istemiyorum."

Bütün kutular depodan geliyordu, o yüzden her birimiz birer demet alıp oraya geri götürüyoruz. Neredeyse Pavlov'un köpekleri gibi, depoya yaklaştığımız anda tahrik olmaya başlıyorum. Bu gece iki kere gitmiş olmamızın bir önemi yok. Onu hala istiyorum. Ve bana baktığında yüzündeki ifadeye bakılırsa o da aynı şekilde hissediyor.

"Gelecek hafta…" Bunu bana olduğu kadar kendine de söylüyor. "Zaten sabırsızlanıyorum."

Birlikte mağazadan çıkıyoruz. Kapıyı kilitledi ve sonra her zamanki gibi beni küçük otoparkta park ettiğim arabama kadar geçirdi. Jay ve ben birlikte dışarı çıktığımızda her zaman biraz endişelenirim, ama genellikle bu sadece arabalarımıza doğru yürürken kısa bir süre olur. Ama bugün sanki biri bizi izliyormuş gibi huzursuz bir hisse kapıldım.

Kia'ma yaklaştığımda Jay kolumu tutuyor ve beni tekrar öpmek için eğiliyor. Daha sonra kendi arabasına, evine, ağlayan bebeğin yanına doğru yola çıkar. Kia'ma binip beni sevmeyen kocamın yanına dönüyorum.

OceanofPDF.com

Otuz Birinci Bölüm

ADDIE

Bugün matematik ara sınavım var ve o kadar berbat durumdayım ki.

Materyallerden hiçbir şey anlamıyorum. En iyi koşullar altında genellikle mücadele ederim. Hudson, babamın (kazara) cinayetini örtbas ettirmeden önce hâlâ benimle konuşurken, benimle oturur ve konuyu bana sabırla anlatırdı. Daha sonra Bay Tuttle da aynısını

yaptı. Ancak bana ücretsiz yardım teklif eden herkesi sistematik olarak izole etmişim gibi görünüyor.

Annemden özel öğretmen istemeliyim. Bayan Bennett benim için hızını azaltmayacak. Ama özel öğretmen istemek konusunda tereddüt ettim çünkü param kısıtlıydı. Annem hastanede fazladan mesai yapıyor ve onun ipotek ödemelerimiz hakkında bankayla korkunç bir konuşma yaptığına kulak misafiri oldum. Bu yüzden yapmak istediğim son şey ondan bana daha fazla para harcamasını istemek çünkü trigonometriyi anlayamayacak kadar aptalım.

Özel öğretmen tutsam bile şu anda bunun bana hiçbir faydası olmayacak çünkü Bayan Bennett ara sınav kopyalarını bana geri veriyor. Artık hiçbir şey bana yardım edemez.

Testin mucizevi bir şekilde beklenenden çok daha kolay olmasını umarak ilk soruyu kontrol ediyorum. Belki de sandığımdan daha hazırlıklıyım. Hey, daha çılgın şeyler de oldu.

Bir yüzücünün yüzme havuzunun duvarından 15 metre uzakta bir nesneyi alması gerekir. Nesnenin havuz platformundan alçalma açısı 30° ise, nesneyi geri almak için yüzmeleri gereken dikey mesafeyi bulun.

Bu zor değil. Bunu yapabilirim.

Odaklan, Addie!

Önümdeki test kağıdına bakarken, Kyle Lewis'in test kağıdını mükemmel bir şekilde görebildiğimi fark etmeden duramıyorum. Tam önümde ve solumda oturuyor ama solak olduğu için gazetesini harika görebiliyorum. Ve Kyle matematikten her zaman düz A alır.

Elbette bu hile yapmak olur. Bunun iki yolu yok; başka bir öğrencinin sınav kağıdına bakmak ciddi anlamda yanlış olur ve hayatımda pek çok kötü şey yapmış olsam da, kendimi her zaman bunu asla yapmayacak türden bir insan olarak düşündüm.

Ama bunu yapmazsam bu ara sınavda kesinlikle başarısız olacağım.

Kahretsin.

Peki ya sadece birkaç sorunun cevabına baksam? Hepsini kopyalamama gerek yok, geçer not almaya yetecek kadar. Demek

istediğim, trigonometri gelecekte işime yarayacak bir şey değil. Son derece önemli bir yaşam becerisini kaçırıyor değilim. Şiir muhtemelen trigonometriden daha faydalıdır ve bu çok şey ifade ediyor.

Kendimi durduramadan kendimi Kyle'ın cevaplarını kopyalarken buldum. Neyse ki bunlar çoktan seçmeli sorular ve çalışma gösterilmesine gerek yok, ancak birkaç şeyi karalamaya çalışıyorum çünkü öyle görünmesini istemiyorum… Yanıtları kopyalamış gibi görünmesini istemiyorum karşımda oturan adamdan.

Bayan Bennett zamanı bildirdikten sonra ödevimi sınıfın geri kalanıyla birlikte ön tarafa uzatıyorum. Her ne kadar cevaplarımın çoğu doğru olsa da, midemin çukurunda bir rahatsızlık hissi var.

Ben aldattım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

Belki derinlerde ben de babam kadar kötüyüm.

Ama iyi tarafından bakmam gerekiyor. O sınavda başarısız bir nota bakıyordum ve Kyle'ın tüm cevaplarını kopyalamamış olsam da, çünkü bu çok şüpheli olurdu, B puanı almaya yetecek kadar hakka sahip olduğuma oldukça eminim.

Eşyalarımı toplarken üzerime bir gölge düşüyor. Başımı kaldırıyorum ve Kenzie bana yukarıdan bakıyor. Sol tarafta iki koltuk arkamda oturuyor ve yanımdan geçerken her zaman sırt çantamı tekmelemesi dışında orada olduğunu neredeyse unutuyordum. Ama şimdi yanımdan geçmiyor. Tam karşımda duruyor.

"Peki Addie," diyor, "Kyle'ın makalesine iyice baktın mı?"

Yüzümdeki tüm kan akıyor. "Ne?"

"Dostum, çok bariz konuştun." Gözlerini deviriyor. “Eminim Bayan Bennett bile senin gazeteye baktığını görmüştür. Ama eğer yapmamışsa..."

Ne demek istediğini anlıyorum. Kenzie beni Kyle'ın sınav kağıdına bakarken gördü ve beni anlatacak. Eğer ona böyle bir şey yapsaydım, bunun için azap çekerdim. Ama Kenzie her şeyden kurtulabilir.

"Lütfen bunu yapma." Ona yalvarmaktan nefret ediyorum ama okulda bir skandal daha yaşayamam. Yapamam. "Ben... yani belki sadece bir ya da iki cevap, hepsi bu."

Omuz silkiyor. "Ne gördüğümü biliyorum Addie."

Kenzie uzun, ince bacaklarıyla benden çok daha hızlı bir şekilde sınıftan çıkıyor. Gerçekten fiziksel olarak iğrenç derecede mükemmel. Ondan hoşlandığı için Hudson'ı suçlayamam bile. Ondan nefret etmeme rağmen.

“Kenzie...” Koridorda bir sonraki dersimin ters yönüne doğru yürürken ona yetişmek için oflayıp pufluyorum. Muhtemelen geç kalacağım ama öncelik vermem gerekiyor. “Lütfen Bayan Bennett'la konuşmayın. Lütfen. İstediğin her şeyi yapacağım."

Kenzie aniden durur. Dönüp bana bakıyor, mavi gözleri parlıyor. "Herhangi bir şey?"

"Evet! Herhangi bir şey."

"İyi." Parmağını dişlerine vuruyor. Tırnakları buz mavisine boyanmış. "Bugün İngilizce dersine geldiğimizde ellerinizin ve dizlerinizin üzerine çöküp yeri yalamanızı istiyorum."

Ağzım açık kalıyor. "Yeri yalamak mı?"

Başını sallıyor. "Altmış saniye boyunca."

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Eğer başka bir ders olsaydı... Bunu yapacağımdan emin değilim, çünkü çok iğrenç. Ama kesinlikle Bay Bennett'in önünde yeri yalamayacağım. Tanrım, benim hakkımda ne düşünürdü?

"Ben bunu yapmıyorum" diyorum.

"Bu durumda..." Gözleri parıldadı. "Sanırım Bayan Bennett'le biraz konuşacağız."

Lütfen, Kenzie, diye sızlandım. “Korkunç bir hata yaptım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Ben kötü birisi değilim."

Kenzie "Bu tartışılabilir" diyor.

Bu sözlerle benden uzaklaştı ve uzun sarı saçlarıyla adeta suratıma vurdu. Kenzie neden benden bu kadar nefret ediyor? Ben ona hiçbir şey yapmadım. Ve bunu Bay Tuttle yüzünden yapacak gibi görünmüyor. Hudson'la bir ilgisi olmalı.

Hudson'ın ona sırrımızı anlatmış olması mümkün mü?

Eğer bu doğruysa, Bayan Bennett'in trigonometri ara sınavında kopya çektiğimi öğrenmesinden daha kötü sorunlarım var.

OceanofPDF.com

Otuz İkinci Bölüm

ADDIE

Ben Bay Bennett'in İngilizce dersinde otururken (Kenzie bana keskin bakışlar atmasına rağmen yerleri yalamıyorum), elinde katlanmış bir kağıt parçasıyla bir öğrenci odaya giriyor ve Bay Bennett'in sözünü kesiyor. Robert Frost'un bir şiirini tartışıyoruz. Kaşlarını kaldırdığında öğrenci "Adeline Severson'a bir notum var" diyor.

Bay Bennett notu alıyor. Kağıdı açıp içindekileri okuyor ve dudakları aşağıya doğru kıvrılıyor. Bir an kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Öğrenciye “Teşekkür ederim” diyor. "Aldığından emin olacağım."

Daha önce hiç süper güçlere sahip olmayı dilememiştim ama şu anda o kağıt parçasında ne yazdığını görebilmem için X-ışını görüşü için her şeyi verirdim. Ama Bay Bennett kitabı masasının üzerine bırakıyor ve hemen Robert Frost'u tartışmaya dönüyor. Sanki şu anda altının hiçbir şeyin kalamayacağına konsantre olabilirdim.

Gerçekten de zil çalar çalmaz Bay Bennett parmağını bana doğru kaldırdı. Masasına doğru yürüdüm ve notu bana uzattı. İçeriği okurken ellerimin hafifçe titremesine engel olamıyorum:

Adeline,

Lütfen son dersten sonra hemen sınıfıma gelin.

Eve Bennett

Oh hayır. Kenzie'nin ona bu kadar çabuk söylediğine inanamıyorum.

"Ne hakkında?" Bay Bennett sesi yumuşak olmasına rağmen bana soruyor. Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık var.

"Hiçbir fikrim yok" diye yalan söylüyorum.

Bay Bennett bana inanıyormuş gibi görünmüyor ama beni daha da ileri götürmüyor. "Bir sorunun varsa bana anlatabileceğini biliyorsun değil mi?"

Teklifi o kadar güzeldi ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Ama en kötüsü, eğer ne yaptığımı bilseydi -başka bir öğrenciden kopya çektiğimi- benden büyük hayal kırıklığına uğrardı. Sırf bu sebepten dolayı onun yardımını almak istemezdim. Ama yine de Bayan Bennett onun karısı. Burada gizlilik yoktur ve eğer yanlış bir şey yaptığımı düşünürse ona her şeyi anlatır. Herkese anlatacak.

"İyiyim" diyorum. Bu da başka bir yalan ama neyse.

Odadan çıkarken Bay Bennett'in gözleri sırtımda. Kendime bunun başka bir şeyle ilgili olabileceğini anlatmaya çalışıyorum. Bu uğursuz not Bayan Bennett'in Kyle'ın makalesini kopyaladığımı bildiği anlamına gelmiyor. Belki bana bazı özel ders önerileriyle yardımcı olmak istiyordur. Peki o zaman neden beni "hemen" görmek istesin ve başka bir öğrencinin bana not göndermesini istesin ki?

Bayan Bennett'in sınıfına gittiğimde masasında oturuyor ve bazı ara sınavlara not veriyor gibi görünüyor. Kırmızı kalemini tutuyor ve kaşları konsantrasyonla çatılmış. Onu izlerken Bay Bennett'in onda ne bulduğunu gerçekten anlayamıyorum. Yeterince çekici ama yüzünde kalıcı bir kaş çatma var. Buna nasıl dayanabiliyor?

"Bayan. Bennett mı?" Açık olmasına rağmen sınıfının kapısını yavaşça tıklattım. "Beni görmek istiyor musun?"

"Evet." Dudakları yüzünde düz bir çizgi halindeydi, sanki dudaklarının içinde kaybolmuş gibiydiler. "Otur, Adeline."

Bana tam ismimle hitap etmesi beni tedirgin ediyor. Annem de kötü davrandığımı düşündüğünde bunu yapıyor. Ama ben onun dediğini yapıyorum ve tam onun masasının önüne kayıyorum.

"Bu yüzden." Bayan Bennett dikkatini bana odaklıyor. Gözleri çok küçük ve boncuk gibi görünüyor. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Ona baktım. Tek kelime etmiyorum. Kenzie ona ne söylediyse anlattı, hiçbir kanıt yok.

Hiçbir şeyi onaylamayacağım ya da reddetmeyeceğimi anlayınca masasının üzerindeki yığının altından iki test kağıdı çıkarıp önüne atıyor. “Kyle'ın test kağıdını kopyaladın. Sen onun hemen arkasındasın, onun ödevine bakıyordun ve onun cevaplarını kopyalamıştın.”

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama boğazıma bir şey takılmış gibi hissediyorum ve hiçbir şey çıkmıyor. Bunun olduğuna inanamıyorum. Hayatım boyunca hiç aldatmadım ve bunu bir kez yaptığımda neredeyse bir saat sonra yakalandım. En kötü şansa sahibim.

Adil olmak gerekirse babamı öldürdüğüm için yakalanmadım.

"Kuyu?" Kaşları havaya kalktı. "Kendin için söyleyeceğin bir şey var mı?"

Hala bir kelime gelmiyor. Ne demem gerekiyor? Hile yaptım. Zaten yaptığım şeyin üzerine yalan söylemek istemiyorum. "Çok üzgünüm." diye ciyakladım sonunda.

Bayan Bennett tamamen hareketsiz görünüyor. Bu sürpriz değil. Bana Disney filmlerinden birindeki kötü cadıyı hatırlattı. Tek ihtiyacı olan bir pelerin. “Hile yapmak son derece ciddi bir konudur. Yarın sabah bu konuyu müdürle tartışacağım."

Müdür Higgins zaten benden hoşlanmıyor. Benden hoşlanırdı. Caseham Lisesi'ne gittiğim ilk bir buçuk yıl boyunca kim olduğumu bile bilmiyordu ki bu da muhtemelen olabilecek en iyi durum. Onunla ilk kez konuşmaya gittiğimde bana karşı çok nazikti. Ve şimdi Bay Tuttle'a yaptıklarım yüzünden benim baş belası olduğumu düşünüyor.

Her şeyin yanı sıra aldattığımı öğrendiğinde ne yapacak?

Bayan Bennett, "Gidebilirsin," dedi.

Titreyen bacaklarım üzerinde ayağa kalktım ve bir şekilde yere yığılmadan sınıftan çıkmayı başardım. Yarın ne olacağını bilmiyorum ama çok kötü olacak. Müdür Kyle'dan kopya çektiğimi öğrenecek. Muhtemelen annemi de getirmek zorunda kalacaklar ve sonra onun yüzündeki o berbat, hayal kırıklığı dolu ifadeyi göreceğim.

Ve belki de en kötüsü Bay Bennett'in bunu öğrenecek olması.

Kenzie'ye çok kızgınım. Bayan Bennett'e bundan bahsetmesine gerek yoktu. Çenesini kapalı tutabilirdi. Benden neden bu kadar nefret ettiğini bile anlamıyorum.

Artık paspas olmayacağım. Kenzie'nin bu işin yanına kalmasına izin vermeyeceğim.

OceanofPDF.com

Otuz Üçüncü Bölüm

HAVVA

Bugün okuldan eve geldiğimde Nate'in orada beni bekliyor olmasına şaşırdım.

Neredeyse her zaman ilk önce evde olurum. Çoğu zaman o kadar geç kalıyor ki orada ne yaptığını anlayamıyorum. Ama bugün eve geldiğimde kanepede oturuyor. Oturma odasına girdiğimde beni selamlamak için ayağa kalktı. Hatta bana bir öpücük bile veriyor.

"Günün nasıldı?" O sorar.

"İyi." Mutfağa bir göz atıp orada pişirilen bir şey var mı diye baktım. “Bu akşam akşam yemeğinde ne istersiniz?”

"Aslında" diyor, "bir şeyler sipariş edebiliriz diye düşündüm. Dilediğin yerden."

Nate genellikle teslimat yerlerinin çok pahalı olduğunu düşünüyor ve bir İtalyan restoranından sipariş almak yerine kutudan spagetti almayı tercih ediyor. "Kulağa harika geliyor."

Dudaklarında bir gülümseme oynuyor. Gözleri vücudumda geziniyor ve yüzünde uzun zamandır görmediğim bir ifade var. "Bugün çok güzel görünüyorsun Eve."

Öyle mi? Beyaz bir bluz ve ten rengi bir pantolon giyiyorum. Her zaman giymediğim Manolo Blahnik ayakkabım olmasına rağmen bugün biraz desteğe ihtiyacım vardı. "Teşekkür ederim."

Sonra beni tekrar öpüyor. Bu sefer uzun ve kalıcı bir öpücük. Öpüşünde bir aciliyet vardı ve bir saniye sonra bluzumun üst düğmesini serbest bıraktı.

"Nate," diye nefesimi tuttum.

"Hadi yukarı çıkalım," diye kulağıma nefes verdi. "Tamam aşkım?"

Hayır demeyeceğim.

Yarım saat sonra ikimiz yatağımızda nefes nefese yatıyoruz. Nate beni mahvetmeye o kadar kararlıydı ki Manolo'larımı dikkatlice çıkarıp sevgiyle dolaba geri koymak yerine tekmeledim. Giysilerimizin geri kalanı odanın her tarafına dağılmış durumda. Nate'e baktığımda vücudunda parlak bir ter olduğunu görüyorum ve bana bakıp sırıtıyor.

"Vay be" diyor. "Bu ... idi…"

Onaylayarak başımı salladım. Bugün neyin değiştiğini bilmiyorum ama belki evliliğimizi kurtarmanın bir yolu vardır. Jay'i pek umursamadığımdan değil ama o ve benim birlikte bir geleceğimiz yok. Nate iyisiyle kötüsüyle gelecek.

"İyi ki sipariş vermişiz" diyorum. “Yemek pişiremeyecek kadar yorgunum.”

Nate gülüyor. "Biliyorum."

"Yapmalıyız, biliyorsun..." Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Bunu daha sık yapmalıyız."

"Kesinlikle."

Kocamın yanına sokuluyorum, o da kolunu bana doluyor. Başımı omzundaki kaslara yasladım, uzun zamandır ilk kez ondan memnun olduğumu hissettim. Ayda bir seks yapıyoruz ama artık asla böyle değil. Genellikle dişlerimizi fırçalıyormuşuz gibi çok düzenlidir.

Bu, ilk kez birlikte olduğumuz eski günlerdeki gibi.

Nate saçıma doğru, "Bu arada," diye mırıldandı. “Bugün tuhaf bir not aldım. Addie Severson'u acilen görmeniz gerektiği yazıyordu. Her şey yolunda?"

Seks sonrası mutluluğumuzun tadını çıkarırken hakkında konuşmak isteyeceğim son kişi Addie Severson ama ona cevap vermemek kabalık gibi geliyor. Ayrıca o kızın ne yaptığını bilmesini istiyorum. Onun neler yapabileceğini bilmesi gerekiyor.

"Pek sayılmaz" diyorum ona. "Vize sınavında kopya çekti."

Bir an sessiz kaldı. "Nasıl aldatıldın?"

“Başka bir öğrencinin ödevine bakıyordu. Bunu yaptığını gördüm ve hemen ardından iki makaleyi kontrol ettim ve cevaplar neredeyse aynıydı. Diğer çocuk mükemmel bir öğrenci ve bu kadar çok doğru cevabı kendi başına almasına imkan yok.”

"Vay. Peki bu konuda ne yapacaksın?"

"Ben müdürün yanına gidiyorum." Yarın sabaha kadar beklemem gerekecek ama bir öğrenci kopya çekerken yakalanırsa uygulanacak protokol budur. "Higgins'e olanları anlatacağım, o da bununla baş edebilir."

"Müdür." Nate başını sallıyor. "Vay. Bu çok kaba. Gerçekten bunu müdüre kadar götürmek zorunda mısın?

"Mecburum. Kurallar bunlar."

Bedenimi kendisine yaklaştırırken düşünceli bir tavırla, "Eh," diyor, "kötü bir şey yapmış gibi değil. Önceden bulduğu ve bir dizi cevabı çaldığı bir hile planı varmış gibi değil. Sınav sırasında orada oturuyordu ve matematik problemlerinin nasıl yapılacağını bilmiyordu ki bunu kesinlikle anlayabiliyorum. Paniğe kapıldı."

"Aldattı, Nate."

“Ama hiçbir kanıtın bile yok, değil mi?” Kaşlarını çattı. “Onu başka bir gazetenin fotokopisini çekerken gördüğünü söylüyorsun ama belki görmemiştir. Belki de gerçekten bunun için çalışmıştır. Bunu itiraf etti mi?”

Addie teknik olarak hile yaptığını kabul etmedi. Ama onun Kyle'ın gazetesine baktığını görebiliyordum. Bunca yıl öğretmenlik yaptıktan sonra, bu acı verici bir şekilde açıktı. Üstelik bu kızın tek başına bu kadar not alması mümkün değil. Ve onunla yüzleştiğimde yüzündeki ifadeyi gördüm. "Tam olarak değil."

"Zorlanıyor." Beni sıcak vücuduna daha da yaklaştırdı. “Hepimiz oradaydık, Eve. Lisede İngilizce dersinde zorluk yaşamadın ve bir özel öğretmene ihtiyacın olmadı mı?”

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Teknik olarak doğru. “Yani bir öğretmen tutabilirdi. Hile yapmasına gerek yoktu."

"Her öğrencinin özel ders almaya gücü yetmez. Sanırım ikimiz de Addie'nin geçen sene çok şey yaşadığı konusunda hemfikiriz."

Başka koşullar altında olsaydı bu konuşma beni öfkelendirirdi. Kopya çekmek yanlıştır ve kocamın başka bir çocuğun kopyasını alan bir öğrenciyi savunması da çok saçma. Özellikle de Addie'yi onun hakkında uyarmış olmama rağmen küçük evcil hayvan projesi haline gelmiş gibi görünüyor. Ama onun kollarında kıvrılmış olduğumdan fazla öfke, hatta kızgınlık bile besleyemiyorum. Nate öğrencilerine çok değer veriyor ve bu konuda onu suçlayamam. Beni ona aşık eden özelliklerinden biri de buydu.

"Yani, ne öneriyorsun?" Diyorum.

“Eh,” diyor, “tabii ki onun notunu korumasına izin veremezsin, ama eğer ona sıfır ve sert bir uyarı verirsen, bir daha böyle bir şey deneyeceğinden şüpheliyim. Ve bu onun, davranışlarını toparlaması için ihtiyaç duyduğu dişlerine bir tekme atacak.”

"Öyle mi düşünüyorsun?" Addie bazen inanılmaz derecede umutsuz görünüyor.

"Kesinlikle öyle." Alnımın üst kısmını öpüyor. “İçten içe onun ve diğer tüm öğrencilerinin başarılı olmasını istediğini biliyorum. Bence onun için en iyisi bu. Onun hayatını mahvetmek istemezsin, değil mi? Art'ın başına gelenler yüzünden hâlâ kızgın olsan bile. Bunun onun hatası olmadığının farkındasın, değil mi?”

Öyle mi? Sanırım haklı. Addie Severson geçen sene çok şey yaşadı ve gerçek şu ki ona karşı çok sert davrandım. Belki de akıl hocamın onun yüzünden işini kaybetmesine kızdığım için.

"İyi," diye katılıyorum. "Müdürün yanına gitmeyeceğim. Dersten sonra onunla bu konuyu konuşacağım ve sıfır alacağını söyleyeceğim ama onu ihbar etmeyeceğim.”

“Doğru olanı yapıyorsun Eve.”

Başımın üstünden bir kez daha öptü, sonra yataktan kalkıp banyoya koştu. Bir saniye sonra duş çalışmaya başladı ve telefonum bıraktığım komodinin üzerinde titredi. Onu elime alıyorum ve Snapflash'ta beni bekleyen bir mesaj var.

Seni yarın gece görecek miyim?

Duşun hâlâ güçlü olduğu banyo kapısına bakıyorum. Uzun zamandır Nate'te böyle bir tutku arıyordum. Pek çok açıdan kesinlikle mükemmeldi. Tam olarak istediğim şeydi ve gelecekte buna benzer daha fazla zaman olacağını umuyorum.

Ama yine de tüm bu olayla ilgili beni rahatsız eden bir şey var.

Belki de her şey biter bitmez Addie hakkında konuşmaya başlaması hoşuma gitmiyordur. Ve hemen duşa atladım.

Ama sonuçta konu onunla ilgili değil. Konuşmanın diğer ucundaki adamla ilgili. Kendi kocam bana hiçbir şey alamayınca Jay, doğum günümde bana güzel bir çift ayakkabı almaya yetecek parayı bir araya topladı. Hiçbir zaman gizli bir amacı olup olmadığını sorgulamak zorunda kalmadım. Beni ne kadar istediğini yüzünün her yerinden görebiliyorum. Bu yüzden yanıt yazmadan önce yalnızca bir dakika tereddüt etmem gerekiyor:

Orada olacağım.

OceanofPDF.com

Otuz Dördüncü Bölüm

ADDIE

KENZIE'nin en az saat beşe kadar, belki daha sonra amigoluk çalışması var. Yüksek güçlü işleri olan ebeveynleri de geç saatlere kadar evde olmayacak.

Öte yandan benim, Müdür Higgins'in yarın beni okuldan atıp atamayacağını öğrenmek için beklediğim zamanla hiçbir ilgim yok.

Bisikletimi Kenzie'nin evinin bir blok aşağısına park edip elektrik direğine zincirledim. Sokakta onun büyük evine doğru yürürken sırt çantamı yanıma alıyorum, kitaplarımın ağırlığı çantamın askılarının omuzlarıma batmasına neden oluyor. Sanki burada olmam gerekiyormuş gibi bilinçli bir şekilde yürüyorum. Sanki Kenzie'nin onu ziyarete gelen bir arkadaşıymışım gibi.

Her ne kadar bu gerçeklerden bu kadar uzak olmasa da.

Kapı zilini çalıyorum ve ayak seslerini bekliyorum. İyi bir önlem olsun diye ikinci kez zili çalıyorum ama sadece sessizlikle karşılaşıyorum. Tam şüphelendiğim gibi evde kimse yok. Ev tamamen boş.

Montgomery'nin evi kadar karanlık ve sessiz görünen bitişik evlere bakıyorum. Kimsenin beni izlemediğinden emin olduğumda evin yan tarafından dolaşıp yemyeşil arka bahçeden geçiyorum.

Arka kapıya ulaştığımda sırt çantamın çantasını karıştırıyorum. İçerideki anahtar setini çıkardım. Elmaslarla süslü Kenzie anahtarlığından vazgeçtim ama anahtarlar bende kaldı. Elbette Kenzie anahtarlarını kaybettiğinde kapının kilitlerini değiştirmeye karar vermiş olmaları tamamen mümkün. Ama yine de güvenli bir mahallede yaşıyor. Belki ailesi onun anahtarlarını bir yere düşürdüğünü ve kilit değiştirme stresine değmeyeceğini düşünmüştü.

Öyle ya da böyle, bunu öğrenmek üzereyiz.

Yüzükte üç anahtar var ama biri daha büyük ve daha çok evin anahtarına benziyor. Derin bir nefes alıp anahtarı kilide soktum. İçimden ona kadar sayıyorum, sonra anahtarı çevirmeye çalışıyorum.

Döner.

Bir an durup havlayan bir köpeğin sesini dinliyorum. Hiçbir şey duymuyorum. Böylece anahtarı kapının sonuna kadar çevirdim, tokmağı çevirdim ve Montgomery ailesinin mutfağına girdim.

İçeri girdiğimde ilk yaptığım şey alarm sistemi var mı diye etrafıma bakmak oluyor. Bunları daha önce başkalarının evlerinde görmüştüm ve bunun anlamı, eğer cihazı devre dışı bırakmazsam ya bir alarm çalmaya başlayacak ya da polis departmanı sessizce bilgilendirilecek. Her iki durumda da bunun olmasını istemiyorum. Ancak evde alarm olduğuna dair herhangi bir tuş takımı veya işaret göremiyorum.

Bu onlar açısından çok aptalca çünkü bu evin alarma ihtiyacı var. Montgomery'deki eve adım attığımda şaşırdım. Açık kat planları var, dolayısıyla pırıl pırıl yeni mutfaklarından oturma odasındaki devasa

alanı ve pahalı mobilyaları görebiliyorum. Evimiz yüz yıldan fazla bir süre önce inşa edilmişti ve o zamandan bu yana iç mekanın pek değiştiğinden şüpheliyim. Hayatım boyunca aynı buzdolabını kullandık ve onun benden ve değer verdiğim herkesten daha uzun süre dayanabileceğini hissediyorum.

Spor ayakkabılarımı arka kapının yanında bırakıyorum çünkü halıları çok açık renkli ve kirli ayakkabılarımla mutfağın zemininde zaten birkaç leke oluşmuştu. Oturma odasından halı kaplı merdivenlere doğru sürünüyorum. Sonra onlara tırmanmaya başlıyorum.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Hayatımda ilk kez bir sınavda kopya çekmem (ve yakalanmam) yeterince kötüydü. Ve şimdi buradayım, yalnızca birkaç saat sonra, bir eve giriyorum, Tanrı aşkına. Ama bunların hepsi Kenzie'nin suçu. Beni Bayan Bennett'e anlatmak zorunda değildi ve tüm dönem boyunca bana yaptığı şeylerin hiçbirini yapmak zorunda değildi. Başına geleni hak ediyor.

Üst kata çıktığımda ilk karşılaştığım oda banyoydu. İçeri adımımı atıyorum, pırıl pırıl beyaz eşyalara ve lavabo tezgâhına dizilmiş rengarenk diş fırçalarına hayranlıkla bakıyorum. Aman Tanrım, tuvaletteki koltuk ısıtıcısı mı bu? Bunu denemek garip olur mu?

Evet, muhtemelen öyle olacaktır.

Bir an lavabonun makyaj aynasında kendime bakıyorum. Bu Kenzie'nin her gün kendine bakmak için kullandığı aynanın aynısı. Bu aynaya baktığı zaman dışında, yansımasında benim sıradan özelliklerim, çamur rengi gözleri ve saçları yerine mükemmel elmacık kemikleri, berrak mavi gözleri ve ipeksi sarı saçları görünüyor.

Ecza dolabını işaret parmağımla hafifçe vurarak açıyorum. Çeşitli cilt kremleri ve saç ürünleriyle dolu olması beni şaşırtmıyor. Üst rafta birkaç turuncu hap şişesi var ve ilkini alıyorum.

Ondansetron. Mide bulantısı için gerektiği kadar günde üç kez bir tablet alın.

Kenzie'nin mide bulantısı için neden hap alması gerektiğini merak etmeye fırsat bulamadan şişeyi çeviriyorum ve reçetenin

ağabeyi için olduğunu görüyorum. Elbette. Kenzie'nin midesi bulanmıyor. Muhtemelen hayatı boyunca hiç kusmamıştır.

Kenzie'nin yatak odasını bulmam uzun sürmüyor. Üst katta birkaç yatak odası var ama bunlardan biri açıkça ana yatak odası, diğeri ise ergenlik çağındaki bir çocuğa ait gibi görünüyor - muhtemelen erkek kardeşine - ve sayvanlı yatağı ve masasının üzerinde büyük pembe mücevher kutusu bulunan Kenzie'ninki. Gerçekten şimdiye kadar gördüğüm en güzel çocuk odası.

Kenzie'nin beyaz masasına oturup deri koltuğa gömülüyorum. Kenzie tam da bu koltukta oturuyor ve ödevini yapıyor ve muhtemelen ne kadar şanslı olduğunu kabul ediyor.

Masasının üst çekmecesini açtım. İçine tıkıştırılmış yırtık bir defter kağıdı var ve üzerinde şu not karalanmış: Seni düşünmeden duramıyorum. Bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum. Ah, tam da bulmak istediğim şey: Hudson'dan bir aşk notu. Hala onunla çıktığına inanamıyorum.

Ben ve Hudson'la aramız çok tuhaftı. Küçükken ona hayrandım ve hevesli gülümsemesi ve beyaz-sarı darmadağınık saçlarıyla genel olarak sevimli olduğunu düşünürdüm, ama ona aşık falan değildim. Herhangi iki çocuğun yapacağı gibi birlikte oynadık, Nintendo oynadık veya birlikte ödev yaptık. Yaz geldiğinde, arka bahçesinde top atar, şeker almak için en yakın mağazaya birlikte yürür ya da çitin altından kıvrılarak komşusunun bahçesine girip yüzme havuzunu kullanırdık.

Ama sonra liseye geldiğimizde Hudson'ın boyu yükseldi ve sonunda benden daha uzun oldu - benden çok daha uzun - ve aniden onun hakkında farklı düşünmeye başladım. Onu öpmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye başladım. Onun da benim hakkımda aynı şekilde düşündüğünü hissettim.

En yakın arkadaşımın benimle konuşmayı bırakması Kenzie'nin hatası değildi. Bunların hepsi babamın başına gelenler ve benim Hudson'a yaptırdıklarım yüzündendi. Ama bu onları bir arada görmek acısını hafifletmiyor.

Masasının üzerindeki seramik figüre bakıyorum. Açık mavi ve mora boyanmış bir kuş. Aldığımda alt kısmına kazınmış baş harfleri olan KM'yi görebiliyorum, bu da profesyonel görünmesine rağmen seramik dersinde başarılı olduğu anlamına geliyor. Kenzie seramik konusunda bile harikadır. Bir hevesle kuşu yere fırlatıyorum ve kuş beş parçaya ayrılıyor.

Odasında bir şey kırmanın kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Kesinlikle. Ve tuhaf bir şekilde, ona ve Hudson'a eskisi kadar üzülmüyorum. Bir arkadaş olarak Hudson'ı hâlâ özlüyorum ama birlikte olmak istediğim bir adamın hayalini kurduğumda, o kişi artık o değil.

Nathaniel Bennett.

Bay Bennett ile benim aramda hiçbir şey olabileceğinden değil. Bu aptallığın da ötesinde. Ama sürekli onu düşünüyorum. Geceleri uykuya dalarken onun bana gülümsediğini, gözlerinin her zaman olduğu gibi kırıştığını hayal ediyorum. Aldattığımı öğrenmesi düşüncesi çok aşağılayıcı. Benim için onun benim hakkımda ne düşündüğünden daha önemli bir şey yok.

Deri sandalyeden kalkıp Kenzie'nin dolabına doğru yürüyorum. Muazzam bir gömme dolabı var çünkü elbette var. İçine tıkıştırdığı tüm hasta tasarımcı etiketlerini gözden geçirdim. Güzel ve popüler olmasının yanı sıra okuldaki çocukların çoğundan çok daha zengindir. Bazen hayat adil değilmiş gibi geliyor, anlıyor musun?

Dolabından pembe bir bluz çıkardım. Malzeme yumuşak ve göğsüme doğru yerlerden yapışacağını söyleyebilirim. Aynı zamanda doğru boyutta. Eğer onu alsaydım, asla haberi bile olmayacaktı. Yani bu dolapta beş milyona yakın gömleği var. Muhtemelen bunu yıllardır giymemişti. Aslında ona bir iyilik yapmış olurum. Dağınıklığını gidermesine yardım ediyorum. Aslında burada biraz daha fazla düzenleme yapabilirim.

Ve tam gömleklerini incelerken aşağıdan bir çarpma sesi duydum.

OceanofPDF.com

Otuz Beşinci Bölüm

ADDIE

BİRİ EVDE.

Aman Tanrım, bu çok korkunç. Hile yaparken yakalandığımda başımın belada olduğunu düşündüm ama bu çok daha kötü. Okulda kopya çekmenin başına gelebilecek en kötü şey okuldan atılmaktı ve bu bile pek olası değildi.

Ama bu kırılıyor ve giriyor. Hapse girebilirim. Ya da gençlerin gözaltına alınması ya da her neyse. Bu ciddi bir suçtur.

Bunu neden yaptım? Kenzie'den intikam almak gibi çılgın bir fikrim vardı ama tek yaptığım aptal seramik kuşu kırıp dolabına bakmak oldu. Bana yaptıklarından dolayı Kenzie'den intikam alacak cesaretim yok.

Bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğinden emin olamayarak donup kalıyorum. Ses kesinlikle alt kattan geliyordu, o yüzden aşağı inip doğrudan Montgomery'lerden birine girmek konusunda tereddütlüyüm. Ama başka ne yapabilirim?

Saklanabilirdim. Kenzie'nin dolabı benim ve futbol takımının yarısının sığabileceği kadar büyük. Kendimi içeriye kapatabilirim ve aşağıda olanın gitmesini umabilirim, sonra da gizlice dışarı çıkabilirim. Peki ya Kenzie ise? Sonra onun dolabında mahsur kalacağım ve keşfedilmem an meselesi.

Kenzie'nin evinde bulunmak yeterince kötü. Dolabında saklanırken bulunmak bir kabus olurdu.

Hayır, buradan çıkmam lazım.

Anahtarları dolaba attım ve Kenzie'nin yatak odasından dışarı çıktım, arka kapıdan bir an önce çıkıp çıkamayacağımı merak ediyordum. Eğer bu Kenzie ise, mahvoldum. Ama eğer ailesi ya da erkek kardeşiyse, beni buraya o göndermiş gibi davranabilirim. Hiçbir şekilde korkutucu görünmüyorum.

Merdivenlerden yavaşça inerken kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Her birkaç adımda bir durup dinliyorum. Hiçbir ses

duymuyorum. Ama kesinlikle bir kaza oldu. Ve o kadar yüksekti ki sadece rüzgar ya da ona benzer bir şey olamazdı.

Bu eve girdiğim anda gerçek bir hırsızın da girmiş olması mümkün mü?

Hayır, pek muhtemel değil.

Merdivenlerin sonuna geliyorum. Hala evde kimseyi göremiyorum ve duyamıyorum. O sesi duymuş olmama rağmen ev boşmuş gibi geliyor. Arka kapıya dönmek için merdivenlerin arkasından mutfağa doğru sürünüyorum.

İşte o zaman onu görüyorum.

Mutfağın ortasında, tezgahın üzerinde olması gereken ama şimdi yerde olan bir sürahi suyun yanında duran beyaz tüylü bir kedi var. Kedi başını kaldırıp bana bakıyor ve pişmanlık duymadan miyavlıyor.

O kediydi.

Rahatlamayla bütün vücudum sarkıyor. Evlere zorla girip girdiğim için yakalanıp çocuk yurduna gitmeyeceğim. Bu evde kimse yok. Sadece yetkili bir kedi.

Yine de işi şansa bırakmıyorum. Spor ayakkabılarımı alıp arka kapıdan olabildiğince sessiz bir şekilde çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Anahtarları dolabına attım, böylece geri gelme isteği duymayacağım.

OceanofPDF.com

Otuz Altıncı Bölüm

HAVVA

ADDIE ertesi gün sanki elektrikli sandalyeye götürülüyormuş gibi sınıfıma geliyor.

Kıza karşı bir sempati duygusu hissetmeden edemiyorum. Sınıfımda zorluk çekiyordu ve ben bunu biliyordum. Belki ona yardım etmek için daha fazlasını yapmaya çalışmadığım için hatalı olan benim. Geçmişte, onun gibi zorluk yaşayan başka öğrencilerim olduğunda, onlara özel ders önerilerinde bulundum, bu yüzden

makul bir fiyata onunla çalışacak akran öğretmenlerinin bir listesini yazdım.

Dersin bitiş zili çalar çalmaz Addie'ye masama gelmesini işaret ettim. Pencereden atlamayı tercih ediyor gibi görünüyor ama mecbur kalıyor.

"Addie," diyorum.

Sulu görünen gözlerini kaldırıyor.

"Bu konuyu müdüre götürmemeye karar verdim" dedim ona.

Gözleri genişledi. "Sen…"

“Ara sınavda sana sıfır veriyorum” diyorum. Bu onun sınıfı geçmesini neredeyse imkansız hale getirecek bir darbe, bu yüzden eğer yüreğim varsa onu yumuşatmam gerekiyor. “Ve akran öğretmenlerinin bir listesini yaptım. Finale kadar notlarınızı önemli ölçüde yükseltirseniz ara notunuzu düşürürüm.”

Öğretmenlerin listesini Addie'ye uzatıyorum ve o da titreyen bir el ile listeyi alıyor. “Çok teşekkür ederim Bayan Bennett. Buna gerçekten memnun olurum."

Eğer Nate dün gece bu kadar ikna edici olmasaydı şimdi onu Higgins'e götüreceğimi bilerek homurdandım. Ama haklıydı. Yaptığı şeyi çaresiz olduğu için yaptı ve bunu önceden planladığı da söylenemezdi. Bir kez olsun bunun kaymasına izin verebilirim. "Eğer bir daha olursa..."

"Olmayacak." Dizlerinin üstüne çöküp ayaklarımı öpmesine yaklaşık beş saniye kalmış gibi görünüyor. "Yemin ederim. Yeni bir sayfa açıyorum.”

"İyi."

Bu tek hatamı affetmeye hazırım ama kızla arkadaş olmaya niyetim yok. Nate onda bir şeyler gördüğü için şanslı çünkü Tanrı biliyor ki benim göremiyorum.

OceanofPDF.com

Otuz Yedinci Bölüm
ADDIE

Çok fazla at nalı Şans Tılsımı YUTMUŞ OLMALIYIM çünkü inanılmaz şansım var.

İlk önce Kenzie'nin evine zorla girdim.

Daha sonra Bayan Bennett yaptıklarımı müdüre bildirmemeye karar verdi. Bunun mümkün olduğunu bile düşünmüyordum ama bana karşı iyi davrandı. Elbette gülümsemedi -bu çok büyük bir umut olurdu- ama paramın yetebileceği ucuz öğretmenler önerdi ve eğer sonuna kadar toparlarsam sıfırı bırakacağını söyledi. yarıyılın.

Ve şimdi şiir dergisinin toplantısındayım ve Bay Bennett son iki haftadır üzerinde çalıştığım yeni şiirin bu sayıda yer almaya değer olduğunu düşünüyor. Bayan Bennett'in ona ne yaptığımı söylemesinden ve beni daha az düşünmesinden o kadar korkuyordum ki, ama sanırım bana her zamanki gibi baktığı için ona söylemedi.

“Bu çizgiyi seviyorum” diyor bana. “'Her atışta kan kalbimden çekiliyor.' Ne kadar güçlü bir imaj.”

Dinleyip dinlemediğini görmek için Lotus'a bakıyorum ama o başka tarafa bakıyor. Bay Bennett'in o yarışmaya kendi şiiri yerine benim şiirime girmesine o kadar kızmıştı ki artık benimle konuşmuyor bile. Arkadaş olmakla pek ilgilenmiyor gibi görünüyor ki bu çok şey ifade ediyor çünkü Lotus okulda benden daha az popüler olan tek çocuk olabilir.

Düşünceler toplantısı resmi olarak saat 4:30'da bitiyor, ancak derginin daha kararlı üyeleri genellikle saat beşe kadar orada kalıp dergi için şiirler ve genel olarak okuduğumuz hoşumuza giden şeyleri tartışıyorlar. Lotus, sırt çantasını omzuna asarak ve veda bile etmeden odayı terk ederek ayrılan son kişidir. Bay Bennett adımı söylediğinde onu takip etmek üzereyim.

"Addie" diyor. "Hatta beklemek."

Ne söyleyeceğini merak ederek donup kaldım. Yanıma gelip sınıfının kapısını ittiğinde daha da meraklandım. Yalnız kaldığımızda kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Peki ne oldu? Havva sana ne dedi?”

Ona Bayan Bennett yerine Eve demesi tuhaf. Yani, elbette karısı Bayan Bennett'in yüzüne karşı seslenmezdi ama benim

yanımdayken ona öyle demesi gerekiyormuş gibi görünüyor. Ancak bu gerçek onun ne olduğunu bildiği gerçeğinden daha az önemlidir. Ona ne yaptığımı anlatmış olmalı.

Tanrım, bu çok utanç verici.

"Eh," diyorum. "Öyleydi... tamam."

Sesi bir kademe alçaldı. "Sana karşı yumuşak davrandı, değil mi? Müdürü işin içine katmıyor mu?"

Hiçbir şey söylemeden başımı salladım.

Memnuniyetle başını salladı. Kravatını çekiştirip boynunun etrafında gevşetti, ta ki göğüs kıllarının bir kısmının dışarı çıktığını görene kadar. "Geçen yıl ne kadar zor zamanlar geçirdiğini ona anlattım. Ona bunu telafi etmen için sana bir şans daha vermesini söyledim.

Sonunda her şey mantıklı geliyor. Bayan Bennett'in neden aniden bana acımaya karar verdiğini merak ediyordum. Onun yüzündendi. Müdüre gitmemesini söyledi.

"Bana yardım ettin." diye çıkıştım.

"Elbette yaptım Addie." Bana gülümsüyor, gözleri kırışıyor. "En sevdiğim öğrencimin okuldan atılmasına izin vermeyecektim. Senin için ayakta durmak zorundaydım.

Başım dönüyor. Bay Bennett ne yaptığımı biliyor ve benden nefret etmiyor. Sadece bu da değil, ben onun en sevdiği öğrencisiyim. Neredeyse mutluluk gözyaşlarına boğulmak istiyorum.

Teşekkür ederim, diye idare ediyorum. "Çok teşekkür ederim."

"Elbette" diyor. "Ben sadece doğru olanı yaptım."

Hissettiğim duyguların yoğunluğu neredeyse bunaltıcı. Kendimi durduramadan kollarımı Bay Bennett'a doladım ve kocaman sarıldım. Gözlerim yaşlarla doluyor ve ona sarılıyorum. Küçüklüğümden beri babama hiç sarılmadım, Bay Tuttle'a da hiç sarılmadım. Ama daha önce başka birine karşı hiç bu kadar minnettar hissetmemiştim. Bana inandı. Benim için vuruşa gitti.

Bay Bennett da bana sarılıyor, ben ona sarılırken bile beni itmiyor. Sarılma planladığımdan çok daha uzun sürdü ama onu

bırakmak istemiyorum ve o da bunu umursamıyor gibi görünüyor. Ama sonra sert bir şey beni bacağımdan dürtüyor. Bir rulo tuvalet kağıdı gibi.

Aman Tanrım. Bu mu…?

Dehşete kapılarak öğretmenimden uzaklaştım. Yanılmış olabileceğimi ummuştum ama gözlerim düştüğünde Bay Bennett'in pantolonundaki şişkinliği görebiliyorum. Yüzündeki ifadeden tam olarak ne olduğunu anlıyor ve tamamen utanmış görünüyor.

"Çok üzgünüm, Addie!" ağlar. Bunu gizlemeye çalışarak benden uzaklaşıyor ama bunun için artık çok geç. “Bu tamamen… Bu kabul edilemez. Ben çok üzgünüm."

"Evet" diyorum kısık bir sesle.

Kısık bir sesle, “Bu bir mazeret değil” diyor, “ama şunu bilmelisin ki eşim… Artık hiçbir ortak noktamız yok. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Sonra seninle tanışıyorum ve sanki… Sonunda hayatımda ilk kez biriyle bağlantı kuruyorum.” Bana bir bakış atıyor, yüzü parlak kırmızı. Sinirlendiğinde bile çok yakışıklı. “Ama bu bir mazeret değil. Bahane yok. Çok üzgünüm."

Keşke sussa ve özür dilemeyi bıraksa. "Sağ."

"Gitmelisin" diyor bana.

Benden istediğini yapıyorum. Sırt çantamı alıp sessizce sınıftan çıkıyorum ama başım eskisinden de fazla dönüyor. Loş koridorda yürürken her şeyi anlamaya çalışıyorum.

Bay Bennett okuldaki en seksi öğretmendir. Bunu herkes biliyor. Ve seks yaptığını varsaydığım yetişkin bir kadınla evli. Ama bir nedenden dolayı ben ona sarılırken o da tahrik olmaya başladı. Benim tarafımdan. Ve sonra bana hiçbir zaman kimseye benimle olduğu kadar bağlı olmadığını söyledi.

İşin tuhaf tarafı ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Koridorun ortasında donup kalıyorum. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum ama şu anda ayrılamam. Orada ne olduğunu çözmem lazım. Bunu ikimize de borçluyum.

Arkamı dönüp sınıfa doğru yürüyorum. Artık okulun çevresinde kimse yok. Tüm kulüpler sona erdi, ancak bazı takımlar hala saha

dışında buluşuyor. Bay Bennett masasında oturuyor ve yumuşak kahverengi gözleriyle bana baktığında sanki okulda sadece ikimiz varmışız gibi geliyor. Tüm dünyada.

"Merhaba" diyorum.

"Addie." Kaşlarını çattı. "Bu konuyu artık konuşmamamız gerektiğini düşünüyorum. Dediğim gibi inanılmaz derecede üzgünüm."

"Ama bunun hakkında konuşmak istiyorum."

Bay Bennett ayağa kalkıyor. Hala tahrik olduğunu gizleyemez. Odanın öbür ucundan bana bakıyor. "Kapıyı kapat." diye talimat verdi bana.

Onun dediğini yapıyorum.

Onun tam karşısına gelinceye kadar odanın içinde süzülüyorum. Benden yarım kafa kadar uzundu ve ona bakmak için başımı kaldırmam gerekiyordu. Dudakları nemli görünüyor. Hudson'la birlikteyken içimde bir kıpırdanma hissettiğim anlar oldu ama asla böyle bir şey olmadı. Steroidlerde de durum böyle.

"Sana direnmeye çalışıyorum" diye mırıldandı. “Ne kadar çabaladığım hakkında hiçbir fikrin yok.”

"Yapmak zorunda değilsin."

İlk hamleyi benim yapmam gerektiğini düşündüm, bu yüzden dudaklarını benimkilere indiren kişinin Bay Bennett olmasına şaşırdım. İlk kez bir oğlanı, yani bir erkeği öptüm. İlk başta sadece dudakları benimkilerdeydi. Ama birkaç saniye sonra dili ağzıma girdi. İnsanların dille öpüştüğünü her zaman kafamda biliyordum ama bunun nasıl bir his olacağını hiç hayal etmemiştim. İlk başta sanki uzaylı bir nesnenin içime girmesi gibi çok tuhaf geliyor ve bundan hoşlandığımdan emin değilim. Neredeyse geri çekilmek istiyordum ama beni sımsıkı tutuyor, vücuduna yakın tutuyordu ve ayrıca geri çekilmek kötü olurdu. Çok hayal kırıklığına uğrardı.

Ve birkaç saniye sonra vücudum karıncalanmaya başlıyor. Ve bu… inanılmaz. Sanki tüm vücudum yanıyormuş, sanki bir patlama varmış gibi. Hiç durmasını istemiyorum ama sonra çekip gidiyor.

“Bu yanlış” diyor.

Bu beni kızdırıyor. Evet, o benim öğretmenim ve benden çok daha yaşlı. Ve evlendi. Tamam, bu kulağa kötü geliyor. Ama aynı zamanda bağlanıyoruz. İki kişi bizimle aynı seviyede bağlantı kurduğunda, koşullar ne olursa olsun bu konuda bir şeyler yapma sorumlulukları yok mu? "Yanlış olduğunu düşünmüyorum" diyorum.

"Bu." Kaşları çatılıyor. "Ama sana karşı koyamıyorum. Çaresizim."

Sana karşı koyamıyorum. çaresizim.

Tek korkum yakalanmamız. Bay Tuttle'ın başına gelenlere bakın, onun başına böyle bir şey gelmedi bile. Ama belki de fark budur. Bay Tuttle ve ben yanlış bir şey yapmıyorduk, bu yüzden dikkatli değildik. Ama Bay Bennett ve ben dikkatli olacağız.

Bay Bennett sanki aklımı okuyormuş gibi endişeyle kapıya bakıyor. "Bunu burada yapmamalıyız."

"Bir yer biliyorum."

Şaşırmış görünüyor ama görev bilinciyle beni sınıfın kapısından dışarı doğru takip ediyor. Okulda iki kişinin yalnız kalabileceği yeri kimsenin bilmediği bir yer var. Geçen yıl fotoğrafçılığı seçmeli olarak almıştım ve ders tamamen dijitaldi ama eskiden öyle değildi. Sınıfın yanında, çocukların fotoğraf geliştirmek için kullandıkları bir karanlık oda vardı, ancak artık burası büyük bir lavabo ve eski kimyasalların bulunduğu küçük, boş bir oda. Belki bir gün bir amaç için yeniden kullanılabilir, ama artık burası bir mahremiyet cenneti.

Kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

"Sen gerçekten muhteşemsin, Addie," diye nefes alıyor.

Kalbim hızla çarparken kravatını gevşetti ve yakasındaki ilk düğmeyi çözdü. Gömleğini çıkarmayacak, değil mi? Bunun düşüncesi beni tedirgin ediyor ama çok şükür ilk düğmeden sonra duruyor.

"Odayı beğendiğinize sevindim Bay Bennett," diyorum.

Bana sırıtıyor. "Buradayken bana Bay Bennett demene gerek yok."

"Ah." Aptal hissediyorum. Açıkçası, eğer karanlık odada sevişeceksek ona Bay Bennett dememem gerekir. "O halde

Nathaniel?" Adını söylemek çok tuhaf geliyor. Onu öptükten sonra bile “Bay. Bennett” bana daha normal geliyor.

Bana sırıtıyor. “Çoğu insan bana Nate der. Ama bu senin seçimin."

“Nathaniel'i seviyorum,” diyorum düşünceli bir tavırla.

"Tamam," diye kabul ediyor. "Peki ya sen? Adeline'ı mı tercih edersin?” Gülümsemesi genişliyor. “Tatlı Adeline…”

Adeline isminden her zaman nefret etmişimdir ama dudaklarından çıkan ses hoşuma gitti. Tatlı Adeline…

Aslında bu doğru değil, değil mi? Bu karanlık odada yaptığımız işin tatlı bir yanı yok. "Addie'yi tercih ederim."

"Anladın." Başını bana doğru eğiyor. "Sınıfa döndüğünüzde, bu...bu sizin ilk öpücüğünüz müydü?"

Yüzüm yanıyor. Benim deneyimsiz olduğumu düşünmesinden nefret ediyorum ama ona yalan söylemek istemiyorum. Gerçeği söylediğimde bildiğini hissediyorum.

Hızlıca, "İlk başta rahatsız görünüyordun," dedi.

Gerçekten mi? Teknik olarak haklı olmasına rağmen duymak istediğim şey bu değildi. "Kötü mü davrandım?"

"HAYIR. Hayır. Sen muhteşemdin.” Başını sallıyor. “Ve bunun ilk öpücüğünüz olup olmaması önemli değil. Bunu sorduğumu unut. Ben sadece… kendimi kötü hissediyorum. Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmanı istemiyorum."

Çenemi ona doğru eğiyorum. "Bunu yapmak istiyorum."

Cevabımı düşünürken bir an daha tereddüt etti. Sonra beni fotoğrafların yerleştirildiği masaya doğru itiyor ve beni tekrar öpüyor.

OceanofPDF.com

Otuz Sekizinci Bölüm

ADDIE

Sonraki kırk dakikayı karanlık odada geçiriyoruz ve ardından Bay Bennett -yani Nathaniel- beni eve bırakıyor. Biraz riskli ama

beni eve götürmezse geç kalacağım ve annem vardiyasından eve geldiğinde ve ben orada olmazsam tamamen çıldıracak. Yani bu almamız gereken bir risk.

Eve doğru giderken o karanlık odada olanları düşünmeden edemiyorum. Bay Bennett'in -yani Nathaniel'in- bana dokunma şekli. Dudaklarının dudaklarımda hissettiği his vücudumdaki her siniri ateşe verdi. Ve aslında tek yaptığımız öpüşmekti. Bundan fazlasını yapmaya bile çalışmadı. Bana yapmayacağını söyledi. Onunla yapmayı hayal ettiğim tek şey buydu.

İşte bu kadar tatlı. Yaptığımız tek şeyin öpüşmek olması umrunda değil. Sadece bu bağa sahip olduğumuz için benimle birlikte olmak istiyor.

Kırmızı ışıkta durduğumuzda uzanıp elimi avucunun içine aldı. Bana gergin bir bakış attı. "Bu uygun mu?" O sorar.

Öyle olduğunu göstermek için elini sıktım. "Evet."

Omuzları rahatlıyor. “Üzgünüm, bu… Bu benim için yeni bir alan. Açıkçası kendimi kötü bir insan gibi hissediyorum. Ben senin öğretmeninim…"

"İlk hamleyi yapan bendim" diye belirtiyorum. "Bana gitmemi söyledin."

Uzun bir iç çekip gözlerini kısa bir süreliğine yoldan ayırıp bana baktı. “Eve ile evlendim çünkü yerleşik hayata geçmem bekleniyordu. Daha önce hiç gerçekten özel biriyle tanışmamıştım. Ve şimdi otuz sekiz yaşındayım ve ruh eşimle ilk kez tanışıyorum ve o sadece on altı yaşında." Yüzünü buruşturdu. “Bu evren ne kadar acımasız?”

Az önce bana ruh eşi dedi. Çılgınca çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum ama o söylemeseydi hayal ürünü olduğumu düşünürdüm. “Kiminle bağlantı kuracağınıza yardımcı olamazsınız. Sağ?"

“İnan bana, keşke herkes senin düşündüğün gibi düşünse. Ama anlamayacaklar."

O haklı. Eğer biri bunu öğrenirse kovulacaktı. Ve eminim ki hayatım çok daha kötüleşecektir. "Kimseye söylemeyeceğim."

“Hayatımdaki varlığının beni ne kadar değiştirdiğine dair hiçbir fikrin yok” diyor. “Sen gelmeden önce tamamen engellenmiştim. Ve şimdi yeniden şiir yazıyorum! Uzun zamandan sonra ilk defa."

Bu inanılmaz. Özellikle tek yapmak istediğim Nathaniel Bennett hakkında şiirler yazmak olduğu için. Bir defterin tamamını gözlerinin etrafındaki çizgilerin nasıl kırıştığını anlatan ayetlerle doldurmak istiyorum. “Bana şiirlerinden birini gösterir misin?”

"Tek yapmak istediğim bu." O gülüyor. “Eve… onun benim şiirlerime hiç ilgisi yok. Asla yapmadı. Onunla ilgili her şeyin pratik olması gerekiyor ve şiirin tam bir israf olduğunu düşünüyor.”

Bayan Bennett'i hiçbir zaman sevmedim ve şimdi neredeyse ondan nefret ediyormuşum gibi hissediyorum. Nathaniel şiiri sever; nasıl bir eş bunu desteklemez ki?

Nathaniel evimin tam bir blok uzağında kaldırımın kenarında durdu. "Bundan daha fazla yaklaşmamam gerektiğini düşünüyorum."

Haklı olduğunu bilerek başımı salladım. Saklanmak zorunda olmamızdan nefret ediyorum ama aynı zamanda bunda heyecan verici bir şeyler de var. "Bu iyi."

“Addie...” Yüzüme dokunmak için uzandı ve son anda geri çekildi. "Bundan kimseye bahsedemezsin. Bir ruh değil. Annen değil, arkadaşların değil, hiç kimse.”

"Yapmayacağım."

"İçtenlikle söyledim." Arabasındaki gölgelerin arasından bana bakıyor. "Tüm kariyerim senin ellerinde. Sana güveniyorum."

Sürüş sırasında elini çekmişti ve şimdi onu almak için uzanıyorum. "Bana güvenebilirsin."

Beni ne kadar çok öpmek istediğini anlayabiliyorum ama ikimiz de arabada, karanlığın altında bile olsa, sokak ortasında öpüşmemenin akıllıca olduğunu anlıyoruz. Karanlık odada anları çalabiliriz ama hepsi bu. Aksi takdirde her şey çok büyük bir risk olur.

Ama belki de her zaman böyle olmayacak. Belki gelecekte birlikte olabileceğimiz bir zaman olur.

OceanofPDF.com

Otuz Dokuzuncu Bölüm

HAVVA

Nate eve geldiğinde oturma odasındaki kanepede sınav kağıtlarına not veriyorum.

Ön kapı çarpılıyor ve bir saniye sonra oturma odasının ortasında önümde duruyor. "Merhaba" diyor.

"Hey." Ona kısaca gülümsedim, sonra sınav kağıtlarını değerlendirmeye geri döndüm. Bir saat sonra Jay'le buluşmak için ayrılıyorum ve ara sınavların büyük bir kısmını geçmeyi umuyorum. "Bu gece dışarı çıkacağımı unutma."

Nate kanepede yanıma çöktü. Bana gülümsüyor; gülümsediğinde göz kamaştırıcı derecede yakışıklı görünüyor. "Ne yapıyorsun?"

“Ara sınavların notlandırılması.”

Kağıt yığınını elimden çekip alıyor. "Bir ara vermek ister misin?"

"Ne?"

Yüzündeki ifadeyi görene kadar gerçekten neyden bahsettiğini bilmiyorum. Sınav kağıtlarımı sehpanın üzerine fırlattı ve beni yakalayıp kanepeye doğru itti. Dudakları benimkilere iniyor ve beni sertçe öpüyor.

"Vay be!" Onun altından çıkmak için çabalıyorum. "Nate, bir şeyin ortasındayım!"

"Ne olmuş?" Başka bir öpücükle itirazımı susturdu. "Bunu daha sonra yapabilirsin."

Bu çok vahşi. Genellikle yıl boyunca neredeyse bir düzine kez seks yapıyoruz ve şimdi birdenbire iki gün üst üste beni istiyor. Ve davranışları tuhaf görünüyor. Sanki bana açmış gibi, sanki kıyafetlerimi yırtmaya hazırmış gibi geliyor ki bu onun için alışılmadık bir durum. Yıllardır ondan böyle bir tutku görmemiştim.

Neler olduğunu bilmiyorum. Beyninde tümör mü var? Çünkü bunu açıklamak için aklıma gelen tek şey bu.

Bu gece için planım olmasaydı muhtemelen onunla birlikte yatak odasına giderdim. Ama gerçek şu ki Jay'i görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Daha önce böyle bir ikilem yaşamamış olmama rağmen iptal etmek istemiyorum.

"Nate." Onu zorla kendimden uzaklaştırıyorum. “Belki… bunu başka bir zaman yapabilir miyiz? Dışarı çıkmadan önce bu kağıtları incelemek istiyorum…”

"Cidden?"

"Evet!"

Nate, kendimi onun kollarından kurtarmama izin verirken bana inanamayarak baktı. "Seni anlamıyorum Eva. Her zaman yeterince seks yapmadığımızdan sızlanıyorsun ve şimdi bunu yapmak istiyorum ve beni kendinden uzaklaştırıyorsun.

"Nate..."

"Onu unutma." Dudaklarında kaşlarını çatarak üzerimden kalktı. "O zaman bu işi kendim halledeceğim."

O hızla uzaklaşırken kanepeden atlayıp adını seslendim. Yatak odasının kapısı üst katta çarpılıyor ve şimdi inanamayan gözlerle bakan ben oluyorum.

Bütün bunlar ne demekti?

OceanofPDF.com

Kırk Bölüm

ADDIE

Düşünceler Toplantıları eskiden günümün en güzel kısmıydı ama artık tek istediğim bu işin bitmesi ve böylece Nathaniel'le birlikte karanlık odaya gizlice kaçabilmem.

Lotus bana, "Bütün bu şiir" dedi, "çok... özlü."

"Aptal mı?" Tekrarlıyorum. Baktığı şiir Nathaniel'i düşünürken yazdığım bir şiir. Bu bir aşk şiiri ama özlü olduğunu düşünmedim.

gözlerin kahverengi
yeni düşmüş gibi
sonbahar yaprakları

senin kucaklaşmanı arzuluyorum
sisli gecede
seni her gün görüyorum
Ama seninle olamadığım zaman
kollarında olmayı özlüyorum
sana olan aşkım şöyle
bir kara delik
Çok derin
ve düşmeyi bırakamıyorum

"Evet." Burnunu kırıştırıyor. “Yani şuna bir bak. 'Sana olan aşkım bir kara delik gibidir.' Gerçekten mi Addie? Aşk hastası genç bir kızın yazdığı anlaşılıyor. Genelde böyle şeyler yazmazsın.”

Şiiri ondan kaptım, yüzüm alevler içindeydi. Bugün Nathaniel'e şiiri göstermeyi düşünüyordum ama şimdi o kadar emin değilim. Aptalca olduğunu düşünmedim. Bunun beni aşk hastası bir genç kız gibi gösterdiğini düşünmemiştim. Ama yine de Lotus işini biliyor.

Lotus, "Sadece yardım etmeye çalışıyorum" diyor. “Yazar olmak istiyorsanız kalın bir cilde sahip olmanız gerekir. İnsanlar sana bundan çok daha kötü şeyler anlatacaklar.”

“Evet…” Nathaniel'in başka bir öğrenciyle konuştuğu odanın karşı tarafına bakıyorum. Onu izlediğimi fark etti ve yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Sanırım haklısın."

Saatine baktığında saatin 4:30 olduğunu fark ediyor. Toplantı bitmek üzere. Tanrıya şükür. "Merhaba" diyor. "Pizza almaya gitmek ister misin?"

Lotus'un uzun zamandır bana uzattığı ilk zeytin dalı. Ama ben bunu istemiyorum. Lotus'la arkadaş olmak benim Nathaniel'la buluşmamı zorlaştıracaktı. Ve hiçbir dostluk bunu tehlikeye atmaya değmez.

Ona, "Akşam yemeği için evde olmam gerekiyor," diyorum.

"Ah. Tamam aşkım." Lotus hayal kırıklığına uğramış görünüyor ki bu da beni şaşırtıyor. Benden nefret ettiğini sanıyordum. "Peki, hadi gidelim o zaman."

Çantasını alıp omzuna attı ve beni bekledi. Ama Lotus'la ayrılamam. Nathaniel'la birlikte olma fırsatını kaçırmıyorum.

“Aslında,” diyorum, “Bay Bennett'la çok acil bir konu hakkında konuşmam gerekiyor. Belki sana daha sonra yetişirim."

Lotus bana komik bir bakış attı ama beni daha fazla zorlamadı. Benimle arkadaş olmakla pek ilgilenmiyor.

Önce onun gitmesine izin verdim ama Nathaniel'ı beklemiyorum. Sınıftan çıkıp doğrudan karanlık odaya gidiyorum. Sonuçta oraya birlikte gizlice girmeye devam edersek şüpheli görünecektir.

Onu beklerken gömleğimin kırışıklarını düzeltiyorum ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. Buraya en son geldiğimizde, ki bu üçüncü gelişimizdi, gömleğimi çıkardım ama sutyenimden dolayı biraz utanıyordum. Temelde seksiliğin tam tersi olan bu ten rengi faydacı sutyendi. Keşke gömleğimi çıkarıp sevimli ve dantelli bir şeyler giyebilseydim ama bende böyle bir şey yok. Ve annemin bana seksi bir sütyen almasını sağlayamam. Eğer bunu isteseydim muhtemelen beni cezalandırırdı.

Çoğunlukla az önce öpüştük ve ellerini göğüslerimin üzerine koydu. Bazen sadece konuşuruz ve bazen o bana şiir okur. Kişisel favorisi "Kuzgun" da dahil olmak üzere pek çok şiiri ezbere biliyor. Bana karşı çok sabırlı ve bana istemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda olmadığımızı söyleyip duruyor. Sadece benimle olmak istiyor. Hiç seks yapmamamızın sorun olmayacağını söyledi. Muhtemelen bir gün bunu başaracağımızı düşünüyorum ama onun bu kadar sabırlı olmasını seviyorum.

Beklerken kot pantolonumun cebinde telefonum titriyor. Çıkarıyorum ve Snapflash'ta beni bekleyen bir mesaj görüyorum. Pek çok çocuk, ebeveynleri onların mahremiyetlerine tecavüz etmesin ve tüm kısa mesajlarını okumasın diye Snapflash kullanıyor, ancak ben bunu yalnızca başka bir kişiyle iletişim kurmak için kullanıyorum: Nathaniel. Bu onun fikriydi çünkü kısa mesajlar altmış saniye sonra kayboluyor. İletişim kurmanın en güvenli yolu.

Bana gönderdiği mesajı okudum:

Bitirmek üzereyim. İki dakika içinde orada olacak.

Mesaj ekrandan kaybolana kadar baktım. Bana gönderdiği mesajları seviyorum. Ne zaman bir tane alsam, onu altmış saniye boyunca tekrar tekrar okurum.

Mesaj kaybolduktan sonra Nathaniel için yazdığım şiiri çıkarıp bir kez daha okudum. Lotus bunun berbat olduğunu söyledi ama ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Gerçekten Nathaniel'e olan sevgimin sonsuz bir kara delik olduğunu hissediyorum. Lotus anlamıyor çünkü hiç aşık olmamıştı. Gerçekten onun adına üzülüyorum.

Karanlık odanın kapısı ardına kadar açılıyor ve Nathaniel'i her gördüğümde hissettiğim heyecanı yaşıyorum. Ama özellikle burada çünkü bana dokunacağını biliyorum. Ve beni gördüğünde yüzünün aydınlanmasını seviyorum.

"Addie," diye nefes alıyor. "Benim tatlı Adeline'im."

"MERHABA." O buraya geldiğinde kendimi hep garip bir şekilde utangaç hissediyorum. Isınmam birkaç dakikamı alıyor. "Nasılsın?"

“Artık burada olduğum için gerçekten çok iyi.” Küçük alandan geçti ve beni öpmekle hiç vakit kaybetmedi. İyi ki utanmıyor. "Ve sana göstermek istediğim bir şey var."

"Nedir?"

Loş ışıkta yanakları renkleniyor. "Senin için bir şiir yazdım."

Bu kesinlikle nefesimi kesiyor. Benim için şiir mi yazdı? Bu nasıl olabildi? Ben erkeklerin uğruna şiir yazdığı türden biri değilim. Ama yine de bunu kastediyor. Nathaniel Bennett bana bir şiir yazdı.

Mutluluktan bayılacağım.

"Bunu duymak istiyor musun?" diye soruyor, şimdi kendisi de utanıyor.

Başımla onayladım. "Çok fazla."

Cebinden bir parça defter kağıdı çıkarıyor. Artık el yazısını tanıyorum ve sayfadaki karalamaları görebiliyorum. Sadece benim için yazdığı sözler. Şu ayetleri okurken büyük bir dikkatle dinliyorum:

Hayat neredeyse yanımdan geçip gidiyordu

Sonra o

Genç ve hayatta
Pürüzsüz ellerle
Ve pembe yanaklar
Bana kendimi gösterdim
Nefesimi kesti
Kiraz kırmızısı dudaklarıyla
Bana bir kez daha hayat verdi

Son satırı bitirdiğinde zar zor nefes alabiliyorum. O kadar güzel bir şiir ki. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yazmamıştı. Hudson arkadaşımdı ama şair değildi. Aramızda bir şey olsaydı bile benim için asla böyle bir şey yazmazdı.

"Onu seviyorum," diye fısıldıyorum. "Bu kadar."

"Öyle demek istiyorum" diyor yumuşak bir sesle. "Bana hayatımı geri verdin. Sen gelmeden önce dünyamın ne kadar kasvetli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Parmaklarını benimkine kenetledi ve bir an öyle durup birbirimize baktık. Onun güzel mısralarını dinledikten sonra onun için yazdıklarımı ona göstermeye bile kıyamıyorum. Karşılaştırıldığında çok aptalca ve olgunlaşmamış görünüyor. Üzerinde çalışmaya devam etmem gerekecek. Ta ki ona layık bir şeyler yazana kadar.

"Her zaman senin hakkında düşünüyorum." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzandı. "Beni düşünüyormusun?"

"Günün her anında" diye cevaplıyorum dürüstçe.

Beni tekrar öptü ve gömleğimi çıkarmaya başladı. Geçen sefer bunu yapmıştı, ben de bunu bekliyordum. Ama beklemediğim şey kot pantolonumun düğmelerini açmaya çalışmasıydı. Bir adım geri çekilip özür dilercesine gülümsedim ama o beni fark etmedi; tamamen kot pantolonumu açmaya odaklanmıştı. Geriye bir adım daha atıyorum, bu sefer arkamdaki masaya çarpıyorum ve artık gidecek hiçbir yerim yok. Nathaniel başarılı bir şekilde düğmeyi açtı ve ben derin bir nefes alırken fermuarı indirdi.

Bana bakmak için gözlerini kaldırıyor. "Sen tanıdığım en güzel kızsın Addie."

Kot pantolonumu ve ardından külotumu aşağı çekerken nefesimi tuttum. Ama ona bunu yapmamasını söylemiyorum çünkü… peki, nasıl yapabilirim? Evet, bana seksi umursamadığını söyledi ama bunun bir bakıma doğru olamayacağını biliyordum. Tamamen aptal değilim.

O öğleden sonra karanlık odada bekaretimi Nathaniel'e kaptırıyorum ve tüm bu süre boyunca onun benim için yazdığı şiirini kafamda okuyorum.

Hayat neredeyse yanımdan geçip gidiyordu
Sonra o
Genç ve hayatta
Pürüzsüz ellerle
Ve pembe yanaklar
Bana kendimi gösterdim
Nefesimi kesti
Kiraz kırmızısı dudaklarıyla
Bana bir kez daha hayat verdi

OceanofPDF.com

Kırk Birinci Bölüm
ADDIE

İNGİLİZCE en sevdiğim ders olmasına rağmen, dikkatimi vermek giderek zorlaşıyor.

Birlikte sınıftayken ona Bay Bennett demek zorunda olduğum Nathaniel'e baktığımda düşünebildiğim tek şey bana dokunduğunda nasıl hissettiğiydi. Karanlık odada birlikte olabilmemiz için saniyeleri geri sayıyorum.

Birlikte sınıftayken Nathaniel bana gülümser ya da göz kırpardı. Özel olduğumu düşündüğünü hissettirdi bana. Artık bunu yapmamaya dikkat ediyor ve nedenini anlasam da diğer kızlara göz kırpması veya gülümsemesi beni hâlâ çılgına çeviriyor. Artık okul

saatleri içinde en profesyonel yollar dışında hiç iletişim kurmuyoruz. Bana söylemek istediği bir şey varsa, bana altmış saniye sonra kaybolan bir Snapflash aracılığıyla mesaj gönderiyor.

Yalnız kalana kadar sabırsızlanıyorum. Neredeyse her gün karanlık odaya gizlice girmeye başladığımızdan bu yana üç haftadan fazla zaman geçti. Onun okul gazetesinde çalıştığı günlerde ben de kütüphaneye gidip ödevimi yaparken onun ödevini yapmasını bekliyorum. Ben gazeteye katılmayı önerdim ama Nathaniel bunun kötü bir fikir olduğunu söyledi. Başkalarının önünde birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, onların bunu anlama ihtimalinin o kadar yüksek olduğunu söyledi.

Karanlık odada ilk seviştiğimizden beri bunu her seferinde yaptık. Odaya girdiğimizde yaptığı ilk şey, bazen daha birbirimize iki kelime bile söylemeden beni öpmeye başlamak ve pantolonumu indirmek oluyor. Tek yapacağımızın öpüşmek olduğunu düşünmek aptallıktı. Bu onu çok mutlu ediyor. Ben de bundan keyif alıyorum ama beni en çok onun bu kadar sevmesi heyecanlandırıyor. Kendisi ve Bayan Bennett'in artık seks yapmadığını söylüyor. Uzun zamandır yapmadıkları şey.

Ben İngilizce dersinde derse odaklanmaya çalışırken hoparlörden bir anons duyuluyor. Müdür Higgins'in sesini tanıyorum.

"Dikkat!" diye seslendi. "Kendi Caseham Lisesi'nden Massachusetts şiir ödülünü kazanan kişiye büyük bir tebrik sunmak istiyorum..."

Dik oturuyorum, kalbim küt küt atıyor. Bu, Nathaniel'in beni soktuğu şiir yarışmasıydı. Öne çıkarmak için diğer şiirler arasından benim şiirimi seçtiği yarışmaydı. Sadece birini seçmesine izin verildi, yani eğer kazanan bizim okulumuzdansa bu benim kazandığım anlamına geliyor. Aslında eyalet çapındaki prestijli bir şiir yarışmasını kazandım!

Müdür şöyle devam ediyor: "Mary Pickering'i tebrik etmek istiyoruz!"

Ne?

Mary Pickering'i mi? Bu Lotus'tu. Ancak Lotus yarışmaya katılamadı; bu yüzden Lotus bu kadar üzgündü. Yani anlamıyorum. Eğer ona girmeseydi nasıl kazanabilirdi?

Nathaniel'e bakıyorum ama o başka tarafa bakıyor. Sanki bakışlarımı yakalamayı reddediyormuş gibi.

Daha önce konsantre olamadıysam, şimdi durum bin kat daha kötü. Ne olduğunu anlamıyorum. Beni o yarışmaya kattığını söyledi. Yalan mı söylüyordu?

Hayır, Nathaniel bana asla yalan söylemez. Bunun için birbirimizi çok iyi tanıyoruz. Ama başka bir açıklama bulamıyorum.

Zil çaldıktan sonra onu yakalamaya çalışıyorum ama birdenbire hızla uzaklaşıyor ve ben geride kalıyorum, başım hâlâ dönüyor. Okul gazetesini bitirdikten sonra buluşmamız gerekiyordu ama o kadar bekleyemem. Bunun üzerine telefonumu alıp ona Snapflash'ta bir mesaj gönderdim:

Ne oldu? Beni o yarışmaya soktuğunu sanıyordum?

Neyse ki, cevabı çok geçmeden geliyor:

Buluştuğumuzda her şeyi açıklayacağıma söz veriyorum.

Ekrandaki hiçbir şeyi açıklamayan kelimelere bakıyorum. Ama en azından yapması gereken bir açıklama olduğunu kabul ediyor.

Üstüne üstlük, karanlık odadaki görüşmemize yirmi dakika geç kalıyor. Orada durup onu bekledim, giderek daha da sinirleniyordum ve kapı nihayet açıldığında kendimi dışarı atmaya hazırdım.

"Addie." Beni kendisine yaklaştırmak için ellerime uzanıyor. "Seni gördüğüme çok sevindim. Uzun bir gün oldu."

Bana dokunduğunda genellikle onun kucağına düşüyorum ama bu sefer direniyorum. Ona kızgınım, kahretsin. Bana bir açıklama borçlu. "Şiir yarışmasında ne oldu Nathaniel? Bana şiirime girdiğini söylemiştin."

"Biliyorum ve inanılmaz derecede üzgünüm." Başını asıyor. "Bunu bilmelisin, sen benim ilk tercihimdin. Şiirinizi çok sevdim ve

kolaylıkla kazanacağınızı düşünüyorum. Ancak Lotus müdüre gitti ve yarışmaya geleneksel olarak son sınıfların katıldığı bir dönemde, astlardan birinin yazdığı bir şiiri seçtiğimden şikayet etti. Senin için savaşmak istedim ama sana olan duygularım göz önüne alındığında bunun bir çıkar çatışması olduğundan endişelendim. Gelecek yıl da yarışmaya katılma şansınız var ama bu Lotus'un son şansıydı."

Son iki saatin çoğunu Nathaniel'e öfkelenerek geçirdim ama şimdi bunun yanlış yönlendirildiğini anlıyorum. Şikayet etmek için müdüre giden kişi Lotus'du. Bu çok düşük, özellikle de son zamanlardaki arkadaşlık girişimleri göz önüne alındığında.

"Ben çok üzgünüm." Ellerini yanaklarıma koyarak yüzümü kendisine doğru çekti. "Senin için savaşmalıydım. Adını müdüre söylediğim anda beni anlayacağından ve sana ne kadar değer verdiğimi anlayacağından korktum.

Her şeye rağmen sözleri yüreğimi ısıtıyor. Benimle derinden ilgileniyor.

"Sorun değil," diyorum sonunda. "Bu senin hatan değil. İçinde bulunduğun durumu anlıyorum."

"Ah, Tanrıya şükür." Omuzları sarkıyor. "Bana kızgın olduğunu ve beni asla affetmeyeceğini sanıyordum. Buraya geldiğimde senin burada olmayabileceğini düşünerek aklımı kaçırıyordum.

"Bunu yapmazdım."

Dudaklarını benimkilere bastırıyor ve bu her parçamın elektrikle kıvılcımlanmasına neden oluyor. Başka birini öpmenin böyle olabileceğini hiç bilmiyordum. Eminim Nathaniel da bunu asla bilmiyordur. Hiç bağ hissetmediği biriyle evli olmanın ne kadar zor olduğundan ve benimle birlikte olmanın daha önce hiç deneyimlemediği bir şey olduğundan çok bahsediyor.

Dudakları benimkilerden ayrıldığında, "Benim için çok önemli oldun, Addie," diye nefes aldı. "Aşkın ötesinde bir aşkla seviyoruz. Cennetin kanatlı meleklerinin imrendiği bir sevgiyle."

"Annabel Lee" yıllardır en sevdiğim şiirdi ama sözlerini hiç bu kadar derinden hissetmemiştim. Sonuçta onu sevmekten ve onun tarafından sevilmekten başka düşüncem yok. Nathaniel'e bu kadar

aşık olmam beni neredeyse korkutuyor. Zaten sabah uyandığımda ilk düşüncem, uykuya daldığımda ise son düşündüğüm şey o oluyor. Bugünlerde şiir yazdığımda hep onunla ilgili oluyor. Bu adama çok aşığım.

"Keşke seninle on altı yaşımdayken tanışsaydım," diye mırıldandı. “Evren ne kadar adaletsiz? Sonunda diğer yarımla tanıştım ve senden yirmi yıl daha büyüğüm.

"En azından artık birbirimizi bulduk" diye belirttim. "Bu, pek çok insanın aldığından daha fazlası."

"Çok doğru."

İkimizin de eve dönmesi gerekmeden önce fazla zamanımız olmuyor ve her zaman keşfedilme korkusu var, bu yüzden genellikle hemen konuya giriyoruz. Bu uzun sürmüyor ve Nathaniel, birinden onun benden hoşlandığı kadar hoşlanmanın normal olduğunu söylüyor. Onu ne kadar mutlu ettiğimi ve evde karısıyla birlikte ne kadar perişan olduğunu düşünüyorum. Onu benim kadar mutlu edemez. Ve sürekli eve gitmesi için dırdır ediyor, bu yüzden burada kalıp istediğimiz gibi konuşamıyoruz.

Evli olmasa bile işler çok kolay olmayacaktı. Eve çok geç gidersem annem yine de şüphelenirdi ve tabii ki okuldaki kimse de bunu öğrenemezdi. Ama eğer Bayan Bennett ile evli olmasaydı, onun evine gidebilirdim ve bu rahatsız edici karanlık oda yerine gerçek bir yatakta seks yapabilirdik. Nathaniel ile yatakta seks yapma fikri çok heyecan verici ve yetişkince görünüyor.

Üstelik eninde sonunda liseden mezun olacağım ve istediğim kişiyle çıkabileceğim. Ama Nathaniel hâlâ karısıyla birlikteyse tuzağa düşecek.

Keşke Bayan Bennett ortalıkta olmasaydı. Çok daha iyi olurdu.

OceanofPDF.com

Kırk İkinci Bölüm
ADDIE

Ben her zamanki gibi kafeteryada tek başıma otururken Kenzie öğle yemeğimin tamamını yere döktü.

Dikkatli izlemeyen biri için bu bir kaza gibi görünüyor. Masamın yanından geçip tepsime çarptı ve tepsi yere düştü. Ama olan bu değil. Yürürken Kenzie tepsimi alıyor, masadan dışarı çıkacak şekilde kaydırıyor ve yere düşürüyor.

Ve en kötüsü de bugünkü öğle yemeğinin kırmızı biber olması. Patates kızartması ve sosisli sandviç yeterince kötü olurdu ama şimdi her yerde temizlemem gereken büyük bir kıyma ve ıslak fasulye yığını var çünkü kesinlikle kimse bana yardım etmeyecek.

Arkadaşları kıkırdarken Kenzie, "Aman Tanrım," diyor. “Bunun için üzgünüm! Ama Addie, tepsini masanın kenarına bu kadar yakın koyarken biraz daha dikkatli olman gerekiyor.”

Koltuğumdan fırlayıp yerdeki tepsimi alırken ona baktım. Masada birkaç peçetem var ama belli ki yeterli olmayacak.

Ben yere çömeldiğimde Kenzie masanın üzerindeki defterimi alıyor. Defterin üstündeki bir kağıt parçasını okuyor ve midem bulanıyor. O kağıt parçasında Nathaniel'in benim için yazdığı şiir var. Zor bir sabah geçirdim ve onu daha sonra görmeyeceğimi biliyordum çünkü Bayan Bennett onu aptal bir akşam yemeği için eve erken getirmeye zorluyordu ve ondan bir parçanın yanımda olması bana kendimi iyi hissettiriyordu. Bu yüzden gözlerim kanayacakmış gibi hissedene kadar tekrar tekrar okudum.

"Bu nedir?" Kenzie ağzından kaçırdı. Kağıdı buruşturacak kadar şiddetli bir şekilde sallıyor.

"Hiç bir şey." Ciddi bir zarar vermeden şiiri elinden kapıyorum. "Bu sadece bir şiir."

"Kim yazdı?"

Ona bu şiirin yazarının Nathaniel Bennett olduğunu ve bu şiiri benim için yazdığını çünkü yıllardır ona ilham veren ilk kişinin ben olduğumu söylemek isterim. Ama elbette bunu ona söyleyemem. O yüzden sadece şunu söylüyorum: “Bilmiyorum. Bunu bir kitaptan kopyaladım.”

Gözlerini kısıp bana bakıyor. "Bu pisliği temizlemelisin. Ve dediğim gibi bir dahaki sefere daha dikkatli ol."

Kenzie ve arkadaşları birbirlerine gülerek uzaklaşırken elimdeki defter kağıdına baktım. Sayfanın köşesindeki kırmızı biber lekesini görünce irkildim. Bu şiire zarar verecek bir şey yapsaydı beni öldürürdü. Artık ezberlemiş olmama rağmen günde en az dört beş kez okuyorum.

Hayat neredeyse yanımdan geçip gidiyordu
Sonra o
Genç ve hayatta
Pürüzsüz ellerle
Ve pembe yanaklar
Bana kendimi gösterdim
Nefesimi kesti
Kiraz kırmızısı dudaklarıyla
Bana bir kez daha hayat verdi

Onun bu sözleri kağıda yazdığını ve beni düşündüğünü hayal ediyorum. Defalarca bakıyorum, kağıt yırtılıyor ve artık üzerinde biber lekesi var ama fotokopi çeksem eskisi gibi olmayacak. Beni düşünürken kendi hakkında yazdığı kağıtla aynı olmayacak.

Yerdeki pisliği temizlemek için milyonlarca kağıt havlu kullandıktan sonra öğle yemeğindeki ikinci deneme için sıraya giriyorum. Bir tabak daha biberle uğraşacak vaktim yok ama matematik dersine giderken koridorda bir sandviç alıp yiyebilirim. Kenzie dökmeden önce mideme o kırmızı biberden zar zor ulaşmıştım ve bu sabah kahvaltıyı atladım. Bu yüzden bir şeyler yemem lazım.

En azından sıralar boşaldı çünkü öğle yemeğine on dakikadan az kaldı. Pek sevmediğim hindili sandviçlerden birini alıyorum ama seçeneklerim bu noktada sınırlı. Kasaya götürdüm ve öğle yemeğini alan kadın bana bunun iki dolar olduğunu söyledi.

Kot pantolonumun cebine girip cüzdanımı çıkardım. Tam olarak bir dolarlık banknotum var.

Yemek yapan bayana "Sadece bir dolarım var" diyorum.

Tamamen anlayışsız görünüyor. "Kusura bakmayın, sandviç iki dolar."

"Yarın sana ödeme yapabilir miyim?"

"Korkarım öyle değil."

Harika. Bütün gün tam olarak iki kaşık dolusu kırmızı biber yedim ve şimdi gidip matematik öğrenmeye çalışmam gerekiyor. Ama en kötüsü Nathaniel'i daha sonra göremeyeceğim. Bunu sabırsızlıkla beklemem gerektiğini bilseydim her şeyin üstesinden gelebilirdim. Karısına akşam yemeğinde yardım etmek için eve erken gelmesi gerektiğini söylerken o da benim kadar perişan görünüyordu. Görünüşe göre bazı arkadaşları gelecekti ama kendisi ekledi: "Onlar gerçekten onun arkadaşları."

Hindili sandviçe özlemle bakıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. Hindili sandviç yüzünden ağlamak üzere olduğuma inanamıyorum. Kendimi biraz gülünç hissediyorum. Ama gerçekten çok açım.

"İşte dolar Vera."

Bir dolar banknotu uzatan bir kol yanımdan geçti. Başımı kaldırıp bakıyorum ve bu Hudson, beyaz-sarı saçları her zamanki gibi dağınık. Ağzım açık kalıyor.

"Ah," diyorum. “Eh, buna gerek yok…”

"Evet, öyle yapıyorum" diyor ve bu da onunla tartışamayacağımı anlamamı sağlıyor. "Öğle yemeği yemelisin."

Vera dolarını kabul etti ve artık sandviç benim, bedava ve temiz. "Sana borcumu ödeyeceğim" diye söz verdim ona.

"Bu bir dolar."

Bir doların onun için sadece bir dolar olmaması dışında, muhtemelen şimdi bile değil. Hudson'ın ailesi her zaman para için çabalıyordu. Harçlık istiyorsa dışarı çıkıp yarı zamanlı işlerde kazanması gerekiyordu. Hudson, ilkokuldayken bile bloğundaki herkes için her zaman kar kürekliyor, yaprakları tırmıklıyor ve çimleri biçiyordu.

Yine de onunla tartışmanın bir anlamı yok. "Teşekkür ederim" diyorum. Yine de şunu eklemeden edemiyorum: "Bunu Kenzie'ye söylemesen iyi olur."

Cevap vermiyor. Bunun yerine, "İyi misin, Addie?" diyor.

"İyiyim," diyorum ve bu gerçek olmaya geçmişte hiç olmadığı kadar yakın. Hudson benim en iyi arkadaşımdı ve ona ilk kez aşık olduğumu söylemek için can atıyorum ama bunu yapamam. Bu sırrı kimseye söyleyemem. "Peki ya sen?"

"Güzel," dedi ve sesinde bunun yalan olup olmadığını merak etmemi sağlayan bir tını vardı.

Ama ben başka bir kelime söyleyemeden zil çalıyor. Öğle yemeği resmi olarak bitti, o yüzden giderken bu sandviçi yiyeceğim. "Sonra görüşürüz Hudson," diyorum. "Sandviç için teşekkürler."

Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama daha o yapamadan ben matematik dersine doğru koştum. Ders başlamadan önce sandviçimi yemek için en az birkaç dakikam var diye umuyorum.

Bir mucize eseri, bir sonraki zil çalmaya başlamadan hemen önce koltuğuma oturuyorum. Midem hafif bir guruldamaya başladı ve sandviçimi masanın üzerine koyup paketini açtım. Bunu yutmak için yaklaşık iki buçuk dakikam kaldı.

"Addie!" Daha bir ısırık alamadan Bayan Bennett'in keskin sesi sözümü kesti. “Sınıfımda yemek yok. Bunu bir kenara bırak.

"Bu sandviçi bitirmem lazım" diye açıkladım.

Ara sıra kıkırdamalar oluyor ama Bayan Bennett pek eğlenmiş gibi görünmüyor. Eğlenceli olmaya çalıştığımdan değil. Sadece kahrolası sandviçimi istiyorum. "Kaldır onu, Addie."

“Ama öğle yemeği yemedim!”

"Bu kimin suçu?" Yüksek sesle iç çekiyor. "Zil her an çalabilir. Sandviçi bir kenara koy.

Bana bağırmamamı söylese bile sandviçi yutmaya değip değmeyeceğini düşünerek seçeneklerimi tarttım. Eğer bunu beni azarladıktan sonra yaparsam muhtemelen beni müdüre gönderir. Ve ben zaten Bayan Bennett'la ince buz üzerinde kayıyorum. Ara sınavdaki sıfırdan dolayı beni yarı yolda bırakmaya hakkı var ve özel derslere gidiyor olmama rağmen burada bir mucize gerçekleşmeyecek. Eğer sınıfı geçersem, D ile olacağım.

Bayan Bennett yasal olarak berbat bir insan ve bunu sadece Nathaniel ile olan ilişkim yüzünden söylemiyorum, her ne kadar bana onun hakkında ondan daha da az hoşlanmama neden olan pek çok şey anlatmış olsa da.

O berbat bir aşçıdır.

Ona neredeyse hiç gülmüyor ya da nazik bir şey söylemiyor.

Ayakkabılara karşı bir takıntısı var. Parası yetmese de sürekli pahalı ayakkabılar aldığını söylüyor. Bir gün ondan boşansa bile elinde hiç para kalmayacaktı çünkü kadın tüm parasını ayakkabılara harcamıştı. Ve işin tuhaf tarafı ayakkabıları o kadar da güzel değil! Bunlar sıradan ayakkabılar gibi.

Ve şimdi öğle yemeğimi yememe izin vermiyor.

Henüz zil bile çalmamıştı ve eğer yememe izin vermiş olsaydı o hindili sandviç şu anda karnımda olurdu. Bunun yerine, içim tamamen boşmuş gibi hissediyorum ve nasıl konsantre olacağımı bilmiyorum. Ancak bu onun umurunda değildi. Bunu beklediğimden değil.

Bir keresinde Nathaniel'e onu terk etmeyi düşünüp düşünmeyeceğini sormuştum. Zor olacağını söyledi. Onu bırakmanın çok düşük bir ihtimal olduğunu söyledi. Hayatlarının geri kalanında onunla sıkışıp kalabileceğini düşündüğünü söyledi.

Keşke bu şekilde olmak zorunda olmasaydı, inanın bana, dedi. Keşke onun yerine her zaman yanında olabilseydim.

Bu adil değil. Bu kadar berbat bir kadının şimdiye kadar tanıştığım en harika adamla evli olması ve onun onu takdir etmemesi hiç adil değil. Ama yine de onu asla bırakmayacak.

Dürüst olmak gerekirse Bayan Bennett'tan nefret ediyorum.

OceanofPDF.com

Kırk Üçüncü Bölüm

HAVVA

SHELBY ve kocasıyla akşam yemeği, planladığımızda iyi bir fikir gibi görünüyordu ama ben berbat bir zaman geçirdim.

Lisede ilk çalışmaya başladığımda Shelby ve ben yakındık. Ancak o zamandan beri teknoloji dehası zengin bir kocayla evlendi ve şimdi konuşabildiği tek şey olan üç yaşında bir oğlu var. Tüm yemek boyunca Justin ellerini Shelby'den uzak tutamadı ve bu da Nate'in bana dokunmak bile istemediği gerçeğinin daha da ortaya çıkmasına neden oldu. Tek olumlu yanı, en azından Nate'in Justin gibi kel olmaması, gerçi ben kel kafaları gerçekten seksi buluyorum.

Bu yüzden Shelby bebek bakıcısı için geri dönmesi gerektiğini söyleyip tatlıyı reddettiğinde inanılmaz derecede sevindim. Nate de rahatlamış görünüyor, ancak konuşmanın kendisine düşen kısmını harika bir şekilde yerine getiriyordu. Görünüşe göre ikimizin de aynı fikirde olduğu şey sosyalleşmekten nefret ettiğimiz.

Shelby ve kocasına kapıya kadar eşlik ediyorum ve Justin önden gidip arabayı çalıştırırken ikimiz verandada oyalanıp vedalaştık. Şu anda pek sarılma havasında olmasam da Shelby bana sarılmak için uzanıyor. Sadece gitmesini bekliyorum.

Shelby, "Çok eğlenceliydi," diye fışkırıyor. "Açıkçası. Bunu yakın zamanda tekrar yapmalıyız."

Kesinlikle, diye yalan söylüyorum.

"Gitsem iyi olur." Saatine bakıyor. "Geç kalırsak bebek bakıcısı çok gürültü çıkarır. Bununla uğraşmak zorunda olmadığın için çok şanslısın. Gerçi yakında anlayacağına bahse girerim!" Kıkırdadı. "Nasıl gidiyor?"

Her şeyden çok, Shelby'ye geçen yıl hormonal doğum kontrolünü bıraktığımı söylememiş olmayı dilerdim. (Jay ve ben prezervatif kullanıyoruz, çünkü bu durumu düşünmek bile istemiyorum.) Muhtemelen oldukça yakın zamanda hamile kalacağımı düşündüm ve bu, ne kadar az seks yaptığımıza ve hala çocuksuz olduğumuza bir övgüdür. Ya da belki de rahmim kurumuş ve kurumuştur. Kim bilir?

Seks hayatımız da iyiye gidiyor gibi görünmüyor. Nate iki gün üst üste hazır olduğunda bende bir umut ışığı oluştu ama o zamandan beri şimdiye kadarki en kötü kuraklığı yaşadık. Ayın ilk cumartesi

günü geldi ve Nate, sırtının kötü durumda olduğundan şikayet etti. Bir daha seks yapıp yapamayacağımızı merak etmeye başlıyorum.

Henüz şansım yaver gitmedi, dedim Shelby'ye.

Dudaklarını büzüyor. "Belki de bir doktora görünmelisin? Kısırlık uzmanları var, değil mi?”

Çocuk sahibi olmak için cinsel ilişkinin gerekli olduğunu bana söyleyecek çok süslü diplomalara sahip bir doktora ihtiyacım yok. "Evet, belki yaparız."

Shelby bana bir kez daha sarılıyor ve onu mükemmel hayatına geri götürmek için aceleyle arabasına gidiyor. Ve ben onun gidişini izlemekle yetindim.

Mercedes'lerinin farları kaybolduğunda bedenimdeki tüm gerilim uçup gidiyor. Tanrıya şükür gitti. Gelecekteki akşam yemekleri hakkındaki tüm o büyük konuşmalarına rağmen geceleri oğlunu terk etmekten nefret ediyor, bu yüzden en az altı ay daha bu durumdan kurtuldum.

Yarın çöp günü, bu yüzden bu akşamki yemeğimizdeki çöpleri boşaltmak için eve dönüyorum ve çöp kutularını alıp kaldırıma çekiyorum. Muhteşem akşamımın mükemmel sonu.

Kaldırıma geldiğimde tuhaf bir duyguya kapılıyorum. Ensemde bir karıncalanma, sanki biri beni izliyormuş gibi. Arkamı dönüp Nate'in orada olup olmadığına bakmak için yatak odamızın penceresine baktım ama onu göremiyorum.

Ve sonra yüksek bir gümbürtü duyuyorum.

Bir adım geri atıyorum, ön bahçemizi tarıyorum, kalbim küt küt atıyor. Orada kimseyi görmüyorum ama kesinlikle bir ses duydum. Vahşi bir hayvan olabilir mi? Bahçede zıplayan tavşanlar gördüm ama bu bir tavşan için çok gürültülü geliyordu.

"Merhaba?" diye sesleniyorum.

Elbise giyiyorum, bu da cebim olmadığı anlamına geliyor. Telefonum evde ve çevrede silah olabilecek hiçbir şey yok. Kullanabileceğim tek şey ince topuklu ayakkabılarımdı, yine de ayakkabılarımı mahvetmek yerine bir soyguncunun beni yere indirmesini tercih ederim. Bir defasında meşru müdafaa dersi

almıştım ama bazen bunun bende sahte bir güven duygusu yaratmasından endişeleniyorum. Birisi bana gerçekten saldırsaydı beni kolayca alt edebilirdi.

Evimin ön kapısına bakıyorum. Muhtemelen durduğum yerden altı metreden daha az bir mesafe var. Koşabilirim.

Sonra çalıların arasındaki hışırtıyı görüyorum.

Orada bir şey var. Bu bir hayvan değil; tamamen yetişkin bir insanın gölgesini açıkça görüyorum. Birisi çalılarımızın arasında gizleniyor ve ben de buradayım, sessiz çıkmaz sokağımızdaki kaldırımın kenarında sadece bir parça elbiseyle duruyorum; oturan bir ördek.

Çığlık atmayı düşündüm ama eğer bunu yaparsam durumu daha da kötüleştirebileceği aklıma geldi. Belki davetsiz misafir beni susturmak için bana saldırma ihtiyacı hissedecektir. Arkamdaki en yakın eve bakıyorum; ışıkları kapalı. Çığlık atarsam saldırgan üzerime saldırmadan önce birileri fark eder mi?

Bu şansı alamam.

İçimden beşe kadar sayıyorum. Beşe ulaşır ulaşmaz ön kapıma doğru koşmaya başlıyorum. Sağ topuklu ayakkabımın topuğu neredeyse ön basamaklara takılıyor ama mucizevi bir şekilde kendimi doğrultmayı başarıyorum. Hışırtı sesi artıyor ve titreyen elimle kapı koluna uzanıyorum. Ve dönmüyor.

HAYIR.

Kilitlemedim değil mi? Anahtarlarım bile yanımda değil. Tabii evden çıktığımda Nate kilitlemediyse. Peki bunu neden yapsın?

Neden kendi kocam beni evden dışarı atsın ki?

Daha sert çeviriyorum ve bu sefer düğme dönüyor. Tanrıya şükür, sadece sıkışmıştı. Eve doğru ilerliyorum ve ön kapıyı çarpmadan önce, ön bahçemin üzerinden hızla koşan bir figür görüyorum. Ve bir an için ay ışığında yüzünü seçebiliyorum.

Addie Severson.

OceanofPDF.com

Kırk Dördüncü Bölüm

HAVVA

Hayatım boyunca hiç bu kadar paniklememiştim. Yatak odasında düzgün bir şekilde yürüyebilmek için stilettolarımı bile çıkardım. Bu benim yirminci turum olmalı ve kendimi daha iyi hissetmiyorum.

"O olduğuna emin misin?" Nate bana soruyor.

Eve döner dönmez hızla yatak odasına gittim ve Nate'e dışarıda gördüklerimi anlattım. Hızlanacak kadar üzgün değil. Yataktan kalkacak kadar bile endişeli değil. Öğrencimin evimizin dışındaki çalılıkların arasında çömelmiş olmasından zerre kadar rahatsız değildi. Her şeyin benim kafamda olduğunu düşünüyor.

"Ne gördüğümü biliyorum Nate." Dönüp ona bakmak için adım atmayı bırakıyorum. Addie çalıların arasındaydı. Beni izliyordu. Beni takip ediyor."

"Bunu neden yapsın ki?"

Yumruklarımı sıkıyorum. Nate'in benim o kızla yaşadığım çekişmeli ilişkiye sahip olmadığının farkındayım ama Nate'in onu savunmasından fena halde sıkılmaya başladım. Ara sınavda kopya çektiğini öğrendiğimde içgüdülerimi dinleyip onu müdüre sürüklemeliydim. Her şeyi daha başından kesmeliydim.

"Benden nefret ediyor" diyorum.

Güler. "Hadi. Senden neden nefret etsin ki?”

"Bunu onun gözlerinde görebiliyorum." Bugün Addie'nin o sandviçi kaldırmasını sağladığımda öfke parıltısını gördüm. Üzgündü ama ne yapmalıyım? Öğrencilerin sınıfımı kafeteryaya dönüştürmesine izin verilsin mi? Çıtır çıtır patates cipsi sesiyle yarışamam. “O genç bir kız ve öfkeli hormonları var. Onu zaten kopya çekerken yakaladım ve o asla benim dersime hazırlanmıyor. Onu her aradığımda bana kaşlarını çatıyor.

"Kaşlarını mı çatıyor?" Nate tek kaşını kaldırdı. "Kanıtın bu mu?"

Yatağın kenarına çöküyorum. "Beni dinle Nate. Kızın Art Tuttle'ın evinde sinsice dolaştığını zaten biliyoruz. Bu tam olarak uzak bir mesafe değil. Bana inanıp inanmamanız umurumda değil; ne gördüğümü biliyorum.”

Bu sefer sesimdeki inanç bir şekilde yüzündeki alaycı gülümsemeyi silmeye yetti. Yatakta daha dik oturuyor. “Tamam, o yüzden o olduğunu söyle. Ne yapacaksın?"

"Müdürün yanına gitmem lazım."

"Müdür? Bu aşırı görünüyor.”

"Nate," dedim dişlerimin arasından. “Kız evimizin dışındaki çalıların arasındaydı. Art onun yüzünden zaten işini kaybetmişti. Ben burada dalga geçmiyorum."

Bir anlığına sessiz kalıp bunu düşünüyor. Gerçi ne düşündüğünü anlamıyorum. Bu son derece hassas bir durumdur ve doğru şekilde ele alınması gerekir. Müdürün katılımını sağlamak yapılacak doğru şeydir.

"Addie'nin başına daha fazla bela açmak istemiyorum" diyor. “Geçen seneki durum yüzünden diğer çocukların onu dışladığını biliyorsun.”

"Belki de danışmanlığa ihtiyacı vardır" diyorum. Bu söyleyebileceğim en nazik şey. Addie'nin asla kurtarılamayacak kötü bir tohum olduğunu söylemekten nefret ediyorum.

"Danışmanlık mı?" Ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Şimdi kızı bir psikiyatriste mi göndereceksin?"

Nate'in bu konuda benimle neden kavga ettiğini anlamıyorum. Addie'nin başı dertteyse danışmanlık ona yardımcı olacaktır. Eğer onun savunucusuysa neden ihtiyacı olan yardımı almasını istemiyor? Danışmanlık alma konusunda artık herhangi bir damgalama yok.

"Higgins'e gidiyorum" diyorum. "Hikayenin sonu."

Nate yataktan kalkıp yatağın kenarına, yanıma yerleşti. Ne söyleyeceğinden tam olarak emin değilim ama hiçbir şey söylemediği ortaya çıktı. Uzanıp ellerini iki omuzuma koydu ve masaj yapmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Diyorum.

"Uzun bir geceydi" diyor. “Son zamanlarda çok gergin görünüyorsun Eve ve ben kendimi kötü hissediyorum. Bunun benim hatam olduğunu hissediyorum."

"Bu senin hatan değil" diyorum ve bu sadece kısmen yalan.

Nate parmaklarını bedenimin derinliklerine doğru yoğurdu. "Bunun hiç faydası oldu mu?"

Ona şu anda masajla ilgilenmediğimi söylemek istiyorum ama aslında oldukça hoş bir his. Omuzlarımı ovalamaya başlayıncaya kadar omuzlarımda ne kadar gerginlik olduğunu fark etmemiştim. Nate'in masaj konusunda ne kadar iyi olduğunu unutmuşum.

"Uzan," diye talimat veriyor bana.

Memnuniyetle yatağa yüzüstü, başımı yastığa gömerek uzanıyorum. Nate yanımdaki yatağa emekledi ve parmakları omuzlarımdaki ve sırtımdaki kaslarda çalıştı. Tuttuğum tüm gerginlik benden akıp gidiyor. İsteğim dışında, mutlu bir şekilde iç çektim.

"Ayrıca," diye ekliyor Nate, "bu gece o bebek konuşmalarını duyunca, biraz daha iyi iş çıkarmamız gerektiğini düşünüyordum." Bana yaklaştı, böylece sıcak nefesini boynumda hissedebiliyordum. "Bilirsin?"

Nate son zamanlarda sekse o kadar ilgisiz görünüyordu ki bunu ondan duymak beni şok etti. Ama elbisemin arkasındaki fermuarı açarken niyetinden hiç şüphem yok.

OceanofPDF.com

Kırk Beşinci Bölüm

ADDIE

Dün gece Nathaniel'in evine gitmek bir hataydı.

Bunu asla yapmamalıydım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Tamam, bu bir yalan. İlk kez bir öğretmenin evine onun haberi olmadan gitmemin yakınından bile geçmiyorum. Bay Tuttle'ın başını bu kadar belaya sokan da buydu.

Ah, bu konuda hâlâ kendimi kötü hissediyorum. O gece Bay Tuttle'ın evinin önünde ne yaptığımı bilmiyorum. Asla gitmemeliydim. Kötü bir gece geçiriyordum ve annem babam için ağlıyordu ki bu çok saçmaydı çünkü o dünyadaki en kötü babaydı ve

onun için çok daha kötü bir kocaydı. Onu hâlâ neden sevdiğini bilmiyorum. Bütün kıyafetleri hala dolabında ve garajımızda duran arabasını satmayacak.

Sadece bana karşı nazik olacak bir yetişkinin yanında olmak istedim ama sonra onun evine vardım ve pencereden baktığımda karısıyla güzel bir yemek yiyordu ve bunu istemeyeceğini düşündüm. Benimle konuş. Ama sonra belki de onlar yemeklerini bitirene kadar beklemeye karar verdim ve muhtemelen gitmem gerektiğine karar verdiğimde biri polisi aramıştı.

Başımın büyük belada olduğunu sanıyordum ama sonra başı dertte olanın Bay Tuttle olduğu ortaya çıktı. Müdür Higgins bana kendisi ve "ilişkimiz" hakkında tüm bu soruları sormaya başladı. İlk başta neden bahsettiğini bilmiyordum ama sonra Bay Tuttle'ın bana dokunup dokunmadığını sormaya başladı. İşte o zaman ne demek istediğini anladım. Bana hiç uygunsuz bir şekilde dokunup dokunmadığını soruyordu ki bunu hiç yapmadı. Ama o bana dokundu. Bir keresinde okuldan sonra ders çalışırken babamdan ve eve sarhoş gelmesinin ne kadar zor olduğundan bahsetmeye başladım ve ağlamaya başladım ve Bay Tuttle omzuma dokundu. Yani evet bana dokundu. Ama öyle değil, hatta yakın bile değil.

Yine de sorularına cevap verirken tereddüt ettiğimi gördü ve bunu değerlendirdi. Ve ben farkına bile varmadan okuldaki herkes Bay Tuttle'la ilişki yaşadığımı sandı. Ya da yapmadılar ve benim dikkat çekmeye çalışan bir yalancı olduğumu düşündüler.

Ama en kötü kısmı Bay Tuttle'ın başına gelenler. Sadece bana yardım etmeye çalışıyordu. Babam yüzünden, hiç arkadaşım olmadığı ve matematikte başarısız olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğum için benim için üzülüyordu. Herkese onun sadece iyi davrandığını, başka bir şey yapmadığını anlatmaya çalıştım ama sonra ebeveynler onu istifaya çağırmaya başladı. Başka seçeneği yoktu.

Ve şimdi bunu tekrar yaptım. Daha da kötüsü bu ilk kez olmuyor. Nathaniel'in evine daha önce onun haberi olmadan iki kez gitmiştim.

Her zamanki gibi okuldan sonra Nathaniel'i görmeyi özlediğim dışında ne düşündüğümü tam olarak bilmiyorum. Ve onun evinde bir akşam yemeğinin nasıl olacağını merak etmeye başladım. Evimden bisikletle sadece beş dakikalık bir yolculuk vardı, bu yüzden annem akşam yatak odasına çıktığında arka kapıdan sıvıştım ve oraya doğru sürdüm.

Aptal aptal aptal.

Nathaniel'in karısı, Bayan Maddox ve kocasıyla birlikte mutlu bir çiftler yemeği yemesini izlemek moral bozucuydu. Söyleyebileceğim tek olumlu şey Bayan Maddox'un kocasının ona karşı çok şefkatli olmasıydı ama Nathaniel Bayan Bennett'e zar zor dokunmuştu. Ve inanın bana izliyordum.

Neyse, yakalanmadığım için çok şanslıyım. Bayan Bennett'in çöpü çıkardığı bir an oldu ve beni görmesinden korktum ama sonra hiçbir şey olmadı. Bir şey gördüğünü sandı ama dışarısı çok karanlıktı. Kim olduğunu bilmiyordu.

Ya da öyle düşünmüştüm. İkinci dönemde Nathaniel'den Snapflash aracılığıyla bir mesaj alana kadar:

Dün gece benim evimdeydin. Bu büyük bir hataydı.

Ekrandaki kelimeler kayboluncaya kadar baktım. Bu bir soru bile değildi. Orada olduğumu biliyor. Ya beni pencereden gördü ya da Bayan Bennett ona orada olduğumu söyledi. Geri yazıyorum:

Üzgünüm.

Sonra tarih öğretmenimin beni telefonumla yakalayıp ona el koyacağından endişeleniyorum, bu yüzden Nathaniel'in bana ne yazdığını görmemek beni mahvediyor olsa da telefonu tekrar cebime tıkıyorum. Eminim bana kızgındır. Ne kadar kızgın? Bana her şeyi bitirecek kadar kızmış olamaz.

Yapar mıydı?

Hayır, buna inanamıyorum. Ama bunun düşüncesi midemin derinliklerinde hasta bir his uyandırıyor bende. İlişkimiz birçok nedenden dolayı riskli. Eğer biri bunu duyarsa birbirimizi derhal

kesmemiz gerektiği konusunda beni uyardı. Ona bir daha asla yakın olamama fikri fiziksel olarak acı veriyor.

Denizdeki bir mezara gömülmeyi tercih ederim.

Zil çalar çalmaz neredeyse cebimden telefonumu çıkarıyorum. Tabii ki beni bekleyen bir mesaj var ve açmak için tıkladım:

Müdür seninle bu konuyu konuşacak. Bunu durdurmak için elimden geleni yaptım. Her şeyi inkar et.

Ve ardından ikinci bir mesaj:

Bütün hayatım senin ellerinde.

Tabii ki üçüncü derse zar zor gelebildim ki hoparlörden müdürün ofisine gitmem talimatı verildi. Zemin kata doğru yürürken, resepsiyonist Annie'nin elinde portakal kovasıyla oturduğu ana masanın yanından geçerken bacaklarım aşırı derecede titriyor. Annie beni selamladığında gergin bir gülümsemeye sahipti ve Müdür Higgins'in ofisine gittiğimde Bayan Bennett'i beklerken bulmam hiç de şaşırtıcı değil. Nathaniel'in de orada olmasını bekliyordum ama olmamasının ne anlama geldiğinden emin değilim.

"Adeline." Müdür yarım ay şeklindeki gözlüğünün ardından bana bakıyor ve masasının önündeki plastik sandalyelerden birini işaret ediyor. "Oturun lütfen. Ve kapıyı arkandan kapat."

Kapıyı arkanızdan kapatın. Bu şu ana kadar pek iyi görünmüyor. Özellikle de Bayan Bennett'in yüzünde o kızgın ifadeyi görebiliyorum. Zaten ince olan dudakları tamamen yok olmuştu.

Gıcırdayan plastik sandalyeye otururken yüzümü ifadesiz göstermeye çalışıyorum. Nathaniel'in bana söylediklerini hatırlıyorum. Her şeyi inkar et. Bu Bayan Bennett'in beni gördüğünden tam olarak emin olmadığı anlamına geliyor olmalı.

"Addie." Müdür Higgins benden Bayan Bennett kadar memnun görünmüyor. Bay Tuttle hakkında beni ilk kez ofisine çağırdığını hatırlıyorum, bana karşı çok tatlı ve nazikti ama onu takip ettiğimi (biraz) öğrendiğinde bu durum değişti. Şimdi sanki benimle

birlikteymiş gibi görünüyor. "Bayan. Bennett dün gece seni evinin önündeki çalıların arasında gördüğünü söyledi. Bu doğru mu?"

Her şeyi inkar et. "Hayır tabii değil. Dün gece annemle birlikte bütün gece evdeydim.

Bayan Bennett kızgın bir şekilde ofluyor. "Seni gördüm Addie. Çalıların arasındaydın ve sonra benim çimenliğimin üzerinden koştun.

Her şeyi inkar et. “Ben… sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bütün gece evdeydim. Dediğim gibi annem evde benimleydi. O'na sorabilirsin."

Eğer anneme sorarlarsa bütün gece evde olduğumu doğrulayacaktır. Onun haberi olmadan gizlice dışarı çıkmak çok kolay.

Bayan Bennett'in yüzünde bir şüphe belirdi. Nathaniel'in beni uyarmak için mesaj atmasına sevindim, çünkü eğer yapmasaydı muhtemelen her şeyi itiraf ederdim. Ama bunun hakkında ne kadar çok düşünürsem, bunu inkar etmenin yapılacak doğru şey olduğunu o kadar çok anlıyorum. Dün gece hava karanlıktı. Ne gördüğünü bilmiyor.

Müdür Higgins şüpheci görünmeye devam ediyor. "Bayan. Bennett bana onunla bazı anlaşmazlıklar yaşadığını söyledi. Derste çok çabaladığını, hiç çaba harcamadığını, hatta sınavda seni başka bir öğrencinin ödevine bakarken yakaladığını.”

"Ben... ben bir göz attım," diye itiraf ediyorum, utanç içinde başımı eğerek. “Fakat Bayan Bennett bu konuda hoştu. Hatta özel öğretmen bulmama bile yardım etti.”

Bayan Bennett'e bir göz atma şansım oldu ve ona gülümsedim. Geri vermiyor.

"Evinize gideceğimi düşündüğünüz için üzgünüm" diyorum. “Yine de bunu asla yapmam.” Kelimenin tam anlamıyla polis tarafından başka bir öğretmenin evinin önünde yakalandığımdan dolayı sözlerimin kulağa ne kadar zayıf geldiğinin farkındayım ve hemen ekliyorum: "Geçen seferden sonra dersimi aldım."

Müdür Higgins, Bayan Bennett'e bir bakış atıyor. İkisi de benden pek memnun görünmüyor ama onun herhangi bir kanıtı yok.

Her şeyi inkar et.

"Pekala, Addie." Müdür sandalyesine yaslandı. “Dün gece ne olursa olsun, tekrarlanan bölümlerin olmayacağını umuyorum. Artık sınıfa dönebilirsiniz."

Plastik sandalyeden kalktım, bundan başka bir şey çıkmadığına şaşırdım. Ve en önemlisi bana Nathaniel hakkında hiçbir şey sormadılar. Geçen seferki gibi olacağından o kadar emindim ki Müdür Higgins ben ve Bay Tuttle hakkında bana kızıyordu. Nathaniel'in bana dokunup dokunmadığına dair sorular bekliyordum ve onlara cevap vermeye çalışırken zaten endişeliydim çünkü gerçeği yüzümün her yerinde göreceklerini düşündüm.

Ama Bayan Bennett tamamen onun yüzünden orada olduğumu varsayıyordu. Çünkü onu küçümsediğimi biliyor. Onun hayatımda olmamasını her şeyden çok isterdim.

Ve bu anlamda haklı.

OceanofPDF.com

Kırk Altıncı Bölüm

ADDIE

Müdürle görüştükten sonra Nathaniel hiçbir mesajıma cevap vermiyor.

Öğle yemeği vakti geldiğinde artık benden nefret edeceğinden neredeyse histerik bir şekilde endişeleniyordum. Ama beni korumaya çalıştı. Bana her şeyi inkar etmemi söyledi ve strateji işe yaradı. Buna rağmen kendimi büyük bir stres topuna soktum.

Ben kafeteryada oturup sanki üç günlük tadı olan bir çizburgeri mideye indirmeye çalışırken, Lotus içinde sebzeli burger bulunan kendi tepsisiyle karşıma çöküyor. Bana ihanet etmesinden sonra, özellikle bugün, onunla konuşmaktan heyecan duymuyorum. Eğer o müdahale etmeseydi şiirim o yarışmayı kazanabilirdi.

"Merhaba Addie" diyor.

"Hey," diye mırıldandım, başımı burgerimden kaldırmadan.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim." Patates kızartmasımdan birini tepsimde hazırladığım küçük ketçap havuzunun içine sürükledim. "İki yüzlü biriyle arkadaş olmakla ilgilenmiyorum."

Lotus'un çenesi açık kaldı. "Affedersin? Nasıl iki yüzlü oluyorum?

Genelde kendi adıma konuşmuyorum ama zor bir gün geçiriyorum. Lotus'un bana ihanet ettiğini bildiğimi bilmesini istiyorum. Ve bu kadar telaşlı görünmesi bir bakıma sevindirici. “Nath… Bay Bennett beni o şiir yarışmasına sokacaktı. Daha sonra bu konuda müdüre gittin ve onun yerine seni kabul etmesini sağladın.”

Bir süre bana baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Ne yaptığını bildiğimden haberi yoktu.

"Ciddi misin?" Alt dudağı dışarı çıkıyor. "Aslında öyle bir şey olmadı."

"Evet, doğru."

"Değil!" ısrar ediyor. "Ben hiçbir zaman tek kelime etmedim. Bay Bennett, siz bana yarışmayı anlattıktan bir hafta sonra beni bir kenara çekti ve onun yerine benim şiirimle gitmeye karar verdiğini söyledi.”

Yüzüme karşı yalan söylediğine inanamıyorum. Çoğunlukla yemekle dolu olan tepsiyi alıp oturduğum yerden kalktım. Bu burger yenilebilir olsa bile iştahım yok. Ve patatesler garip bir şekilde pişmemiş ve yine de ıslak. "Her neyse" diyorum.

"Addie!" Adımı söylüyor ama beni takip etmiyor ya da yalanlarına beni ikna etmeye çalışmıyor. Buna sevindim çünkü ona inanmamın hiçbir yolu yok. Nathaniel bana tam olarak ne olduğunu anlattı.

Nathaniel. Onu görmem lazım.

Nathaniel'in artık boş bir dönemi var ve geçmişte, ben de boş olduğum için birlikte gizlice kaçmayı önermiştim ama o, okul saatleri sırasında buluşmanın çok riskli olduğu konusunda ısrar etti. Ama aklımı kaybediyorum ve onu görmeden günü geçirebileceğimi

sanmıyorum. Bu yüzden onu öğretmenler odası yerine orada bulmayı umarak sınıfına ulaşana kadar boş koridorlarda yürüdüm.

Gerçekten de Nathaniel masasında oturuyor, bir yandan sandviçini yerken bir yandan da bazı kağıtlara bakıyor. Dün gece ve her gün sınıfta yaptığım gibi onu bir anlığına izledim. O çok yakışıklı. Yüzünün kıvrımlarını, kalın siyah saçlarını, kahverengi kravatlarının gözleriyle uyumunu seviyorum. Ve bana gülümsediğinde bu bana harika, sıcak bir his veriyor.

Bu kızın onu sevmekten ve onun tarafından sevilmekten başka düşüncesi yoktur.

Ama şimdi yukarı baktığında gülmüyor.

"Addie," diye tısladı bana. "Burada ne yapıyorsun?"

Odaya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Üzgünüm. Ben sadece… çıldırıyorum…"

"Eh, buraya gelmek durumu daha iyi hale getirmeyecek." Dudaklarını çatarak oturduğu yerden kalktı. "Dün gece evime gelmemeliydin. Bu çok büyük bir hataydı."

Alt dudağımı çiğniyorum. "Biliyorum…"

"Artık kendinizi radara soktunuz. Bizi radara soktunuz." Başını sallıyor. "Bu kadar aptalca bir şey yapacağına inanamıyorum."

Müdürün odasına gittiğimden beri gözlerimden sızan yaşlar artık akma tehlikesiyle karşı karşıya. Biri sağ gözümden kaçıyor ve hızla onu uzaklaştırıyorum. "Üzgünüm. Ben çok üzgünüm. Kendimi çok aptal hissediyorum."

Nathaniel gözyaşlarımı fark etti ve bu onun içindeki kavganın bir kısmını hafifletti. Koridorun hâlâ boş olduğunu doğrulamak için sınıfının kapısındaki küçük pencereden dışarı baktı ve ardından masanın etrafından dolaştı. "Addie, ağlama."

"Ben sadece..." Bir sümük baloncuğuyla karşılaşmadan önce elimin tersiyle burnumu siliyorum. Eğer benden bir sümük baloncuğu çıktığını görse, mutlaka bitmiştir. Hayır, bunu söylememeliyim. Bu kadar yüzeysel olmazdı. "Benden nefret etmeni istemiyorum. Aptalca bir hata yaptım."

"Addie…"

Gözleri yumuşadı ve kapıya bir kez daha baktıktan sonra ellerime uzandı. Endişelenmekle aptallık ettim. Nathaniel ve ben ruh ikiziyiz. Yaptığım aptalca bir hata yüzünden sahip olduklarımızı çöpe atmayacak. Birbirimiz için çok önemliyiz.

“Senden asla ama asla nefret edemem” diyor. “Sen benim tüm dünyam oldun. Sen benim ruh ikizimsin. Ancak artık biraz daha dikkatli olmamız gerekiyor. Kısa bir süreliğine. Eve'in şüphelenmesini istemiyorum.”

“Yani... bugün buluşamayacak mıyız?”

Evet demesini umuyorum. Bugün cuma ve annem cuma günü geç saatlere kadar dışarıda kalmama izin veriyor çünkü ertesi gün okulum yok.

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Olmasa iyi olur. Belki gelecek hafta."

Aman Tanrım, o zamandan önce öleceğim. "Gelecek hafta?"

Bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Biliyorum. Aklımı kaçıracağım."

Bir hafta boyunca ona dokunamamak ya da onu öpememek düşüncesi bende çığlık atma isteği uyandırmaya yetiyordu. İçten içe uzanıp kahverengi kravatını alıyorum. Onu kendime doğru çektim ve sınıfında olmamızdan dolayı gergin olduğunu bilmeme rağmen bunu yapmama izin verdi. Eğer bütün bir hafta boyunca karanlık odaya gidemeyeceksek beni tutacak bir şeye ihtiyacım var.

O da aynı şekilde hissediyor olmalı çünkü yolun geri kalanında eğilip beni daha önce hiç olmadığı kadar tutkuyla öptü. Parmaklarını saçlarıma geçirdi, dudakları benimkine değdi. Öpücük sonsuza dek sürecek gibi görünüyor ve ondan uzaklaşmak acı veriyor.

O öpücükle ilgili bir şiir yazabilirim. Ve o aptal yarışmayı kazanacağına bahse girerim.

Nathaniel sert bir sesle, "Bunu bir daha yapamayız," dedi. "Kısa bir süreliğine değil. Güvenli olduğunda sana haber vereceğim.”

"Yine de mesaj atabilir miyiz?"

Bir an bunu düşünüyor. "Biraz. Günde bir veya iki kere. Ve tabii ki sadece Snapflash'ta."

Başımı salladım ve boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. Onsuz bir hafta ne yapacağım? Nathaniel hayatımdaki en iyi şey değil, aynı zamanda tek şey.

Bunların hepsi Eve Bennett'in suçu.

"Gitsen iyi olur" diyor bana.

Elimi son kez sıkıyor ve işte o anda zil çalıyor. Omuzlarımı dikleştiriyorum, arkamı dönüyorum ve sınıftan çıkıyorum. Bu işin üstesinden geleceğim. Ve bir gün ikimiz birlikte olacağız. Bana söz verdiği şey buydu.

OceanofPDF.com

Kırk Yedinci Bölüm

HAVVA

Higgins'le görüşmeden sonra kendimi kesinlikle tatminsiz hissediyorum.

Addie Severson dün gece evimin önünde çalıların arasındaydı. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Her şeyden önce onu gördüm. Ve benden nefret etmek için pek çok nedeni var.

O gün süpermarketteyken Art Tuttle beni onun hakkında uyarmıştı. Beni uyarmasının bir nedeni vardı. İstese de istemese de onun hayatını mahvetti.

Ve bugün o kız yüzüme karşı yalan söyledi.

Addie ayrılır ayrılmaz Debra Higgins'e baktım ve "Yalan söylüyor" dedim.

Debra başını salladı. "Sana katılıyorum Eva. Peki ne yapabiliriz? Onunkine karşı senin sözün. Evde annesiyle birlikte olduğunu söyledi."

Ne saçmalık. Ben ergenlik çağındayken, annem benim odamda güvenli bir şekilde saklandığımı düşünürken ben birçok şey yaptım. Benim açımdan bu bir mazeret değildi, her ne kadar annesi hikayeyi doğrulamış olsa da (ki kendisi bunu onaylamamıştı).

Müdürün ofisinden çıkar çıkmaz Nate'e mesaj attım:

Her şeyi yalanladı.

Derslerin arasındaydık, bu yüzden bana mesajı hızla geldi:

Belki o değildi?

Cevabı o kadar çıldırtıcıydı ki telefonu atmak istedim.

Yakında altıncı dönem matematik dersim gelecek, Addie ile bir kez daha yüz yüze geleceğim ve bu göreve hazır değilim. Debra bana, ikinci dönem için Addie'yi farklı bir öğretmene geçirmeyi planladığını ancak dönemin bitimine hâlâ iki ayımız kaldığını söyledi. O kızla iki ay uğraşmak zorunda kaldım.

Öğretmenler yemekhanesinde Shelby'ye "Kesinlikle oydu" diye bağırdım. Öğle yemeği için bir parça Tupperware'in içinde salata getirdim ama ona neredeyse hiç dokunmadım. "Nasıl böyle yalan söyleyebilir?"

Shelby omuz silkiyor. “O bir genç. Yaptıkları budur. Onlar için nefes almak gibi bir şey bu."

"Benden nefret ediyor." Dün sınıfta bana attığı pis bakışı düşününce hafifçe ürperdim. Benden gerçekten nefret ediyor. Ve şimdi beni takip ediyor."

"Ama neden?" Shelby havuç çubuklarından birinden bir ısırık alıyor. "Demek istediğim, Art ona iyi davrandığı için onu takip ediyordu."

"Evet, öyle mi?"

“Yani ona karşı iyi değilsin. Neden senin evine gelsin ki?” Diyet Kolasından yudumluyor. "Demek istediğim o tehlikeli değil. Gerçekten sınıfta sandviç yemesine izin vermediğin için seni takip edeceğini mi düşünüyorsun? Bu bir genç için bile biraz aşırı bir durum.”

"Belki…"

"Eğer Nate'i takip ediyorsa buna inanabilirim." Bana göz kırpıyor. “Yani, bütün kız öğrencilerin ona büyük bir tutkusu var. Sonra da onun küçük şiir dergisine katıldığını mı söylüyorsun? Onun biraz fazla takıntılı hale geldiğini kesinlikle görebiliyorum.

Donuyorum, bir parça marul ağzımda gevşek bir şekilde duruyor. Bu düşünce daha önce nasıl aklıma gelmedi bilmiyorum. Belki de kaldırım kenarındayken özellikle beni izlediğini hissettiğim için. Her nasılsa eve başka birini görmek için gelmiş olabileceği aklıma gelmedi.

Aman Tanrım. Nate'i takip ediyor.

Bu çok daha mantıklı. Ona fazla iyi davranmaması konusunda onu uyardım ve şimdi Art Tuttle'a yaptığının aynısını ona da yapıyor. Ve eğer dikkatli olmazsa ve durumu doğru yönetmezse sonu tıpkı Art gibi olacak.

Onu uyarmalıyım. Bu konuyla bir an önce ilgilenmesi gerekiyor.

Masadan izin alıyorum ve Shelby muhtemelen Addie Severson dışında herhangi bir şeyi tartışabildiği için mutlu olacaktır. Dersin bitmesine hâlâ yaklaşık on dakika kalmıştı ve Nate'in sınıfta olduğu neredeyse kesindi. Konuşacak fazla zamanımız olmayacak ama en azından onu sınıfına almadan önce ona bilgi verebilirim.

Beşinci dersin ortasında olduğumuz için koridorların çoğu boş ve Givenchy deri çizmelerimin topukları boş alanda yankılanırken silah sesi gibi ses çıkarıyor. Çok fazla siyah göz makyajı yapan bir kızın yanından geçiyorum ama bu, bu genç kızların yaptığı en kötü şey değil. Nate'in sınıfına vardığımda kapının kapalı olduğunu görüyorum ve bu bana biraz tuhaf geliyor. Kapının penceresinden bakıyorum ve tabii ki Nate içeride. Ama o yalnız değil.

Addie Severson'la birlikte.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum ama bunu yapmadan önce bir şey beni durduruyor. Bir adım geri çekilip hafifçe gözden kayboluyorum. Nate dikkatli baksaydı beni görürdü. Ama hızlı bir bakışla değil.

Nate ve Addie derin bir sohbete dalmışlardır. Birbirlerine ne söylediklerini bilmiyorum ama ağlıyor gibi görünüyor. Ona onu ağlatacak ne söylüyor? Ama yine de genç bir kızı ağlatmak için çok fazla çabaya gerek yok. Tecrübelerime göre telefonlarını almak genellikle işe yarıyor.

Sonra Nate uzanıp elini tutuyor.

Tamam, bu mutlaka şüpheli değil. Ağlıyor ve adam onu teselli ediyor. Elbette öğrencinizi rahatlatmanın en uygun yolu bu değil ama şimdiye kadar gördüğüm en kötü şey de değil. Her ne kadar elini okşamasa da. Daha çok tutuyormuş gibi görünüyor. En az altmış saniye geçmişti ve eli hâlâ onunkine dokunuyordu. Eli neden hala onunkine dokunuyor? Bu uygunluk üst sınırına ulaştı.

Ama sonra bana el ele tutuşmayı unutturan bir şey oluyor. El ele tutuşmayı... yani el ele tutuşmaya benzeten bir şey olur. Boğulmayı başardığım salatamın birkaç yaprağını kusma isteği uyandıran bir şey.

Onu öpüyor.

Hayır, onu sadece öpmüyor. Öğle yemeğinin tadının nasıl olduğunu anlamaya çalışıyor gibi görünüyor. O öpücük... Bu bir ilk öpücük değil. Bu, daha önce birçok kez öpüşmüş ve muhtemelen pek çok başka şey yapmış iki kişi arasındaki bir öpücük.

Ve şimdi her şey mantıklı geliyor.

Addie'nin benden neden bu kadar nefret ettiğini anlıyorum. Neden evimin yanındaki çalıların arasında gizlice dolaştığını anlıyorum. Nate'e yaptığı bir şeyi anlatmaya çalıştığımda neden onu savunduğunu anlıyorum. Ona yardım etmek için bir şeyler yapmamı istediği zamanlar dışında kocamın neden benimle sekse hiç ilgi duymadığını anlıyorum.

O piç beni aldatıyor. Onunla.

OceanofPDF.com

Kırk Sekizinci Bölüm
HAVVA

Hayatım boyunca hiç bu kadar öfkeli miydim bilmiyorum.

Bir yanım sınıfa dalıp onları, yakında sınıflardan ayrılacak olan öğrencilerin ve öğretmenlerin gözü önünde patlatmak istiyor. Sonuçta hak ettiği şey bu. Herkes onun ne yaptığını keşfettikçe yüzündeki şokun aşağılanmaya dönüştüğünü hayal ediyorum.

Ama ben yapmıyorum.

Nate'i şimdi burada tutuklarsam üç kişinin hayatını mahvedeceğimin farkındayım: onun, benim ve Addie'nin. O hayatının mahvolmasını hak ediyor ama ben etmiyorum. Eğer olay çıkarır ve onu bu şekilde ifşa edersem asla okulda çalışmaya devam edemem. Çok aşağılayıcı olacak. Ve onun utancı beni de lekeleyecek.

Addie'ye gelince, gerçek şu ki o da bunu hak etmiyor. Onun hakkında ne söylersem söyleyeyim, o sadece on altı yaşında. O bir çocuk. Yakışıklı İngilizce öğretmenine aşık olması onun hatası değil. Bunun olmasını engellemek Nate'in sorumluluğundaydı.

Bu yüzden ikisini de herkesin önünde ifşa etmiyorum. Ama tek bir şey yapıyorum: Fotoğraf çekiyorum.

Eyalette rıza yaşı on altıdır. Yani Nate bunun için hapse girmeyecek. Bu yasal bir tecavüz değil. Ancak öğretmenlik kariyeri sona erecek. Kocam rezil olacak ve herkes bunu öğrenecek.

Bildiğim kadarıyla hayatım sona erdi.

Şaşkın bir halde kendi sınıfıma dönüyorum. Beş dakika içinde nasıl matematik dersi anlatacağımı bilmiyorum. Çocuklara yapmaları gereken bazı problemler vermem ve dönemin çoğunda onların üzerinde çalışmalarını sağlamam gerekecek. Bütün ders planlarım boşa çıktı.

Sınıfımın kapısına tam zamanında ulaştım ve tam Addie Severson'la karşılaştım. Dudaklarında küçük bir gülümseme var - yakın zamanda kocamı öptüğüm için morarmıştı - ama beni gördüğünde yüzündeki gülümseme silinip gidiyor. Benim onun burada olmasını istemediğim gibi, o da bu sınıfta olmayı istemiyor. Başını eğip sessizce koltuğuna doğru yürüdü ve çantasını yere bıraktı.

Bunun onun hatası olmadığını kendime bir kez daha hatırlatmam gerekiyor. Nate onun savunmasızlığından yararlandı. Bazı kızların diğerlerinden daha etkilenmeye açık olduğunu bilecek kadar uzun süredir öğretmenlik yapıyorum. Bazılarının en sevdikleri öğretmenlerine aşık olma olasılıkları daha yüksektir.

Bu onun hatası değil. Öyle değil.

Sınıfa, "Hepinizden ders kitaplarınızı çıkarmanızı istiyorum ve birinci sayfa otuz yedinci sayfadaki problemler üzerinde çalışacağız" diyorum. "Sessizce."

Zil çalıncaya kadar onlar üzerinde çalışacaklarını bildiğimden, yapılacak çok fazla sorun var. Bunu endişe verici bir sıklıkta yapan başka matematik öğretmenleri de var ama ben bu taktiğe daha önce hiç başvurmadım; çaresiz durumdayım. Masamın arkasına çöküyorum ve yaptığım ilk şey telefonumu çıkarmak oluyor. Kısa bir tereddütten sonra Jay'e bir mesaj gönderdim:

Bu gece seni görmem lazım.

Masamın arkasında oturuyorum, nefesimi tutuyorum, cevabını bekliyorum, gün ortasında bana mesaj gönderip gönderemeyeceğinden emin değilim. Neyse ki birkaç dakika sonra geliyor:

Orada buluşamayalım diye bu gece mağazayı kapatmayacağım.

Umurumda değil. Bir yere gidebiliriz.

Emin misin Eva?

Lütfen.

Buluşmak için uzak bir yer ayarlıyoruz. Jay kesinlikle bu konuda konuşabileceğim tek kişi. Başka birine söylersem sır ortaya çıkacak. Ama Jay'in sağduyulu olacağına inanıyorum. Onun pek çok sırrını biliyorum.

Jay ne yapacağımı bulmama yardım edecek. Okul siyaseti hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilir ama sağduyusu var ve iyi bir insan. Ama öyle ya da böyle Nate'in bu işin yanına kalmasına izin vermeyeceğim.

OceanofPDF.com

Kırk Dokuzuncu Bölüm

HAVVA

OKUL BİTTİKTEN SONRA Jay ve ben ayakkabı mağazasının çok da uzağında olmayan bir McDonald's'ın otoparkında buluştuk.

Park yerinin karşıt uçlarına park ettik ve arabasına doğru yürüyüp yolcu koltuğuna oturdum ve o da yola koyuldu. Başka koşullar altında bu gizliliği heyecan verici bulabilirim ama şu anda tek görebildiğim kocamın ağzının o küçük kızın dudaklarında olması.

Botlarımın topuklarını halıya batırırken, "Geldiğin için teşekkür ederim," diyorum. Benim için neyi mahvettiğini tam olarak bilmiyorum ama bunu takdir ediyorum.

"Yani, ne oluyor?" Jay bana soruyor.

Ona tüm hikayeyi anlatmak için ağzımı açtım ama tek kelime edemeden gözyaşlarına boğuldum. Jay bana bakıyor, yüzünde hafif bir panik ifadesi var. Bize bakan evlerin olmadığı sakin bir sokak bulana kadar arabayı sürmeye devam ediyor. Arabayı kenara çekip park ediyor.

"Havva." Bana sarılmak için uzanıyor. "Ne oldu? Benimle konuş."

Beni sakinleştirmek için saçlarımı okşarken, onun büyük, güçlü kollarına doğru hıçkırarak ağlıyorum. Ona tüm hikayeyi anlatacak kadar kendimi kontrol altına almam birkaç dakikamı alıyor. Nate'le yaşadığım sorunları ve onun ne kadar mesafeli davrandığını anlatan ilk kısmı biliyor ama sonra bugün Nate ile Addie'yi sınıfta öpüşürken bulma kısmına geldiğimde vücudu kasılıyor. Gözlerini kocaman açarak geri çekildi.

“Şaka yapıyorsun” diyor. "Bunu gerçekten gördün mü?"

Yavaşça başımı salladım.

"O pislik." Sağ eklemlerini çıtlatıyor. Jay öfkeli görünüyordu ve bir yanım onun Nate'e doğru yürüyüp suratına yumruk atmasından korkuyordu. Ve bir yanım onun bunu yapmasını istiyor. "Bu inanılmaz."

"Biliyorum." Gözlerimi kapatıyorum ama kapattığım zaman ikisinin öpüştüğü görüntü kaybolmuyor. Olacağından şüpheliyim. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Belki de onu öldürmelisin."

Jay'in yüzüne bakıyorum ve gülmüyor. Ama bunu kastetmiyor. Her ne kadar şu anda fikir cazip olsa da. "Gerçekten mi. Sizce ne yapmalıyım? Müdüre gitmeli miyim?"

Başını sallıyor. "Müdüre giderseniz dünyadaki herkes bunu öğrenecek. İstediğin bu mu?"

Müdürle konuşmak burada uygun protokoldür ama o haklı. Her ne kadar deneseler de bu konunun gizlice ele alınmasına imkân yok. Art Tuttle'ın durumu bunun kanıtıdır, her ne kadar kendisi hiçbir zaman yanlış bir şey yapmamış olsa da. "İstediğim bu değil."

"Öyleyse" diyor, "ona bir ültimatom vermelisiniz. Bunun derhal durdurulmasını ve bir daha asla yaşanmamasını sağlamak için elinizden geleni yapmalısınız. Ve ayrıca..." Elime uzandı. "Bu evlilikten kurtulmak zorundasın."

O kısımda haklı. Nate'i bırakmam lazım. Bu tartışılamaz. Başımı kaldırıp Jay'in gözlerine baktım ve ilk kez ikimizle birlikte bir gelecek kurma şansımızın olup olmadığını merak ettim. Öyle olmadığını biliyorum ama bunun mümkün olduğunu hayal etmeyi sevdiğim anlar da oluyor.

Ama önemli değil. Jay'le birlikte olsam da olmasam da artık Nate'le birlikte olamam.

"Bunu yapabilirsiniz." Elimi sıkıyor. "Ondan korkma. Bu sende var.

Bana güveniyor ama sorun şu ki kocamı benim kadar tanımıyor.

OceanofPDF.com

Elli Bölüm
HAVVA

Nate eve geldiğinde ben biraz sarhoş oldum.

Okul bittikten yaklaşık üç saat sonrasına kadar gelmiyor, bu da onun bu kadar zamandır ne yaptığı sorusunu akla getiriyor. Onunla birlikte olup olmadığını veya okulla ilgili gerçek görevleri yapıp yapmadığını bilmiyorum. Eğer aptal değilse Addie Severson'un evimizin önünde bulunmasının ardından ondan uzak durması gerektiğini biliyor. Gerçi onu kendi sınıfında öptüğüne göre tam olarak net düşünmüyor olsa gerek.

Bana gelince, Jay arabamı almak için beni McDonald's'a geri getirdikten sonra bir süre etrafta dolaştım ama sonunda eve döndüm.

Bazı ödevlere not vermeye çalıştım ama bu boşuna bir çabaydı. Kısa süre sonra bir şişe şarabımı almaya gittim. Ne yazık ki elimizde kalan tek şey cabernet şişesinin çeyreği kadardı. Ama yarım şişe votka buldum.

Ön kapının açıldığını duyduğumda tüm ayakkabılarımı deneme sürecindeydim. Evet, hepsi. Nedenini bilmiyorum ama bir defilenin ayaklarım için rahatlatıcı bir yanı var. Ne zaman bir şey hakkında kötü hissetsem, doğrudan ayakkabılarıma giderim. Bu Nate'in asla anlayamayacağı bir şey ama Jay anlıyor.

Nate içeri girdiğinde adımı söylemiyor. Asla yapmaz. Belki de onu düşünerek otuzbir çekebilmek için evde olmadığımı umuyordur. Kafasından ne gibi düşünceler geçtiğini bilmek istemiyorum. Sadece onun hayatımdan çıkmasını istiyorum.

Doğum günümde giydiğim Louis Vuitton topuklu ayakkabılar dışında tüm ayakkabılarımı dolaba attım. Onları ayağımın üzerine kaydırıyorum, sonra aşağıya iniyorum.

Nate oturma odasında siyah paltosunu çıkarıyor. Saçındaki bereyi çıkardı ve elini hızla kalın buklelerinin arasından geçirerek onları düzeltti. Merdivenlerden inerken kocamı ilk gördüğüm anı ve onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşündüğüm anı düşünmeden edemiyorum. İlk görüşte aşktı bu; ya da ben öyle sanıyordum. Her zaman sonsuza kadar birlikte olacağımıza inandım.

Çok aptaldım.

"Merhaba." Ancak kelime ağzımdan çıktıktan sonra konuşmamın biraz gevelediğini fark ettim. O son votkayı içmemeliydim. Bunun için kafamın açık olması gerekiyor. "Evdesin."

"Oh evet." Ceketini koridordaki dolaba asıyor. "Akşam yemeğine başladın mı?"

"HAYIR." Sallanmamak için tırabzanlara tutunuyorum. "Seninle konuşmam lazım."

"Tamam aşkım." Boynundaki kravatını gevşetti ve gözlerini kısarak bana baktı. "İçki mi içtin?"

Konuşmanın tam olarak bu şekilde ilerlemesini istemiyordum ama bunun bir önemi yok. Bunu onunla tartışmak için bir dakika daha beklemiyorum. Bu gece bitmesi gerekiyor. Ona doğru bir adım atıyorum ve bu sefer dengemi sağlamak için kanepeye tutunuyorum. Bu konuşmaya nasıl başlayacağımı bilmiyorum ama yine de devam ediyorum.

Sen ve Addie Severson'u biliyorum, diye patladım.

Nate'in elleri kravatının iliğinde donuyor. "Affedersin?"

"Biliyorum." diye tekrarlıyorum. Sözlerimin gevelememesi için odaklanmam gerekiyor ama ne kadar ciddi olduğumu bilmesi gerekiyor. "Onunla ne yaptığını biliyorum. Geçen gece bu yüzden evimizin önünde olduğunu biliyorum."

"Bu… bu çılgınca!" Güler. "Hadi ama Havva. Gerçekten böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun? Addie'yle mi?" Başını sallıyor. "Bu kadar aptalca bir fikri nereden buldun? Sanırım içkiyi biraz fazla içtin. Sana bir fincan kahve yapmamı ister misin?"

Ah, o iyi. Kocam pürüzsüz. Eğer duyduğum sadece bir söylenti olsaydı muhtemelen şu anda bunu reddederdim. Ama yine de onun bir yalancı olduğunu her zaman biliyordum.

"Seni gördüm." diye tükürdüm ona. "Seni onu öperken gördüm. Beşinci derste sınıfınızda."

"Ah." Yüzündeki rahat gülümseme siliniyor. "Anlıyorum."

"Kendin için ne söylemek istersin?"

Nate kravatını gevşeyene kadar çekiştiriyor, sonra da yere düşürüyor. Başını asıyor. "Ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Çok

büyük bir hata yaptım. Addie bana aşıktı ve ben de bunu kaldırabileceğimi düşündüm, sonra bugün beni öptü. Bir saniye kadar uzun sürmesine izin verdim; öyle yaptığımı biliyorum. Aptalcaydı ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim. Bunun ne kadar uygunsuz olduğunu ona açıkça anlatacağım.

Yumruklarımı sıkıyorum; morarıncaya ve kanayana kadar onları göğsüne vurmak istiyorum. “Hayır, gördüm. Onu öptün.”

“Sen orada değildin. Ne olduğunu bilmiyorsun."

"Gördüm!"

Şakağımda bir damar atıyor. Bu konuşmayı tamamlamadan önce patlayıp beni öldürme ihtimali çok yüksekmiş gibi geliyor. Kocam, onun yaptığını izlediğim şeyi yaptığını bana itiraf etmeden önce. Bir yanım bunun olmasını diliyor.

Ama başka bir yanım onun acı çekmesini istiyor.

"Higgins'e söyledin mi?" Nate sonunda diyor.

"Henüz değil."

"Başka birine söyledin mi?"

"HAYIR." Jay'e söyledim ama bundan kocama bahsetmeyeceğim.

"Anlıyorum." Kaşlarını çattı, tüm alnı parçalandı. "Mısın?"

"Henüz emin değilim." Kanepenin koluna yaslandım çünkü bacaklarım titriyordu. "Karar vermedim."

"Var mı..." Bir kolunu kısmen uzatarak bana doğru bir adım attı. "Seni bunu yapmamaya ikna etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Sanki bana zehir teklif ediyormuş gibi koluna baktım. "Eğer bana bir daha dokunursan gözlerini oyarım."

"Doğru, özür dilerim." Tekrar geri adım attı. "Tamam iyi. Öyleyse bunun hakkında konuşalım. Benden ne istiyorsun?"

"Boşanmak istiyorum."

Tereddüt bile etmiyor. "Tamamlamak."

Vay be, bu çok büyük bir darbeydi. Onun gitmesini ve hayatımdan çıkmasını ne kadar istesem de, bir şekilde evliliğimiz için biraz daha mücadele edeceğini düşündüm, hatta belki de umuyordum.

“Ayrıca,” diyorum, “ev benim.”

"Ama bu ev..."

"Ev benim."

Nate dişlerini gıcırdatıyor. "İyi. Evi al.

“Ayrıca,” diye ekliyorum, “Addie'yle ilişkini derhal sonlandırmalısın. Mesela bu gece ya da yarın. Onu kolayca hayal kırıklığına uğratmalısın ama onu bir daha asla göremeyeceğini açıkça belirt. Bunun şimdi gerçekleşmesi gerekiyor. Pazartesi günü okulu beklemeyin.”

Bunun geldiğini görmesi gerekiyordu. "İyi" diyor. "Hepsi bu?"

Jay'le konuştuktan sonra aklıma gelen son bir talebim var. Bu onun için en zoru olacak ama bu tartışılamaz.

"Caseham Lisesi'nden istifa etmelisin" diyorum. “Bir daha asla çocuklara öğretmen olarak çalışamazsınız.”

Nate derin bir nefes aldı. "Ne? Ciddi olamazsın. Bu benim geçim kaynağım Eve.

"Hala öğretebilirsin. Yetişkin eğitimi verebilirsiniz. Ama çocuk yok. Bir daha asla."

"Eve, hadi," diye boğuluyor. “Bunu kesinlikle kabul edemem. Diğer tüm şeyler - tamam. Ama lisede öğretmenlik yapmaktan vazgeçmeyeceğim.”

"İyi. Daha sonra müdüre gidip onun karar vermesine izin verebiliriz.

Nate beni itip kanepeye doğru yürüdü ve orada minderlere gömüldü. Öne eğilip parmak uçlarını şakaklarına bastırıyor. “Lütfen bunu yapma. Mantıklı ol. Mantıklı olmak lazım."

"Bu olabildiğince makul. Gerçekten hapiste olman lazım."

“On altı yaşında. Bu Massachusetts'te bir yetişkin.

“Evet, onun hakkında böyle düşündüğüne eminim. Bir yetişkin gibi.” Başımı tiksintiyle sallıyorum. “Karar vermen gerekiyor. Eğer istifa etmezsen bu konuyu müdüre gideceğim.”

Bana bakmak için yüzünü kaldırdı. "Peki onun sana inanacağından emin misin?"

"Neden yapmasın?"

Kanepeden kalkıyor ve bir homurtu çıkarıyor. “Okuldaki herkes senin tam bir rezalet olduğunu biliyor Eve. Kesinlikle güvenilir değilsin.

"Affedersin? Bu ne anlama gelir?"

"Öncelikle akşam saat altıda sarhoş oluyorsun." Parmaklarıyla işaretliyor. “Ayrıca ayakkabı biriktiriyorsun. Gerçekten çılgınca. Birisi dolabımıza baksa seni kilitlerlerdi.

Yüzüm yanıyor. Görünüşe göre kirli oynamaya karar vermiş. Daha azını beklememeliydim. “Dolabımda yalnızca bir düzine kadar çift ayakkabı var. Pek çok kadının bu kadar çok ayakkabısı var.”

"Hım, o dev bagajda sakladığın ayakkabılardan haberim olmadığını mı sanıyorsun?"

Bu ayakkabılardan haberi olduğunu sanmıyordum. Ama bunu yapması mantıklı. Sanırım bir gün dolapta gezi için bavul arıyordu ve benim zulamı keşfetti. Sırrımı bilmesi düşüncesi beni aşağılanma duygusuyla yakıyor ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.

“Gerçekten,” diyor, “bu benim sözüme karşı senin sözün. Benim ve Addie'ninki. Hiçbir şeyi asla kabul etmeyecek."

"Peki, peki..." Bir omzumu kaldırdım. "İyi ki ikinizin öpüşürken fotoğrafını çekmişim."

O küçük külçeyi düşürdüğümde Nate'in yüzünün bir fotoğrafını çekmeyi gerçekten çok isterdim. Tüm rengi tükeniyor ve tüm vücudu sarkmış gibi görünüyor. Evet, on altı yaşındaki öğrencisini öperken çekilmiş bir fotoğrafım var. Onun benim üzerimde hiçbir gücü yoktur.

"İyi," diye homurdandı nefesinin altından. "Sen kazandın Eva. İstifa edeceğim.”

Bu tatmin edici sözlerle benden uzaklaşıyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor. Nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu, o yüzden adımları ikişer ikişer atarak onu takip ettim. Onu yatak odamızda buldum. Dolabımızdan bir spor çantası çıkardı ve kıyafetleri gelişigüzel içine attı.

"Ne yapıyorsun?" Diyorum.

"Paketleme." Bana tamamen aptalmışım gibi bakıyor. "Beni kovuyorsun değil mi? Yanımda birkaç kıyafet getirmeme izin var mı, yoksa gömleği sadece sırtımda mı tutacağım?"

"Toplanabilirsin."

"Çok cömertsin." Nate şifonyerin çekmecesini karıştırıyor ve en sevdiği kapüşonlu eşofmanını (cebinde delik olan) alıp çantasına atıyor. "Biliyorsun sana karşı her zaman iyi davrandım. Hiçbir zaman öfkemi kaybetmedim. Beş milyar çift ayakkabı aldığında hiç şikayet etmedim." Sakladığım ayakkabıların bulunduğu bagajı tekmeledi. "Her gece eve geldim. Benden daha ne istedin?"

Başını kaldırıp bana baktığında bunun retorik bir soru olmadığını fark ettim. Bütün bunların onu iyi bir koca yapmak için yeterli olduğuna gerçekten inanıyor. Karınızı sevmeseniz bile tüm doğru kutuları işaretleyebilirsiniz ve sorun değil. Onu küçük bir kızla aldatsan bile.

Yaptığı şeyin neden bu kadar yanlış olduğunu ona açıklamaya çalışmanın bir anlamı yok. Bunun yerine aşağıya iniyorum ve onun huzur içinde toplanmasına izin veriyorum. Bugünden sonra bir daha benim sorunum olmayacak.

OceanofPDF.com

Elli Birinci Bölüm

ADDIE

Snapflash'ta mesajı aldığımda tarih ödevimi yapmanın tam ortasındayım.

Bunu gördüğüme şaşırdım. Orada bana mesaj atan tek kişi Nathaniel'dı ve bugün erken saatlerde bana ortalığı bir süreliğine soğutacağımızı söyledi. Bu yüzden neden beni bekleyen yeni bir mesaj olduğunu anlamıyorum. Ama tabi ki direnebileceğim bir durum değil. Özellikle alternatif feodal devletleri öğrenmekse.

Uygulamayı açtım ve beni bekleyen bir mesaj buldum. Kısa ve öz:

Eve biliyor.

Sırtımdan aşağıya soğuk bir his süzülüyor. Eve biliyor. Bu, ne pahasına olursa olsun kaçınılması gerektiğini ikimizin de bildiği felaket. Bayan Bennett ikimizi biliyor. Ve bu demek ki…

Özür dilerim Addie. Seni bir daha göremeyeceğim.

Biri mutfaktan bıçak alıp beni göğsümden bıçaklasa bu kadar acı verirdi. Nasıl bu şekilde bitebileceğini anlamıyorum. Evet, karısının bizi bilmesinin kötü olduğunu anlıyorum. Ama Nathaniel ve ben ruh ikiziyiz. Parmaklarını şıklatıp her şeyin bu şekilde bitmesi pek mümkün görünmüyor.

Nathaniel'in sözleri ekrandan kayboluyor ve sanki onları hayal etmişim gibi oluyor. Ama yapmadım. El sıkışarak bir soru yazıyorum:

Müdür Higgins'e söyledi mi?

Hayır. Ona söylemedi ama söylediği her şeyi yapmazsam söyleyeceğini söylüyor.

Ne yapmanı istiyor?

Konuşmayı bırakıp bırakmadığını merak ettirecek kadar uzun bir süre yanıt gelmedi. Ama sonunda cevabı ekranda beliriyor:

Seninle olan ilişkimi derhal sonlandırıp öğretmenlikten istifa etmem gerektiğini söyledi.

İlk kısım yeterince berbat ama ikinci kısım beni cesaretlendiriyor. İstifa etmek? Nathaniel inanılmaz bir öğretmendir. Bana gerçekten inanan tek öğretmen ve kesinlikle okuldaki en iyi şairdi. Belki de tüm okuldaki tek şair. Bayan Bennett onu nasıl istifaya zorlayabilir?

O kötü biri. Ve sadece sıradan bir kötülük değil. O çizgi filmdeki kötü adam.

Ekranda Nathaniel'den başka bir mesaj beliriyor:

Ayrıca beni evden kovdu. Umarım tavan onun üzerine düşer ve onu öldürür.

Ben de.

Eğer ölmüş olsaydı hâlâ işime devam edebilirdim ve hâlâ birlikte olabilirdik.

Ekrandaki kelimelere bakıyorum. Eğer ölmüş olsaydı hâlâ işime devam edebilirdim ve hâlâ birlikte olabilirdik. Kaybolmadan önce bunları beş kez okudum ve bir kez daha onun gerçekte ne demek istediğini merak ettim.

Eğer ölmüş olsaydı hâlâ işime devam edebilirdim ve hâlâ birlikte olabilirdik.

Evet, bu doğru. Eğer Bayan Bennett ikimizi bilen tek kişiyse, eğer o ortalıkta olmasaydı...

"Addie mi?"

Annemin sesi kapalı yatak odamın kapısının diğer tarafından çınlıyor. Kapıyı bir kez çalıyor ve cevap alamayınca hemen içeri dalıyor. Sanki burada mahremiyet gerektiren bir şey yapıyor olabileceğimi düşünemiyormuş gibi. Artık bakire olmadığıma dair hiçbir fikri yok.

Her ne kadar artık Nathaniel'i görmeme izin verilmiyor olsa da yeniden bakire olsam iyi olur çünkü birlikte olmak isteyeceğim başka kimse yok. Belki yeniden büyür.

Annem odama girdiğinde her zaman yaptığı şeyi yapıyor; sanki içlerinden birinde uyuşturucu bulabilirim diye endişeleniyormuşçasına dört köşeye bakıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Babam gittikten sonra daha mutlu görüneceğini düşünmüştüm ama öyle değil. Annem gibi akıllı bir insanın nasıl bu kadar berbat birini sevebildiğini anlamıyorum.

"Addie" diyor. "Artık gideceğimi sana hatırlatmak istedim."

"Gidiyor musun?" Tekrarlıyorum.

Annem her zaman çok fazla iç çektiğimi söyler ama bunu benden çok daha fazla yapıyor. "Bu gece hastanede bir gece vardiyam var. Sana bundan bahsetmiştim."

"Ah. Sağ."

Kaşlarını çattı. "Burada iyi olacağından emin misin? Geceyi birlikte geçirebileceğin bir arkadaşın var mı?"

Yok. Elbette Nathaniel geceyi orada geçirebilirdi. Hatta o bir yetişkin. Ama içimden bir ses annemin bunu kabul etmeyeceğini söylüyor. Her ne kadar bilmesine gerek olmasa da…

"İyiyim anne" diyorum. "Git hemşire ol. Hasta insanlarla ilgilen. İyi olacağım."

Bu, gece vardiyasında beni ikinci kez yalnız bırakışıydı. Geçmişte genellikle babam evdeydi, gerçi bu yalnız kalmaktan daha kötüydü.

"Tamam…" Annemin parmakları kapı tokmağının üzerinde duruyor. "Ama telefonum yanımda olacak, eğer herhangi bir endişen varsa..."

Sanki kendimi yalnız hissettiğim için vardiyasını yarıda bırakabilirmiş gibi. Ama eğer teklif etmek onu daha iyi hissettirecekse, o zaman sorun değil.

Annem yatak odasına gelip alnıma bir öpücük kondurmakta ısrar ediyor ki bu çok sinir bozucu. O odadan çıkana kadar nefesimi tutuyorum ve çıktığı anda telefonumu kapıp bir mesaj gönderiyorum:

Annem az önce gitti. Buraya gelmek ister misin?

Cevap vermesini bekleyerek telefona baktım. Bir dakika sonra geliyor:

Sana söyledim, yapamam. Eve dalga geçmiyor. Seni bir daha görürsem beni mahveder.

Peki bunu nasıl öğrenecek?

Bu şansı alamam. Neyse, havamda değilim.

Lütfen? Seni görmem gerek.

Telefonuma bakıyorum, cevap bekliyorum ama gelmiyor. Konuşmamız bitti.

Hayal kırıklığıyla telefonumu yatağa fırlattım, gözlerimden yaşlar aktı. Annemin arabası uzaklaşıncaya kadar kendimi tutmayı başarıyorum ve sonra evin tüm temelini sarsacak yüksek sesli, çirkin hıçkırıklarla serbest kalıyorum.

Nathaniel'i seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, bu neredeyse acı verici. Dünyada flört eden ya da evli olan pek çok insan var ama eminim ki o ve ben birbirimizi diğer insanlardan daha çok seviyoruz. Bizim sahip olduğumuz bağlantıya sahip değiller. Evet, benden çok daha yaşlı ama bunun bir önemi yok. Sahip olduklarımız yaşı aşıyor.

Karısıyla hiçbir zaman böyle bir bağı olmadı. Onunla sırf hayatta yapman gereken şeyin bu olduğunu düşündüğü için evlendi. Ve şimdi onu kontrol eden o. Bizi kontrol ediyor.

Bu çok haksızlık, çığlık atmak istiyorum.

OceanofPDF.com

Elli İkinci Bölüm

ADDIE

Dondurmanın bile işe yaramadığı durumlarda işlerin gerçekten kötü olduğunu BİLİYORSUNUZ.

Bir saat sonra, boş bir kutu taşlı yol dondurmasıyla mutfakta oturuyorum ve kendimi biraz olsun daha iyi hissetmiyorum. Aslında artık midem ağrıdığı için kendimi daha kötü hissediyorum. Küvetin dörtte üçü boşken girdiğime pişman olmaya başladım ama devam ettim.

Bir daha asla Nathaniel'la birlikte olamayacağımı bilmenin acısı ruhumu acıtıyor. Bu şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha çok acı veriyor. Babamın öldüğü zamandan daha kötü olduğu kesin.

Yani onu öldürdüğümde.

Ama bu bir kazaydı. Hudson'la olan dostluğumu mahveden bir kaza berbattı ama en azından Nathaniel'e giden yola başlamamı sağladı. Annem bunu kabul etmese de o gittiğine göre evimizin durumu çok daha iyi. Babamın ölümü her şeyi düzeltti.

Ve eğer Bayan Bennett gitmiş olsaydı, bu da her şeyi düzeltirdi.

Karnım çalkalanmasına rağmen kaşığımdaki dondurmanın geri kalanını yalıyorum. Rahatsızlıktan memnunum çünkü göğsümdeki ağrının yanı sıra bir şeyler de hissetmek istiyorum. Ama şu anda hissettiğim tek duygu hayatımın aşkını kaybetmek değil. Bu üzüntüyü neredeyse bastıran başka bir duygu var:

Nefret.

Bayan Bennett'tan nefret ediyorum. Daha önce ondan nefret ettiğimi sanıyordum ama kelimenin anlamını bile bilmiyordum. O şimdiye kadar tanıştığım en kötü insan. İkimizin de hayatını mahvediyor ve sanki umursamıyormuş gibi.

Eğer ölmüş olsaydı hâlâ işime devam edebilirdim ve hâlâ birlikte olabilirdik.

Ama asla onu incitecek bir şey yapamazdım. Yani evet babamın ölümünden ben sorumluydum ama bu bir kazaydı. Ben asla…

Ben asla…

Hayır. Mümkün değil. Sorunun dışında.

Ama yapabileceğim tek şey onunla mantık yürütmeye çalışmak. Muhtemelen Nathaniel'in benden faydalandığını düşünüyor ama bu kesinlikle doğru değil. Belki ona açıklayabilirim. Belki onun ve benim birbirimiz için ne kadar önemli olduğumuzu anlarsa sonunda anlayacaktır. Eğer onu dışarı atarsa artık onu istemiyor bile.

Bayan Bennett'in vücudunda sağlam bir kemik olduğuna inanmak zorundayım. Sonuçta bana matematik dersinde yardım etmeye çalıştı. Beni kopya çektiğim için ihbar etmedi ve bir öğretmen bulmama yardım etti.

Belki mantığı dinleyecektir.

Sonuçta denemek zorundayım. Tek umudum bu.

OceanofPDF.com

Elli Üçüncü Bölüm

HAVVA

BU GÜNÜN TAMAMI GERÇEK HİSSETTİRİYOR.

Kocamı on altı yaşındaki öğrencilerinden biriyle öpüşürken yakaladım. Onunla seks yapıyordu. Şimdi onu dışarı attım ve mümkün olan en kısa sürede boşanma davası açacağım. Avukata ihtiyacım yok. Bana istediğim her şeyi, hak ettiğim her şeyi verecek.

Veya başka.

Ama evliliğimin bitişini kutlayamıyorum. Akşam yemeğini tamamen atlıyorum ve sonunda karnımdaki alkolü emmek için biraz Napoliten dondurması alıyorum. Netflix'te bir film açıyorum ve üç saat sonra, iyisiyle kötüsüyle kendimi çok daha ayık hissediyorum.

Bütün geceyi uyanık geçirme ihtimalimin makul olduğunu düşündüm, ancak alkol ve süt ürünlerinin birleşimi beni aşırı derecede yoruyor. Göz kapaklarıma kurşun takılmış gibi hissediyorum ve neredeyse isteğim dışında kendimi kanepemin üzerinde sürüklenirken buluyorum.

Ta ki bir çarpma sesiyle uyanana kadar.

Dondurma kabını bir kenara fırlatıp kanepeden iniyorum. Sadece yarısını bitirdim ve geri kalanı dondurma çorbasına dönüştü. Ama bu benim sorunlarımın en küçüğü.

O Ses neydi?

Gece işler ters gittiğinde evde bir erkeğin olmasının ne kadar güzel olduğunu hiç takdir etmemiştim. Ve bu bir çarpmadan daha fazlasıydı. Bu kesinlikle bir kazaydı. Ve sanki mutfaktan geliyor gibiydi.

Mutfak kapısı yönüne bakıyorum. Bu sesi hayal mi ettim? Neredeyse uyuyordum ve aynı zamanda televizyon izliyordum. Ses televizyondan gelmiş olabilir ama aslında mutfaktan geliyormuş gibi görünüyordu.

Ama başka bir şey duymuyorum.

Tekrar kanepeye çöktüm, kalbim hala çarpıyordu. Tamam, Pazartesi günü ilk iş olarak bu eve bir güvenlik sistemi kuracağım.

Girdikten sonra beş saniye içinde kodu girmediğiniz takdirde Ulusal Muhafızların kapınızda belireceği sistemlerden biri. Nate'e ihtiyacım yok.

Gerçekten burada olmasını dilediğim tek kişi Jay'di. Eğer o benimle oturma odasında olsaydı, davetsiz misafirlere karşı kendimi çok güvende hissederdim. Kimse Jay'e bulaşamaz. Ama Jay ve benim birlikte yaşamamız olasılık olmaktan o kadar uzak ki neredeyse gülünç.

Tam güvenlik sistemi kuracak firmaları aramak için telefonumu ararken bir çınlama sesi duyuyorum.

Bu sefer hayal etmemiştim. Kesinlikle mutfaktan geliyordu. Ve şimdi başka bir ses daha var.

Ayak sesleri.

Aman Tanrım. Bu evde kesinlikle biri var.

Sehpaya göz atıp telefonumu arıyorum. Hiçbir yerde göremiyorum. Dondurmayı alırken onu mutfakta bırakmış olma ihtimalim oldukça yüksek. Sabit hattımız da yok, bu da mutfağa girmeden 911'i aramanın mümkün olmadığı anlamına geliyor.

Evden çıkmalıyım. Korku filmlerinde böyle derler, değil mi? Aptal kurban normal, mantıklı bir insan gibi ön kapıdan çıkmak yerine her zaman davetsiz misafire doğru koşuyor. Yine de ayrılmak konusunda isteksiz hissediyorum. Burası benim evim ve yapmak istediğim son şey, telefonum bile olmadan kaçarken onu korumasız bırakmak.

Ama mutfağın yakınına da gitmek istemiyorum.

Sonunda kararımı veriyorum. Bütün ayakkabılarımı yukarıda bıraktığım gerçeğine küfrederek çantamı alıyorum. Kapı eşiğinde duran tek şey, gerçekten giymek istemediğim bir çift kirli spor ayakkabı. Bunları yalnızca çimlerde ev işleri yaparken giyiyorum. Üst kattaki güzel ayakkabılarımla evi arkamda bırakmak istemiyorum. Ya biri Christian Louboutin ayakkabılarımı çalarsa? Eğer koşacaksam ayakkabılarımı yanımda getirebilir miyim?

Aman Tanrım, evde hırsız varken nasıl ayakkabılara bu kadar kafayı takabilirim? Belki gerçekten yardıma ihtiyacım var.

Ne yapacağımı düşünürken mutfaktan bir ses daha duydum. Bu sefer açıkça bir kızın küfür sesini duyuyorum.

Addie mi?

OceanofPDF.com

Elli Dördüncü Bölüm

HAVVA

ADDIE SEVERSON mutfağımda.

O olduğundan eminim. Gece saat dokuzda mutfağımda gizlice dolaşacak başka genç kız yok. Zaten bunu daha önce bir kez yapmıştı. Belki Nate'in hâlâ burada olduğunu ve onu görmek istediğini düşünüyordur. Ona ilişkilerinin bittiğini söyleyip söylemediğine dair hiçbir fikrim yok, ama söylemediyse şaşırmam.

Bu noktada spor ayakkabılarımı giyme girişimimden vazgeçiyorum. Addie hakkında polisi aramak istemiyorum. Bunu zaten bir kez yaşadı ve bunların hiçbiri onun hatası değil. Onu yanıltmak Nate'in hatası. Otuz sekiz yaşındaki bir adamın on altı yaşındaki bir kızı öpmesinde hiçbir sakınca olmadığını ona söylemediği için.

Bu dönem Addie'ye pek nazik davranmadım ve şimdi bir anlık suçluluk hissediyorum. Sınıfımda tüm dönem boyunca mücadele ediyordu ve ben de ona yardım etmek için daha fazlasını yapabilirdim. Ona yardım etmek için daha fazlasını yapmalıydım. Ona kızıyordum çünkü okulda en çok örnek aldığım adamın itibarını zedelemişti ama sonuçta bu onun hatası değildi.

O kız bütün yıl boyunca yardım için ağladı ve ben de ona yardım edebilirdim. Kocam ondan faydalandı.

Bunu düzelteceğim.

Çıplak ayaklarımla ahşap zeminde sessiz adımlarla mutfağa doğru yürüyorum. Onu ürkütmek istemediğim için mutfağın kapısını ihtiyatlı bir şekilde açtım. Tabii ki oradaydı, mutfağımın zeminine çömelmişti. Görünüşe göre ocakta bulunan ve içinde dün geceki akşam yemeğinden kalanların bulunduğu kızartma tavasını

devirmiş. Addie'yi çalıların arasında saklanırken bulmanın heyecanına rağmen orayı temizlememiş olmalıyım.

Kapının arkamdan kapandığını duyunca sertçe başını kaldırdı. Öfkeyle gözlerini kırpıştırarak ayağa kalkıyor. Addie benden birkaç santim daha uzun ve sağlam bir yapıya sahip. Bir sporcu olabilir gibi görünüyor ama herhangi bir takıma katılmadı. Onu tanıdığım süre boyunca onu bol kazaklar ve büyük beden kot pantolonlar dışında hiçbir şeyle görmemiştim, yüzü makyajdan temizlenmişti. Çok güzel ama mütevazi bir şekilde. Öğretmeniyle ilişkisi olacağını düşüneceğiniz türden bir kıza benzemiyor.

Ama yine de kendi gözlerimle gördüm.

"Bayan. Bennett," dedi nefes nefese. Kızartma tavasını yerden alıp mutfak tezgahının üzerine koyuyor. "BENCE…"

Bir elimi tutuyorum. "Sorun değil. Neden burada olduğunu biliyorum."

"Siz yapıyorsunuz?"

Başımla onayladım. "Sen ve Nate'i biliyorum."

Ellerini birbirine kenetliyor, gözleri benimkilerle tam olarak buluşmuyor. Biz aşığız Bayan Bennett. Üzgünüm."

“Addie…” Bu kız çoktan gitti. Belki de Higgins'e gitmeliyim. Belki bunu durdurmanın tek yolu budur ama onu bundan kurtarmak istiyorum. “Nate'in senden çok daha yaşlı olduğunu anlamalısın. Çok daha yaşlı. Ve o senin öğretmenin. Onunla ilişki içinde olmak çok uygunsuz ve dürüst olmak gerekirse… o senden faydalanıyor.”

Bunu duymaktan hoşlanmıyor, bu da sürpriz değil. “Benden faydalanmıyor. Söz veriyorum. Sen sadece… Anlamıyorsun. Belki bizim yaşadıklarımızı hiç yaşamadınız ama yaşasaydınız anlardınız.”

Aman Tanrım. O kadar beyni yıkanmış ki.

"Anlıyorum" diyorum ona nazikçe. “Nasıl hissettiğini biliyorum ama bu pek sağlıklı değil. Kendi yaşında bir erkek arkadaşın olmalı."

"Konu bir erkek arkadaşa sahip olmakla ilgili değil." Yuvarlak yanakları pembeleşiyor. Anlamıyorsun. Nathaniel ve benim bir bağımız var. Benden büyük olduğunu biliyorum ama onu öyle bir

anlıyorum ki senin asla anlayacağından emin değilim. Üzgünüm ama bu doğru. Ve…bizi ayrı tutmanız çok zalimce.”

"Öyle düşünüyorsun ama..."

"Doğru" dedi dişlerinin arasından. "İkimizin birbirimize olan sevgisini anlayamayan türden bir insan olduğun için üzgünüm ama bu benim hatam değil. Bizi ayırmanıza gerek yok. Eğer Nathaniel'i biraz olsun önemsiyorsan, bunu bize bırakacaksın."

Bir tarikatın programladığı biriyle konuşmak gibi. Onunla mantıklı konuşabileceğimi düşündüm ama artık emin değilim. Belki de dürüst olmak en iyisidir. Nate sana yalan söylüyor Addie. Sana duymak istediklerini söylüyor. Onun yaşındaki bir adam, genç bir kıza, özellikle de öğrencilerinden birine karşı normal yetişkin duyguları besleyemez. Seni manipüle ediyor."

"Hayır, o değil!" Yanaklarındaki pembelik parlak kırmızı bir renge dönüştü. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok!”

“Addie, senden çok daha uzun süre yaşadım ve Nate'i senden çok daha uzun süredir tanıyorum. Ve sana söylüyorum, o...”

"HAYIR!" bana bağırıyor. "Onu hiç tanımıyorsun!"

Aman.

Derin bir nefes alıyorum. Addie histerik olmaya başladı diye sakinliğimi kaybetmeme izin veremem. Bu “ilişkinin” bitmesi gerektiğini bilmesi gerekiyor. "Addie," tekrar denedim, "sanırım yapılacak en iyi şey Pazartesi günü Müdür Higgins'le konuşmak. Bundan kaçınmak istedim ama bunun en iyisi olacağını düşünüyorum.

Bunu ona yapmak istemedim ama artık tek yolun bu olduğunu görebiliyorum. Annesinin ve müdürün neler olup bittiğini bilmesi gerekiyor çünkü açıkça yardıma ihtiyacı var. Onu bu utançtan kurtarmak istedim ama başka yolu yok.

Addie'nin yüzü artık mor. “Bunu yapamazsın! Müdüre söyleyemezsin!”

"Yapmak zorundayım." dedim sessizce.

Addie yürek burkan bir çığlık attı. Sesi beni iliklerime kadar ürpertiyor; neredeyse insanlık dışı geliyor. Ona doğru bir adım attım

ve onu rahatlatmak için elimi uzattım, her ne kadar yanında isteyeceği son kişinin ben olduğumu bilsem de. Ama ben ona dokunamadan, kızartma tavasını tezgahtan kapıyor.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki istesem de tepki verememem. Addie genç ve ergen vücudunun tüm gücüyle tavayı kafamın üzerine indiriyor. Kulak zarını parçalayacak bir etkiyle kafatasıma bağlanıyor. Ve bir saniye sonra her şey kararıyor.

OceanofPDF.com

Elli Beşinci Bölüm

ADDIE

EVE BENNETT, ona kızartma tavasıyla vurduğum anda YERE YERLEŞİYOR.

Çok ağır ve iyi bir darbe aldım. Buruşuyor ve yere yığılıyor, gözleri başının içinde dönüyor. Ama ona vurduktan sonra bile öfkenin parmak uçlarımda dolaştığını hâlâ hissediyorum. Bu yüzden ona tekrar vurdum.

Ve yeniden.

Üçüncü darbeden sonra hala yerde. Kızartma tavasının arka kısmına baktım, hâlâ dün gece pişirilen yemeğin kalıntılarıyla kaplıydı. Şimdi arkasında da kan toplanmış durumda. Bayan Bennett'in kafasından mutfağın zeminine damlıyor.

Oh hayır.

Bunu yapmak istemedim. Bu eve matematik öğretmenimin kafasına tavayla vurmak niyetiyle gelmedim. Sadece onunla konuşmak istedim. Ama sonra Nathaniel'in benden nasıl yararlandığına ve bana yalan söylediğine dair tüm o berbat şeyleri söylemeye başladı. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi? Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama bir şey açıktı. Nathaniel'la birlikte olmama asla izin vermeyecekti. Onu istese de istemese de benim ona sahip olmamı istemiyordu.

Bayan Bennett'in yanına yere çömeliyorum. Hiç hareket etmiyor. Nefes alıp almadığını anlamak için yüzüne baktım. Öyle olduğundan emin değilim.

Aman Tanrım. Nefes almıyor.

Onu öldürdüm mü?

Onu öldürmek istemedim. Yemin ederim yapmadım. Nathaniel'in eğer ölseydi birlikte olabileceğimizi ve bunun tüm sorunlarımızı çözebileceğini söylediğini biliyorum. Belki bir anlığına düşündüm de... Ama aslında değil. Aslına bakılırsa onu incitmeye çalışmayı hiç düşünmedim. Ama kızgın bir an yaşıyordum. Sadece konuşmayı bırakmasına ihtiyacım vardı.

Babamın başına gelenlerden dolayı deja vu gibi geliyor. Ama bu çok daha kötü. Ayrıca o zamanlar yardım etmek için yanımda Hudson da vardı. Artık tamamen yalnızım. Eğer ne yaptığımı öğrenirlerse hapse gireceğim. Çocuk hapishanesi değil, gerçek yetişkin hapishanesi, belki de hayatımın geri kalanı boyunca.

Bana yardım edebilecek tek kişi var.

Nathaniel'in telefon numarası bende yok. Onu bana vermezdi. Ve elimde olsa bile telefonumdan aramak muhtemelen kötü bir fikir olurdu. Daha sonra aramanın bir kaydı olacak ve annemin telefon kayıtlarıma erişimi olacak. Ama Bayan Bennett'in telefonu tam mutfak tezgahının üstünde. Onu aramak için telefonunu kullanabilirdim.

Tezgahın üzerinden telefonu kapıyorum ama tabii ki kilitli. Parmak iziyle kilit açma özelliği var gibi görünüyor, bu yüzden Bayan Bennett'in parmağını yavaşça tuş takımına kaldırıyorum ve mucizevi bir şekilde kilidi açılıyor. Artık kişi listesi dahil tüm telefonuna erişebiliyorum. Nathaniel'in adı favoriler arasında yer alıyor, bu da göğsümde ufak bir sızıya neden oluyor ama buna ayıracak vaktim yok. Hiç tereddüt etmeden tıklıyorum.

Uzun süre çalıyor ve telefonu açmayacağından endişelenmeye başlıyorum. Sonuçta onu dışarı attı. Muhtemelen ona kızgındır. Ama sonra tam sesli mesaja gideceğinden emin olduğum sırada kızgın sesini duydum: "Ne var, Eve?"

“Nathaniel mi? Bu Addie.”

Diğer hatta uzun bir duraklama var. “Addie mi? Neden Eve'in telefonundan arıyorsun?”

"Bir şey oldu." Boğazımın dibinde bir korku topunu yutuyorum. Yaptığım şey inanılmaz derecede korkunç. Nathaniel'in bunu düzeltmeme yardım etmesine ihtiyacım var. "Eve gelmelisin. Ben… onun nefes aldığını sanmıyorum.”

"Addie," dedi nefes nefese. "Neden bahsediyorsun? Ne oldu?"

"Benim suçum değildi." diye mırıldandım. “Lütfen, gelmelisin…”

Karşı hatta yine uzun bir sessizlik var. Bana polisi aradığını söyleyeceğinden eminim ve onu suçlayamam. Ya da belki ambulans çağırmamız gerekebilir. Hayatta olup olmadığını bilmiyorum ama her iki durumda da ağır yaralı.

"Tamam," dedi sonunda, "hemen orada olacağım."

OceanofPDF.com

Elli Altıncı Bölüm

ADDIE

Nerede olduğundan tam olarak emin değilim ama yirmi dakikadan kısa bir süre sonra ön kapının kilidinin döndüğünü duydum. Bütün zamanımı mutfağın bir köşesinde oturarak, dizlerimi göğsüme çekerek geçirdim. Oturduğum yerde Bayan Bennett'in yüzünü göremiyorum ama çıplak ayaklarını görebiliyorum. Kızartma tavasıyla ona vurduğumdan beri kıpırdamadı. Ölmesinden korkuyorum, hatta odadan çıkarsam bir zombi olarak hayata geri dönmesinden daha da korkuyorum.

Bayan Bennett'i öldürmüş olabileceğime inanamıyorum. Babamın başına gelenler tamamen bir kazaydı ama bu... Kızartma tavasını üç kez kafasına çarptım. Bu bir tesadüf değil. Hiçbir jüri böyle düşünmez.

Babam değersiz bir ayyaş olmasına rağmen Bayan Bennett'in bunu hak ettiğini iddia etmek benim için daha zor. Harika bir insan olduğunu düşünmüyorum ama aynı zamanda iyi niteliklere de

sahipti. Her ne kadar sınıfta konuyu öğrenmekte zorlansam da onun öğretme konusunda tutkulu olduğunu söyleyebilirim.

Ve şimdi o öldü.

Aman Tanrım, o öldü.

"Addie mi?" Nathaniel'in sesi duyuluyor.

"Burada!" Kendi sesimin boğuk bir kalitesi var. "Mutfakta…"

Mutfağın kapısı açılıyor ve Nathaniel odaya dalıyor. Okuldakinden farklı görünüyor. Kravatı tamamen açık, gömleğinin ilk üç düğmesi açık ve saçları darmadağınık. Her şeye rağmen ne kadar seksi göründüğünü düşünmeden edemiyorum.

"Addie mi?" Yerde bir top şeklinde kıvrılmış, hafifçe sallanarak bana bakıyor. "Ne…?"

"Orada."

Nathaniel mutfakta Bayan Bennett'in cesedinin yattığı yere doğru sürünüyor. Ayağa kalkıp onu takip ediyorum ve arkamda güvenli bir mesafe bırakıyorum. Onu görünce yüzünü izliyorum.

“Eve…” diye mırıldanıyor. Sonra, “Tanrım. Ne oldu?"

"Ben... ben bir nevi..." Yalan söylemenin bir anlamı yok; ona göre değil. "Tavayla kafasına vurdum"

Nathaniel'in kaşları saç çizgisine kadar yükseliyor. "Sen ne?"

“Müdüre söylemekle tehdit ediyordu!” Sağ gözümden düşmek üzere olan bir yaşı sildim. "Ben sadece... onu incitmek istemedim ama bir şeyler yapmam gerekiyordu."

Nathaniel vücudunun yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve nefes alıp almadığını kontrol etmek için elini göğsüne koyuyor. Üzgün ya da paniklemiş gibi görünmesini bekliyordum ama yüzünde hiçbir ifade yok. “Göğsünün hareket ettiğini hissetmiyorum” diyor.

Şaşırmadım ama yine de midem bulanıyor. Eğer yaralanmış olsaydı onu hastaneye götürebilirdik. İyi olabilir. Ama eğer nefes almıyorsa...

"Telefonu nerede?" O sorar.

Bütün bu zaman boyunca ona tutundum. Ona uzattım, ekran hâlâ kilitli değildi. Telefona girdikten sonra kilit ekranını devre dışı bıraktım.

Nathaniel telefonu elimden kapıyor ve hemen kaydırmaya başlıyor. Gözleri dikkatle ekrana bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" Soruyorum.

"Fotoğraflarının olduğunu söyledi." Parmakları duruyor ve yüzünde küçük bir gülümseme parlıyor. Ekrana dokunuyor. "Ama artık değil."

Görünen o ki, Nathaniel artık bizim suçlayıcı fotoğraflarımızdan kurtulmuş. Ama öğretmenim ile bir ilişkim olması, diğer öğretmenimi öldürmem gibi çok daha büyük bir suçun yanında sönük kalır. Bayan Bennett'e bakıyorum, paniğim göğsümde artıyor.

"Ne yapacağız?" diye mırıldandım.

"Bu her şey düzelecek," diyor kesin bir dille. Ve bunu söylediğinde, bunun doğru olabileceğini düşünmeye başlıyorum. “Ama izimizi takip etmeliyiz.”

"İzimizi mi takip edeceksin?"

Kahverengi gözleri hâlâ karısının vücuduna dikilmişti. “Onun telefonunu kullanarak New York'a tren bileti alacağım. Ailesi New Jersey'de yaşıyor ve onları ziyaret etmeyi planladığını söyleyebilirim. Arabasını banliyö tren istasyonuna götüreceğiz ve orada bırakacağız.”

“Ama…” Bayan Bennett'e bakamıyorum. Çok berbat. "Peki ya ona?"

"Onu kimsenin bulamayacağı bir yere gömeceğiz."

Sesinde beni şaşırtan bir soğukluk var. Bu onun karısı, Tanrı aşkına. Bir noktada onu onunla evlenecek kadar sevdi. Şimdi de onun cesedini gömmekten bahsediyor.

"Ben... bilmiyorum," diye kekeledim.

Bana dik dik bakıyor. "Neden?"

“Çünkü… bu… bu doğru değil…”

"Tamam iyi." Zaten dağınık olan saçlarını kaşıdı. “Polisi arayıp ne yaptığınızı ve nedenini anlatalım. O zaman seni yirmi beş yıl sonra tekrar göreceğim.”

O haklı. Gerçek her şeyden daha kahredicidir.

Nathaniel yanıt vermemi beklemiyor. "Yukarı çıkmanı istiyorum" diyor. “Çamaşır dolabında yeni çarşaflar bulacaksınız. Onu sarmak için bunlardan birini al.

Bunu yapmak istemiyorum. Bunun hiçbir kısmını istemiyorum. Ama bunu bana yardım etmek için yapıyor. Beni hapishaneden uzak tutmak, böylece o ve ben her zaman istediğimiz gibi birlikte olabiliriz.

O ne derse onu yapacağım.

OceanofPDF.com

Elli Yedinci Bölüm
HAVVA

Kafamın tamamen karışmış olduğunu hissederek uyanıyorum.

Öncelikle her sabah uyandığımda olduğu gibi yatağımda değilim. Çok geçmeden mutfağımın zemini olduğunu anlayacağım sert bir yüzeye yayılmış halde yatıyorum.

Bir sonraki farkına vardığım şey başımın sağ tarafında zonklayan bir ağrı. Sanki biri kafama tuğlayla vurmuş gibi hissediyorum. Defalarca. Saç diplerime uzandığımda saçlarımın ıslak ve yapışkan olduğunu hissediyorum. Parmaklarımı çektiğimde kan görüyorum.

Sonunda kocamın varlığının farkına varıyorum. Ben yerde yatıyorum, o da yanımda duruyor. Telefonumu sağ elinde tutuyor ve ekranda geziniyor.

O ne yapıyor? Neden yerde yatıyorum?

Peki Nate telefonumla ne yapıyor?

Oturmaya çalışıyorum ama başım dönüyor. Bir an için kusacakmışım gibi geldi ama bu duygu geçti. Altımdaki zemin o kadar soğuk ki. Keşke yatağımda olsaydım. Neler oluyor?

"Nate?" Vıraklıyorum.

Nate'in kirpikleri şaşkınlıkla titriyor. Bir şey için geri gelmiş olmalı ve beni mutfağın zemininde baygın halde yatarken görmüş olmalı. "Havva?"

"Ne…?" Boğazımın kuruduğunu hissediyorum. Yine dayanılmaz bir baş dönmesi dalgasıyla karşılaşıyorum. "Ne oldu?"

Nate cevap vermiyor. Kalkmama yardım etmeye çalışmıyor. Sadece bana bakıyor.

Burada neler oluyor? Neden o…?

Beklemek.

Akşamın erken saatlerinde Nate'le yaptığım bir konuşmaya geri dönüş yaşıyorum. Boşanmak istiyorum. Bu sözleri kendisine söyledim. Kocama taşınmasını istediğimi söyledim. Bunu neden söylemiş olabilirim?

Sonra soğuk mutfak zemininde uzanırken aklıma gelmeye başlıyor. Higgins'le buluşma, Addie ile Nate'in sınıfta öpüşürken bulunması, ültimatomun ardından Nate'in taşınması ve son olarak Addie'nin evime zorla girmesi. Ona biraz mantıklı davranmaya çalıştım ve sonra...

Bana vurdu! O kız tavayla kafama vurdu!

Ve şimdi kafam karıştı. Çünkü Nate'e taşınmasını söyledim ve o da yaptı. Ama şu anda karşımda duruyor ve elinde telefonumu tutuyor. Ne zamandır mutfak zemininde yatıyorum? Onu kesinlikle geri davet etmedim.

"Telefonumu ver." diye bağırdım.

Yine bana cevap vermiyor. Yüzünde karanlık bir ifadeyle bana bakmaya devam ediyor.

"Ben... sana ihtiyacım var..." Her kelimeyle başım zonkluyor. Tanrım, Addie beni çok zorladı. "911'i arayın."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Tekrar doğrulmaya çalışıyorum ve bu kez şakaklarıma saplanan keskin bir acı beni yere çiviliyor. "Addie... o... beni kızartma tavasıyla bayılttı."

"Emin misin?"

"Evet." Kafam biraz aydınlanıyor. Oturmak için bir deneme daha yapıyorum ve bu sefer başarılı oluyorum. “Nate, o… o kız çok sorunlu. Onun hakkında Higgins'le konuşmamız lazım."

"Senin için söylemesi kolay." Bana dudak büküyor ve bir an için onu neden sevdiğimi hatırlamakta zorlanıyorum. “Onunla konuşmak hayatını mahvetmeyecek.”

Onunla bu tartışmayı yapamayacak kadar başım ağrıyor. "Üzgünüm."

"Tanrım, sen kalpsizsin." Başını sallıyor. "Ne yapmam gerekiyor Eva? Sana yalvarmamı ister misin?” Yerde oturduğum yerin yanında dizlerinin üzerine çöküyor. "Lütfen Eva. Sana yalvarıyorum. Bunu Higgins'e götürme.”

"Nate," diye inledim.

"Lütfen. Bunu yapma.”

"Başka seçeneğim yok Nate. Yapılacak doğru şey bu.”

"Başka seçeneğin yok." Yakışıklı yüz hatları öfkeyle bükülürken sesi alaycıydı. "Bir seçeneğin var. Beni yok etme fikri hoşuna gidiyor. Eminim bundan keyif alırsınız.

Sanki kafama bir buz kıracağı saplanıyormuş gibi hissediyorum. Şu anda bu konuşmayı yapamam. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Başımın yan tarafını tutup ağrıyan kafa derimin üzerine bastırıyorum. "Ambulans çağırmanız gerekiyor. Beni gerçekten çok sert bir şekilde tokatladı.”

Nate'in gözleri cam gibi. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle yere bakıyor. "HAYIR."

"HAYIR? Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Bu şu anlama geliyor..." Bana bakmak için gözlerini kaldırdı. "Bu, hayatımı mahvetmene izin vermeyeceğim anlamına geliyor."

Bununla ne demek istediğini tam olarak anlamıyorum. En azından elleri boynuma sarılana kadar.

"Bundan kimseye bahsetmeyeceksin Eve," diye homurdandı. "Sana izin vermeyeceğim."

Tutuşunu boynuma daha da sıkılaştırdı ve artık nefes alamıyorum. Sanki gözlerim yuvalarından fırlıyor ve görüşümde siyah noktalar dans ediyormuş gibi geliyor. Çaresizce ellerini tırmaladım ama Nate benden çok daha güçlüydü, özellikle de az önce bayıldığım için.

Kocamın beni boğmaya niyetli olduğunu fark ettiğimde, önümüzdeki beş saniye sanki sonsuzluk kadar sürecekmiş gibi geliyor. İtibarını zedelememi engellemek için her şeyi yapacaktır, hatta bunu bile.

Görüşüm yavaş yavaş kararmaya başlıyor. Ölüyorum. Bu adam beni burada ve şu anda öldürüyor. Nefes borumu ezdiği için son nefesimi bile alamıyorum. Ve ben ölürken, benim gitmiş olmam kimin umurunda olacak merak ediyorum. Tatiller dışında artık benimle neredeyse hiç konuşmayan ailem değil. Jay umursayabilir, ancak bir düzeyde de rahatlayacaktır.

Ve kesinlikle canımı sıkan ve ölmeden önce gördüğüm son yüz olan kocam değil.

OceanofPDF.com

Elli Sekizinci Bölüm

ADDIE

Öldürdüğüm kadını sarmak için lacivert bir çarşaf seçtim.

Çoğunlukla beyaz ve krem rengi çarşaflar var ve daha koyu bir renk bulmak için arama yapmam gerekiyor. Saçının her tarafında kan var ve beyaz çarşafların arasından geçecek. Lacivert daha iyi bir bahistir.

Kolumun üzerine lacivert çarşafı örterek merdivenlerden aşağı inerken bir anda baş dönmesi yaşıyorum. Bütün bunların olduğuna inanamıyorum. Bayan Bennett'in mutfakta öldüğüne ve bunun benim suçum olduğuna inanamıyorum. Bunu her düşündüğümde tüm vücudum titremeye başlıyor.

Tanrıya şükür ki Nathaniel ne yapacağını bilecek kadar aklı başında. Açıkçası polisi aramanın benim için iyi olmayacağı konusunda haklı.

Her şeyin bıraktığım gibi olmasını umarak mutfağa adım attım. Bayan Bennett'in yerde yatması ve Nathaniel'ın da onun başında durması dışında, şimdi Nathaniel onun yanına çömelmiş durumda. Ve omuzları titriyor.

"Nathaniel?" Diyorum. "İyi misin?"

Bir an sanki beni duymuyormuş gibi oldu. Sonra arkasını döndüğünde gözlerinin hafif nemli olduğunu fark ettim. Ağlıyor muydu? Odadan çıktığımda olduğundan daha şaşkın görünüyordu ama sanırım bu mantıklıydı. Muhtemelen karısının öldüğü aklına geldi. Ve yaptığı onca şeyden sonra bile ona bir düzeyde değer vermiş olmalı.

Sonsuz gibi gelen bir sessizliğin ardından tekrar ayağa kalkıyor. "İyiyim. Bunu yapalım."

Harika.

Bir sonraki adım Bayan Bennett'i çarşafa sarmak. Bu onun cesedine yaklaşmam gerektiği anlamına geliyor, bu da neredeyse kusmak istememe neden oluyor. Ama bunu yapmak zorundayım. Eğer bunu yapmazsam, hayatımın geri kalanını hapiste geçireceğim. Ve eğer itiraf edersem bu onu hayata döndürecek gibi değil.

Böylece kocaman bir nefes alıyorum ve karısının cesedinin yanındaki Nathaniel'e katılıyorum. Ama tuhaf olan şu ki, daha önce olduğundan biraz farklı bir yerde yatıyor gibi görünüyor. Mutfak adasına daha yakın olduğunu sanıyordum.

"Onu hareket ettirdin mi?" Soruyorum.

Başını sallıyor. "Onu buraya sarmanın daha kolay olacağını düşündüm."

Her şeyi düşünmüş.

Bayan Bennett'in yanına çömeliyorum, kalbim küt küt atıyor. Yüz hatları gevşek ve dudakları maviye çalıyor. Kahverengi saçlarına bulaşmış, mutfağın zeminine bulaşmış kan var. Ve bir şeyi daha fark ediyorum:

Boynunda koyu kırmızı izler var.

Bir süre işaretlere baktım. Bayan Bennett'in hayatta olup olmadığını kontrol ederken onunla yakınlaştım ve bu izlerin daha önce orada olmadığından neredeyse eminim. Kesinlikle onları fark ederdim.

"Boynunda ne var?" Ağzımı kaçırdım.

Nathaniel'in kırmızı işaretleri incelerken gözleri düşüyor. Kaşlarını çattı. "Tanrım, kim bilir?"

"Daha önce orada değillerdi değil mi?"

Çarşafları elimden alıp açmaya başladı. "Evet onlar vardı."

Olduklarını? Alt dudağımı çiğniyorum, gözlerimi o öfkeli kırmızı izlerden alamıyorum. Neredeyse parmak şeklindeymiş gibi görünüyorlar.

Bu tuhaf.

Nathaniel, "Hey," diye çıkıştı bana. Çarşafı açıp Bayan Bennett'in cesedinin yanına dizmiş. "Bana bu konuda yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Bir anda başım dönüyor. Bunu gerçekten yapacak mıyız? Gerçekten Bayan Bennett'in cesedinden kurtulup her şeyi örtbas mı edeceğiz? Yapılacak doğru şey gibi görünmüyor.

"Sanırım" dedim yavaşça ayağa kalkarken, "polisi aramalıyız."

Ben mutfakta koşarak cesetten olabildiğince uzaklaşmaya çalışırken Nathaniel da ayağa kalkıp beni takip ediyor. Uzanıp kolumu tutmadan önce neredeyse oturma odasına ulaşacaktım.

"Addie," dedi keskin bir sesle.

Ona bakamıyorum bile. Yaptığım şeylerden sonra neden benimle birlikte olmak istiyor ki? Teslim olmam gerekiyor. Şimdi iki kişiyi öldürdüm. Ben bir tehlikeyim.

"Addie." Bu sefer sesi daha yumuşaktı. "Addie, lütfen bana bak."

İsteksizce arkamı dönüyorum. Nathaniel kaşlarının arasında derin bir oyukla bana bakıyor. “Bunu senin için yapıyorum” diyor.

"Yapmak zorunda değilsin."

"Addie, bilmen gerek..." Kolumdaki tutuşu gevşedi. “Eve iyi bir insan değildi. O iyi bir insan değildi. Birlikte olmamıza izin vermeden ikimizi de yok ederdi. Ve buna gülerdi.”

Alt dudağım titriyor. "Bunu bilmiyorsun."

"Evet," diye ısrar ediyor. “Yaptığın her şeye seni kışkırttığına eminim... ve şimdi bu yüzden hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin! Bunun senin başına gelmesine izin verememem."

Boğazımda konuşmamı zorlaştıran bir yumru var.

Uzanıp parmağını çeneme dokunduruyor ve yüzümü ona bakmam için yukarı kaldırıyor. "Sana zarar vermesine asla izin vermem. Kimsenin seni incitmesine asla izin vermem Addie. Doğru olduğunu biliyorsun?"

"Biliyorum." Sonunda başardım.

Eğilip dudaklarını benimkilere bastırıyor. İlk defa beni öptüğünde hiçbir karıncalanma ya da heyecan hissetmiyorum. Midemin çukurunda karanlık, korkunç bir his hissediyorum.

"Seni hapse atmalarına izin vermeyeceğim" diyor kesin bir dille. “Bunu ortadan kaldırabiliriz ve sonra birlikte olabiliriz. Ama bunu tam olarak doğru şekilde halletmemiz gerekiyor. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun Addie?”

"Evet," diye hırlıyorum.

"İyi bir kız." Parmak ucuyla çenemin kıvrımını takip ediyor. "Tatlı Adeline'ım. Birlikte çok mutlu olacağız. Seni bulduğum için çok şanslıyım."

Hiçbir şey söylemeden başımı salladım.

"Unutma" diyor, "polis gelirse her şeyi inkar et."

Benden istediği her şeyi yapacağım. Ve bittiğinde nihayet birlikte olabiliriz.

OceanofPDF.com

Bölüm II

OceanofPDF.com

Elli Dokuzuncu Bölüm

NATE

DAHA ÖNCE KİMSEYİ ÖLDÜRMEMDİM.

Yapacağımı hiç düşünmemiştim. Sonuçta ben cinayete meyilli bir manyak değilim ama yazarlar duyguları genel nüfusa göre çok daha güçlü hissederler, bu yüzden her zaman doğru koşullar altında bu duygunun bende olabileceğini hayal ettim. Yazarlar daha sıklıkla

kendilerine karşı şiddet uyguluyor, yani intihar ediyor. Birkaç örnek vermek gerekirse Ernest Hemingway kendini vurdu, Virginia Woolf kendini boğdu ve David Foster Wallace kendini astı.

İlginçtir ki hiçbir zaman intiharı düşünmedim. Eve'in geçimimi tehdit ettiği anda bile bu düşünce aklımdan hiç geçmedi. Ölümden sonraki hayata hiçbir inancım yok; bana göre öldüğün zaman ölmüşsündür. Ve ölümden sonra hiçbir şey yoktur. Geri dönüşü olmayan bir uçurumdan başka bir şey değil.

Sanırım ölmek, her an düşeceğinizi bilerek o uçurumun kenarında durmak gibi bir şey. Yılanlardan sonra en büyük korkumdur.

Eşimin canını sıkarken gözlerindeki o korkuyu görebiliyordum. Onu uçurumun kenarında dururken, düşmekten korkarak görebiliyordum.

Kendinden başka suçlayacak kimsesi yok.

Ve şimdi onun cesedi bagajımdaki bir çarşafa sarılı durumda. Eve bu çarşafları kendisi satın almıştı ve ona lacivertten ne kadar nefret ettiğimi söylediğimi hatırlıyorum. Çarşafların sonunda cesedini kaplayacağına dair bir fikri var mıydı? Şüpheli. En çok ayaklarının çıplak olması hoşuma gidiyor. Karımın ayakkabılara karşı sağlıksız bir takıntısı vardı ve tüm sonsuzluğu onun çıplak ayaklarında geçirmek onun suçları için uygun bir cezaydı.

Eğer polis tarafından kenara çekilirsem lacivert çarşafın görüntüsü çok uzun sürmez ama çok şükür onun için yakın gelecekte başka planlarım var. Evi boşaltmadan önce mutfağın zeminindeki kanını temizledik ve Addie geride hiçbir şey kalmadığından emin olmak konusunda paranoyaktı. O takıntılı bir şekilde fırçalanırken kendi kendime düşündüm: Dışarı, lanet olası yer! Dışarı diyorum! Ancak onun bu referansı anlayacağından şüpheliyim. Artık çocuklara Shakespeare'i zar zor öğretiyorlar. Bunu denerdim ama şimdiden onlara Poe'yu hediye ediyorum; her şeyi yapmam beklenemez.

Addie arkamdaki arabayı sürüyor. Eve'in Kia'sı. Addie'nin ehliyeti bile yok, sadece izin belgesi var ama bu şansı

değerlendirmeliyiz. Eve'in arabasını banliyö tren istasyonuna nakletmemiz gerekiyor. Eve'in telefonunu gece yarısına yakın Güney İstasyonu'ndan kalkan ve dört saat sonra Penn İstasyonu'na varan bir Amtrak bileti satın almak için kullandım. Bunların hiçbirinin incelemeye dayanmasını beklemiyorum, ancak daha fazla bilgi gün ışığına çıkana kadar yeterli bir hikaye olacak.

Hızımı sınırın hemen altında tutuyorum. Addie yaklaşık iki araba boyu geriden takip ediyor. Elleriyle dokuz ve üç pozisyonda direksiyonu tuttuğunu, sağ ayağının gaz ve fren arasında geçiş yaptığını hayal ediyorum. Şimdi bile karımın cesedi arabanın bagajındayken bile Addie'yi düşünerek uyanıyorum. Gerçekten çok utanç verici.

Eğer banliyö tren istasyonuna ulaşabilirsek evde özgür olacağız.

Ya da en azından öyle olacağım.

Beklendiği gibi istasyon neredeyse boş. Addie, Kia'yı yavaşça açık hava park yerlerinden birine yerleştiriyor. Kamera olması ihtimaline karşı tamamen dışarıda kalıyorum. Arabadan inmesini bekliyorum ve sonra o da kabarık paltosunu göğsüne bastırarak Accord'uma doğru koşuyor.

Bir an için onu burada bırakmayı düşündüm. Ama hayır. Bir sonraki bölümde ona ihtiyacım olacak.

Yolcu koltuğuna tırmanırken Addie'nin yanakları soğuktan parlak pembeye döndü. Bana beklentiyle bakarken kirpikleri titriyor ve bir an için bunun birlikte olacağımız son sefer olacağı için derin bir üzüntüye kapıldım. Bunların hepsi Eve'in suçu. Neden yeterince yalnız bırakamadı? Tamamen tatmin edici bir kocaydım. Addie'nin babası gibi sarhoş değildi. Ona bağırmadım, onu dövmedim ya da hayatımızdaki birikimlerimizi kumarda harcamadım. Gerçekten onun nevrozlarına bu kadar katlandığım için madalyayı hak ettim.

Ve sonra geçimimi tehdit etme cesaretini gösterdi. Kariyerim. Parmaklarım boynuna dolandığında hissettiğim tek şey derin bir rahatlama duygusuydu.

Tamam, dedi Addie kısık bir sesle. "Yaptım."

Hala Havva'yı öldürenin kendisi olduğunu düşünüyor. Ona ayın yeşil peynirden yapıldığını söylesem bana inanırdı.

"Çok iyi" diyorum. "Ama artık cesetten kurtulmamız gerekiyor."

Yuvarlak yüzü yeşile dönüyor. "Kurtulmak…"

"Onu gömeceğiz," diye açıklığa kavuşturuyorum. "Bir tür cenaze töreni gibi."

"Ah." Addie ellerine bakıyor. "Tamam aşkım."

Aklımda kesin bir yer yok ama genel alanı biliyorum. Çocukken sık sık gittiğim balkabağı tarlasına giden uzun bir ıssız yol var. Balkabağı tarlası artık büyümüş durumda ve zaten kasım ayı geldi, bu yüzden balkabağı arayan herkes hayal kırıklığına uğrayacak. O yolu bulabileceğime inanıyorum ve bu yol, uçuruma düşen eşime sonsuza kadar dinlenme yeri olarak hizmet edecek.

OceanofPDF.com

Altmışıncı Bölüm
ADDIE

BİR KABAK BÖLGESİNDEYİZ.

Ya da en azından bir balkabağı tarlasıydı; yıllar önce, Nathaniel çocukken. Artık balkabaklarının toplanmaya hazır olduğunu ilan eden tabela yabani otlarla kaplanmış ve sağlıklı bir kir tabakasıyla kaplanmış durumda. En son ne zaman birisinin burada balkabağı seçtiğini bilmiyorum ama üzerinden çok uzun yıllar geçti.

Nate, Honda'sını yarım mil kadar uzağa park etti; burada araç kullanmak artık çok zordu. Sandığı açtı ve taşımam için bana iki kürek verdi, sonra da karısının cesedini kollarının arasına aldı. Son on beş dakikadır onu taşıyor, bu da bana ölü bedenlerin canlı bedenlerden daha mı ağır yoksa daha hafif mi olduğunu düşündürüyor.

Bu alanın bir zamanlar çok sayıda tombul turuncu balkabağı içermiş olabileceğini düşünüyorum, ancak artık kalan balkabakları parçalanmış ve çürümüş durumda; kısmen hayvanlar tarafından yeniyor. Spor ayakkabım balkabaklarından birinin iç kısmına sıkıştı

ve ürktüm. Eve döndüğümde spor ayakkabılarımı temizlemenin bir yolunu bulmam gerekecek, çünkü şu anda üzerleri kir, balkabağı yapışkanı ve muhtemelen Bayan Bennett'in kanıyla kaplı.

"Buraya ne dersin?" Nathaniel bir toprak parçasına tekme atıyor.

Yaklaşan kış nedeniyle zemin sertleşti ama burada biraz daha yumuşak bir his var. Belki.

Nathaniel bir cevap beklemeden karısının cesedini toprağın içine bırakır. Elini uzatıyor, ben de ona iki kürekten birini veriyorum. Kürek bıçağını toprağa saplayıp hafifçe homurdanıyor ve sonra kürek çöküyor. Üç kürek dolusu toprağı çıkardıktan sonra başını kaldırıp bana baktı.

"Ne için bekliyorsun?" O sorar. “İki kürek getirmemin bir nedeni var.”

Elimdeki küreğe şüpheyle bakıyorum. Bunu yapmak istemiyorum. Matematik öğretmenim için mezar kazmak istemiyorum. sadece eve gitmek istiyorum. Bu gece neden evde kalmadım? Yatağımda rahat bir şekilde şiir kitabı okuyabilirim.

"Üşüyorum" diyorum çünkü bu da herhangi bir bahane kadar iyi bir bahane gibi görünüyor.

“Yani kazmak içini ısıtacak.” Ne kadar sıcakkanlı olduğunu göstermek için kendi siyah beresini çıkarıyor. "Hadi. Bütün gece burada olmak istemiyorum."

Bana başka seçeneğim yokmuş gibi bakıyor. Küreği alıp küreği toprağa saplıyorum. Sanki bir kayayı kazıyormuşum gibi hissetmem şaşırtıcı değil. Kir zar zor ufalanıyor. Ama Nathaniel hâlâ beni izlediğinden tekrar denedim. İkincisinde daha başarılıyım, üçüncüsünde ise daha da başarılıyım. Toprağı alıp bir kenara attığımda lacivert çarşafa sarılı cesetten kaçınmaya dikkat ediyorum.

"İşte buyur" diyor. “Şimdi bunu hızlıca yapalım. Güneş doğduğunda hâlâ kazıyor olmak istemiyoruz.”

Güneşin tam olarak ne zaman doğduğunu bilmiyorum ama gece yarısını yeni geçiyor. Önümüzdeki altı ya da yedi saat boyunca

kazıyor olabileceğimiz fikri dehşet verici. Adımlarımı hızlandırmaya yetiyor.

Sonraki doksan dakika boyunca çoğunlukla sessizce kazıyoruz. Toprağın ilk katmanını geçtikten sonra çok daha kolaylaşır ve iyi bir ilerleme kaydetmeye başlarız. Çok geçmeden, toprakta yaklaşık altı fit uzunluğunda, iki fit genişliğinde ve şimdi yaklaşık iki fit derinliğinde bir delik var. Tek ayak izine geldiğimizde ikimiz de deliğe tırmandık ve sanki kendi mezarımızı kazıyormuşuz gibi geliyor.

Nathaniel duraklıyor ve alnındaki terin bir kısmını siliyor. Dondurucu soğuğa rağmen yaklaşık bir saat önce ikimiz de montlarımızı çıkardık. "Tamam" diyor. "Yatmak."

Ona aklını kaybetmiş gibi bakıyorum. "Ne?"

Sabırsızca, "Deliğin doğru boyutta olduğundan emin olmalıyız" diyor. “Yani ölçebilmemiz için uzanmanız gerekiyor. Sen de onunla hemen hemen aynı büyüklüktesin."

"Bunu yapmak istemiyorum." dedim kısık bir sesle.

Nathaniel küreği yere fırlatıyor. "Bunun her kısmını yapman için seninle kavga etmem mi gerekiyor?"

Gözlerinde bana tanıdık gelmeyen karanlık bir bakış var. Onu dünyadaki herkesten daha iyi anladığımı sanıyordum. Onun ruh eşi olduğumu sanıyordum. Ama Nathaniel'in bilmediğim bir yanının olduğu benim için net olmaya başlıyor.

"Boynundaki o kırmızı izler neydi?" Ona ikinci kez soruyorum. Ama şimdi daha acil.

"Ne?" diyor.

Rüzgar kulaklarımın yanından ıslık çalarak geçiyor ve ürperiyorum. “Boynundaki o kırmızı izler. Daha önce orada olmadıklarına eminim. Neredeyse parmaklara benziyorlardı…”

Nathaniel bana bakıyor, vücudu kaskatıydı. "Sen ne diyorsun?"

"Hiç bir şey. Ben sadece…"

Bana göz kırpıyor. "Boynundaki izlerden benim sorumlu olduğumu mu söylüyorsun?"

Ağzımı açıyorum ama çıkan tek ses küçük bir gıcırtı.

"Sen odadan çıktığında onun aslında ölmediğini mi söylüyorsun?" diye devam ediyor. Sesi birkaç kademe düşüyor. "Peki sen yukarıdayken uyanıp beni mahvetmekle tehdit ettiğini mi?" Sesi neredeyse tıslamaya dönüşene kadar alçaldı. "Yani onu çıplak ellerimle boğarak öldürmekten başka seçeneğim mi yoktu?"

Mezarın içini aydınlatan loş ay ışığında, genellikle hafif kahverengi olan gözleri kapkarayken bana baktığında nefes bile alamıyorum. Soğuk balkabağı tarlasının sisi arasından bir buçuk sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirimize baktık. Bu sözleri söyleyiş şekli omurgamda korkunç bir ürperti yarattı. Onu çıplak ellerimle boğarak öldürmekten başka seçeneğim yoktu. Kulağa o kadar gerçekçi geliyor ki, sanki ciddiymiş gibi.

Ve sonra aklıma başka bir korkunç düşünce geliyor.

Eğer Nathaniel karısını öldürdüyse bu gece tam olarak ne olduğunu bilen tek kişi benim. Artık genç bir kızın polise gevezelik etmeyeceğine güveniyor. Onun arabasıyla buraya birlikte geldik ve yarım saat önce anneme mesaj atarak uyumak üzere olduğumu ve her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Kimse onun yanında olduğumu bilmiyor.

Pek çok açıdan beni şu anda öldürmek onun için akıllıca bir şey olurdu.

"Nate," diye fısıldıyorum. "Lütfen…"

Gözleri kara deliklere benziyor. "Lütfen ne?"

Parmaklarının karısının boynuna dolandığını, havasını kestiğini hayal ediyorum. “Lütfen yapma…”

Dizlerim titriyor ve kırılacaklarından korkuyorum. Nefes almaya korkuyorum. Aslında pantolonuma işemekten daha çok korkuyorum. Ama sonra ben bir milisaniye daha dayanamayacak durumdayken Nate başını salladı ve ay ışığına doğru adım attı, bu da gözlerinin yeniden normal görünmesine neden oldu.

"Gülünç davranmayı bırak, Addie" dedi. "Onu öldürmediğimi biliyorsun. Yaptın."

Ben yutarım. "Ah. Sağ."

"Tanrım, hayal gücünün çılgına dönmesine izin verme."

Özür dilerim, diye mırıldandım.

Hızla atan kalbim yavaş yavaş normal hızına dönerken kendi kendime onun haklı olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Kesinlikle bir şeyler hayal ediyorum. Nathaniel karısını boğarak öldürmez. Yapmazdı.

Ve eğer öyleyse, eğer o parmak izleri ona aitse, kesinlikle iyi bir nedeni vardı. Eğer bunu yaptıysa beni korumak içindi. Bizi korumak için. Ona güvenirim.

En azından öyle olduğumu düşünüyorum.

Sanki bir sonraki hamlesini düşünüyormuş gibi toprağa bakıyor. Bu mezarda yatmak istemiyorum; gerçekten, gerçekten istemiyorum. Sonunda omuzlarından birini kaldırıyor. "Tamam aşkım. Deliğin yeterince büyük olduğundan eminim."

Ah, Tanrıya şükür.

"Hey, dinle" diyor. "Az önce bagajdan çantasını hiç almadığımı hatırladım. Bunu onunla birlikte buraya atsak muhtemelen daha iyi olur. Telefonunu kapatabiliriz.

"Tamam aşkım."

Saatine bakıyor. "Gidip onu alayım. Hemen döneceğim."

"Seninle gideceğim."

Nathaniel bana aptalmışım gibi baktı. Addie, kazmaya devam etmelisin. Bunu halletmeliyiz. Sana söyledim, hemen döneceğim."

Bu aptal balkabağı mezarlığında yalnız kalmak istemiyorum. Ama Nathaniel'in ifadesinden onun yanında kalmama izin vermeyeceği açık. Ve haklı olduğu bir nokta var. Kazmaya devam etmem gerekiyor.

"Acele edin," diyorum.

"Söz veriyorum yapacağım." Bana uzun uzun baktı. "Unutma, ne olursa olsun: her şeyi inkar et."

Bu bilgece sözlerle delikten dışarı çıkar. Ceketini toprağın içinde bıraktığı yerden alıyor ve tekrar omuzlarına koyuyor. Yaprakların üzerinde çıtırdayan botlarının sesi rüzgarda kaybolana kadar uzaklaşmasını izledim.

OceanofPDF.com

Altmış Birinci Bölüm

ADDIE

BİR SAAT. Bir saat oldu.

Derme çatma mezarımıza fazladan bir metre derinlik ekledim ama Nathaniel geri dönmedi. Arabasına geri dönmesinin ve ardından tekrar balkabağı tarlasına geri dönmesinin bir saat sürebileceği bir evren yok.

Peki o nerede?

"Nathaniel?" diye sesleniyorum. Adını haykırmaya başlamak istemiyorum ama onu bulmam lazım. Her şeyden önce o benim eve dönüş aracım. İkincisi, o hangi cehennemde? Arabaya geri dönmek için on beş dakikadan fazla yürümemiz gerekmedi.

Arabaya geri dönüp öylece gitmiş olması mümkün mü?

Hayır, bu mümkün değil. Nathaniel bunu bana yapmaz. Beni öylece terk etmezdi.

Kot pantolonumun dizini çürük bir balkabağına sıkıştırarak delikten dışarı çıkıyorum. Delik yeterince büyük olabilir ama emin değilim. Nathaniel'in bana söyleyeceğini sanıyordum.

"Nathaniel!" Tekrar bağırdım, sesim ormanda yankılanıyordu.

Cevapsız.

Onu aramaya çalışmak istiyorum ama o kadar döndüm ki hangi yöne gideceğimden bile emin değilim. Bu siteden ayrılırsam onu bir daha bulacağımdan emin değilim.

Eve Bennett'in cesedi hâlâ o lacivert çarşafa sarılı. Nathaniel burada değilse onu oraya koymak zorundayım. Sonuçta bunu bu yüzden yapıyoruz.

Vücudunun yanına çömeliyorum. Ona dokunmak istemiyorum. Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Ölü yakalayamazsınız. Babamı merdivenin dibinde yatarken bıraktığımda ona da dokunmak istemedim. Hâlâ nefes alıp almadığını kontrol eden Hudson'dı.

Haydi, Addie. Bunu yapmak zorundasın.

Derin bir nefes alıp onu döndürüyorum. Vücudu hala bir bez bebek gibi çok gevşek. Cesetlerin sonunda sertleştiğini duymuştum ama bu ona henüz olmadı. Kazdığımız mezarın kenarına gelene kadar onu iki kez daha yuvarlıyorum. Bu mükemmel boyut. Ben de onu içeri yuvarlıyorum.

Ceset büyük bir gürültüyle mezara düşüyor. Düşerken çarşafların arasından bir şey çıkıyor. Ne olduğunu görmek için mezara tırmanmam gerekiyor ve bunun Bayan Bennett'in çantası olduğunu fark ettiğimde dehşete düşüyorum.

Sonuçta onu asla bagajda bırakmadık.

Anlamıyorum. Nathaniel çantasının bagajda kaldığını söyledi ama öyle olmadığı belli. Yanılmış mıydı? Yoksa bana yalan mı söylüyordu?

Onu bulmam lazım. Bunu artık tek başıma yapamam.

Çantayı mezara geri bırakıyorum. Nathaniel'i bulmadan başka bir şey yapmak istemiyorum ama bu delikten bu şekilde ayrılamam. İçinde ceset olan açık bir mezarla buradan ayrılamam, özellikle de buraya geri dönüş yolumu bulamama ihtimalim varsa.

Bu yüzden mezardan geri çıkıyorum. Küreği alıyorum ve toplayabildiğim kadar toprağı deliğe geri atıyorum. Cesedi sağlıklı bir toprak tabakasıyla kaplıyorum; hayvanları uzak tutmak için fazlasıyla yeterli ama yine de birisinin buna rastlaması mümkün görünüyor. Yani balkabaklarının ölmeye geldiği bu yerde dolaşan biri olsaydı.

Yapraklar yakın zamanda ağaçlardan düştü ve her yerde yığınlar var. Kirle uğraşmak yerine küreğimi kullanarak deliğe alabildiğim kadar çok yaprak atıyorum. Tamamen dolana kadar devam ediyorum.

Orada. Bir adım öteden mezar artık tamamen görünmez.

Bunu hallettikten sonra, giriş tabelasının işaretini takip ederek balkabağı tarlasından çıkıyorum. Bölgeye geldiğimizde sola döndüğümüze eminim, yani geri dönmek için sağa dönmeliyim. Sağ?

Dostum, keşke matematikte daha iyi olsaydım.

Kayalar ve kaygan yapraklarla dolu yolda tökezleyerek yürüyorum. İçinden geçtiğimiz bir açıklık var ama doğru yöne gittiğimden emin değilim. Ormanın derinliklerine doğru gitmem tamamen mümkün. Birkaç dakika sonra spor ayakkabılarım ıslak ve çamurlu bir hal alıyor. "Nathaniel?" Tekrar sesleniyorum.

Cevapsız. Tanrı aşkına, o nerede?

Yaklaşık yirmi dakika yürüdükten sonra hâlâ ondan iz yok. Onu etrafta dolaşırken bulamadım, sincapların ziyafet çektiği cesedini bulamadım; o hiçbir yerde yok. Paniğe kapılmaya başlıyorum ama sonra aşağıya bakıyorum ve toprağın içinde tanıdık bir şeyin gömülü olduğunu görüyorum:

Lastik izi.

Arabası buradaydı. O buradaydı. Arabaya geri döndü, sonra yola çıktı ve gitti. Peki bunu neden yapsın? Bir nedeni olmalı ama ne olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama en azından artık geri dönüş yolunu bulabilirim.

Bir mil daha lastik izlerini takip ediyorum. Şu anda saat sabahın üçü ve ana yola tekrar vardığımda oranın tamamen ıssız olduğunu görüyorum. Otostop çekebileceğim başka bir araba bile yok. Bunu yapmak istediğimden değil. Bayan Bennett'in kaybolduğunu keşfettiklerinde, birisinin beni sabah üçte burada gördüğünü bildirmesi iyi olmayacak. Bu son derece suçlayıcı olurdu.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum. En azından yine bir sinyalim var. Elbette bu konuda ne yapmalıyım? Buradan Uber'le eve tam olarak dönemem. Ve kesinlikle annemi arayıp ıssız bir yerde olduğumu ve eve gitmek için arabaya ihtiyacım olduğunu açıklayamam. Zaten evde olup yatakta uyuyor olmam gerekiyordu.

Snapflash'ı açıp Nathaniel'e bir mesaj gönderiyorum:

Neredesin? Eve gitmem gerekiyor.

Ekrana bakıyorum, cevap vermesini ve beni neden ıssız bir yerde bıraktığını açıklamasını bekliyorum. Ama yanıt yok. Her ne yaptıysa ve hangi sebeple yaptıysa cevap vermiyor. Ve bende onun cep numarası yok.

Bu, şu anda tüm dünyada arayabileceğim tek bir kişinin olduğu anlamına geliyor.

Hudson.

Zaten korkunç bir sırrı paylaşıyoruz. Bir tane daha ne?

Onu sabah üçte uyandırsam mı, uyandırsam mı diye karar vermeye çalışırken tereddüt ediyorum. Bunu ona yapmaktan nefret ediyorum ama bugün cuma gecesi. Yarın uyuyabilir.

Umarım telefonunda rahatsız etmeyin özelliği yoktur.

Kişilerimden adını seçiyorum. Onu neredeyse bir yıldır aramamış olmama rağmen hala favorilerimden biri olarak listeleniyor. Hala onun listesinde olup olmadığımı merak ediyorum. Belki beni tamamen engelledi. Belki de onu boşuna arıyorum.

Elbette telefon çalıyor, çalıyor, çalıyor ama cevap yok.

Harika.

İşte bu kadar. Arayabileceğim başka kimse yok. Hudson benim tek cankurtaran halatımdı ve her ne sebeple olursa olsun cevap vermiyor. Artık eve tek başıma dönmenin bir yolunu bulmam gerekiyor.

Tam yolda oturup gözyaşlarına boğulmak üzereyken telefonum çalmaya başlıyor. Nathaniel! Benim için geleceğini biliyordum. Beni burada bırakmayacağını biliyordum.

Ama sonra bir sürprizle karşılaşıyorum: ekrandaki Nathaniel'in adı değil. Bu Hudson.

"Addie mi?" Sesi yorgun ve kafası karışmış gibi geliyor. "Sen... az önce beni mi aradın?"

"Evet." Telefonu o kadar sıkı sıkıyorum ki kırılır diye korkuyorum. "Ben... yardımına ihtiyacım var."

"Saat sabahın üçü," diye işaret ediyor, hiç yardımcı olmuyor.

"Biliyorum."

Uzun bir esneme salıveriyor. “Peki sabahın üçte neye ihtiyacın var?”

"Beni almana ihtiyacım var."

“Ah, ailem sabah üçte arabayı almama izin vermeyecek. Ve sadece sınırlı ehliyetim var, dolayısıyla teknik olarak araba kullanmama bile izin verilmiyor.”

"Biliyorum."

Diğer hatta uzun bir sessizlik var. "Neredesin?"

GPS'imi kontrol ediyorum. Eğer buna sahip olmasaydım, nerede olduğum hakkında kesinlikle hiçbir fikrim olmazdı. Onun için adresi okuyorum. Bunu kendi telefonuna taktığını görebiliyorum ve sonra alçak sesle küfrediyor.

"Addie, oraya ulaşmam neredeyse bir saatimi alacak."

"Biliyorum."

Ne karar vereceğini görmek için nefesimi tutuyorum. Hudson ve ben artık arkadaş değiliz. Kız arkadaşı beni küçümsüyor gibi görünüyor. Ve eğer gece yarısı arabayla evden gizlice çıkarken yakalanırsa, sonsuza kadar cezalandırılacak. Hayır demek için milyonlarca nedeni var. Ve henüz…

“Yoldayım” diyor.

OceanofPDF.com

Altmış İkinci Bölüm

ADDIE

Bunu kırk sekiz dakikada yapar.

Hız yapmamış olmalı, çünkü eğer kenara çekilirse muhtemelen ehliyetine tamamen el konulacaktı. Ama Hudson'ı tanıdığından cesaret edebildiği kadar hızlı gidiyordu. Arızalı arabası önümde durduğunda neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım.

Hudson'ın yanındaki yolcu koltuğuna oturduğumda ne kadar yorgun göründüğünü görebiliyorum. Beyaz-sarı saçları darmadağınık ve gözlerinde uyku var. Onu yataktan çıkardığımı düşünürsek bu pek de şaşırtıcı değil.

"Çok teşekkür ederim" diyorum ona. "Ben... sana borçluyum."

Bana bir bakış attı.

"Bir tane daha" diye ekledim hızla.

Gözleri kirli ve su toplamış ellerimden çamurlu kot pantolonuma ve en sonunda balkabağı bağırsaklarıyla kaplı spor ayakkabılarıma kadar vücudumda geziniyor. Ama yorum yapmıyor. Sadece yola geri döner ve tekrar sürmeye başlar.

Sonraki birkaç dakika boyunca sessizce arabayı sürdük. Radyo açık ve saat çok geç olduğu için neredeyse hiç reklam yok. Başımı koltuk başlığına yaslayıp müziğin beni etkilemesine izin verdim.

"Peki" diyor Hudson, "tüm bunlar neyle ilgiliydi?"

"Bu... şey... uzun bir hikaye."

"Eh, önümüzdeki bir saat boyunca araba kullanacağız, o yüzden zamanımız var."

Hudson'a bu gece olup biten her şeyi anlatabilmeyi her şeyden çok isterdim. Keşke ona anlatabilseydim, o da anlar ve bana tam olarak ne yapmam gerektiğini söylerdi. Benim için kesinlikle her şeyi yapabileceği türden bir arkadaşlığımız vardı. Ama sonra benim için kesinlikle her şeyi yaptı ve artık arkadaş bile değiliz.

Sonunda, "Bazı kötü kararlar verdim," dedim.

"Tamam aşkım…"

Ona söyleyemem. İstiyorum ama yapamıyorum. Nathaniel beni burada bırakmış olsa da ona ihanet edemem.

Bu yüzden sorusuna cevap vermek yerine arkamı dönüp pencereden dışarı baktım. Tüm yolculuk boyunca başka bir kelime söylemiyoruz. Hedefimize ulaşmadan yaklaşık on beş dakika önce bir noktada telefonu çaldı ve ailesinin onun gittiğini fark etmesinden ve artık sonsuza kadar cezalı olmasından korkuyorum. Ama mesajlarına bile bakmıyor. Gözlerinin kırmızı ışıklara doğru bana baktığının farkındayım ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Kendi iyiliği için bilmemesi daha iyi. Ve eğer öyle olsaydı benimle kesinlikle bir daha konuşmazdı. Hayatımızın geri kalanında değil.

Evime döndüğümüzde Hudson son bir kez bana dönüyor. Soluk mavi gözleri üzgün görünüyor. "İhtiyacın olursa yine de benimle konuşabilirsin Addie," diyor.

Kız arkadaşının muhtemelen bundan hoşlanmayacağına dair bir yorumu geri alıyorum. "Tamam aşkım."

Kaşlarını çattı. "İçtenlikle söyledim. Bana ihtiyacın olursa senin için buradayım. Ve geçen sene sana karşı biraz aptallık ettiğim için özür dilerim. Ne oldu… Bir ara gerçekten kafamı karıştırdı. Seni görmeden sana bile bakamadım… yani, biliyorsun."

Başımı eğiyorum. "Biliyorum."

"Ama..." Uzun parmaklarıyla kot pantolonunun kalçalarını sıkıyor. "Sen hala benim en iyi arkadaşımsın, Addie."

Bir kez daha ona her şeyi anlatma dürtüsüne kapıldım. O kadar çok istiyorum ki. Ama o beni daha yeni affetti ve bunu riske atamam. Ama ondan umutsuzca ihtiyacım olan bir iyilik daha var.

"Benim için yapmanı istediğim bir şey daha var" diyorum.

"Herhangi bir şey."

Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Bu gece beni aldığını kimseye söyleyemezsin."

Bir elini göğsüne koyuyor. "Yemin ederim söylemeyeceğim."

Umarım pazartesi günü okula gittiğimizde Bayan Bennett'in kaybolduğunu öğrendiğinde hâlâ aynı hissediyordur.

OceanofPDF.com

Altmış Üçüncü Bölüm

NATE

SABAH güneşi ufukta doğduğunda, yatakta yanımdaki alanın boş olduğunu görünce bir an şaşırdım.

Eşime karşı son zamanlarda sevgi eksikliği hissetmeme rağmen, onun arkadaşlığı güvenmeyi öğrendiğim bir şeydi. Her sabah yatağımda yanımdaydı; ben solumda, o da sağımda. Onun yokluğu o kadar endişe verici ki bir an için yatağın onun yanında dolaşıp siluetini aradım.

Elim yalnızca yanımdaki soğuk çarşafa dokunduğunda bir rahatlama hissettim.

Havva gitti.

Hayatımı mahvetmek için yola çıktı ve bir gece içinde bu sorunu çözmeyi başardım. Eve öldü; Addie ya onu toprağa gömdü ya da ben

gittikten sonra onu gömmeye çalışırken yakalandı. Eve'in telefonuyla çektiği fotoğraflar da kendisiyle birlikte toprağa gömülen cihazından silindi.

Ben özgür bir adamım.

Lüks bir şekilde gerinerek yataktan kalktım. Eğer dün gece işler farklı gitseydi, muhtemelen ağrıyan sırtıma tutunarak bir motelin yatak odasından sendeleyerek çıkıyor olurdum. Addie beni aradığında bir barda oturuyordum, bir bardak viski içiyordum ve bir sonraki hamlemi düşünüyordum. Telefon görüşmesinin tüm sorunlarımı çözeceğini bilmiyordum.

Meraktan komodinin üzerinde şarj olan telefonuma uzandım. Sabah saat üçte Addie'den birkaç mesaj gördüğüme şaşırmadım. Bazıları biraz farklıdır, ancak hepsi aynı anlama gelir:

Neredesin?

Zavallı, sefil Addie. Gecenin bir yarısı balkabağı tarlasının ortasında sıkışıp kaldım. Doğrusu bunu ona yapmaktan nefret ediyordum. Ben bir canavar değilim. Umarım eve tek parça halinde dönebilmiştir, gerçi dün gece bir kamyoncuyla otostop çekmeye çalışırken acı bir sonla karşılaşırsa bu benim hayatımı kolaylaştırırdı. Ona son bir mesaj gönderme riskini göze almalı mıyım diye düşünerek telefona baktım.

Hayır, yapamam. Şu anda telefonu kimin elinde bilmiyorum. Son bilgece sözlerimi dikkate alacağına güvenmem gerekecek.

Her şeyi inkar et.

Ama çatlasa bile -ki bu pek olası değil- Adeline Severson'la bağlantım olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Gerçeği bilen tek kişi Eve'di ve kimseye söylemedi. Fotoğraflar silindi. Ve Addie dengesiz olduğunu kanıtladı. Zaten bir öğretmeni takip etti ve yanlış yaptığına dair belirgin bir delil olmamasına rağmen onu kovdu. Ve kızın hiç arkadaşı yok.

Banyoya doğru yürürken kendimi ıslık çalarken buluyorum. Bu sabah bu bana kaldı; Eve tüm sıcak suyu boşaltmak için burada değil, bana en iyi ihtimalle ılık bir duş bırakıyor. Devam ettirmek için

nedenlerim olmasına rağmen evliliğimi yıllar önce bitirmeliydim. Eve benim hakkımda sandığımdan biraz daha fazlasını biliyor.

Mesanemi boşalttıktan sonra suyun akması için duş perdelerini açıyorum. Ama elim musluğa değmeden hemen önce donuyorum.

Ne oluyor be?

Duşta Eve'in bir çift ayakkabısı var.

Küvetin dibinde duran bir çift kırmızı pompaya bakıyorum. Eve'in ayakkabılarını evin her köşesinde buldum ama küvet benim için yeni bir şey. Onları neden orada bıraktığını anlayamıyorum.

Açıkçası karım sandığından daha dengesizdi. Nihayet ondan kurtulmak iyi bir neden.

Ayakkabıların boğulmasına izin verme isteği neredeyse beni bunaltıyor ama son anda onları küvetten kurtarıyorum. Kredi kartı faturalarımıza bakılırsa Eve'in ayakkabıları küçük bir servet değerinde. Bunları eBay'de satmanın bir yolunu bulabilirim. Hatta kâr bile edebilirim.

Ayakkabılarımı küvetten çıkarırken arkamdan bir ses duyuyorum. Arkamı dönüp kapalı banyo kapısına baktım. Sanki birisi kapının hemen dışındaymış gibi geliyor. Ama bu imkansız. Eve burada değil ve anahtarı olan başka kimse de yok.

Yine de bir şeyler duyduğuma eminim. Neredeyse bir tıklama sesine benziyordu.

Banyo kapısına doğru yürürken boxer şortumu düzeltiyorum. Dikkatle kapıyı açtım ve ana yatak odasına baktım. Boş olması şaşırtıcı değil. Bir an aklıma ünlü Edgar Allan Poe'nun en sevdiğim şiiri "Kuzgun" geliyor.

Orada karanlık ve başka bir şey yok.

Derin bir nefes verdim ve dolaba doğru yürüdüm, orada Eve'in ayakkabılarını içeri attım. Dün gece stresliydi ve çok az uyudum, bu yüzden kulaklarımın bana oyun oynaması sürpriz olmamalı.

Duşa girdim ve sıcak suyun çıplak tenime yağmasına izin verdim. Önümde yoğun bir gün var. Kahvaltıdan sonra not vermem gereken bir yığın kağıt var. Bundan sonra bir şeyler yemek için dışarı çıkabilirim. Belki süpermarkete uğrarım.

Bundan sonra polisi arayacağım.

OceanofPDF.com

Altmış Dördüncü Bölüm
ADDIE

UYUMUYORUM. Bir dakika bile değil.

Bunun yerine yatakta uyanık yatıyorum, bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum. Ne zaman gözlerimi kapatsam, Bayan Bennett'in cesedinin eski balkabağı tarlasındaki mezarın dibinde yattığını, boynundaki o öfkeli kırmızı izleri görüyorum.

Annem sabahın erken saatlerinde eve geliyor. Beni kontrol etmek için sessizce odama giriyor ve ben de uyuyormuş gibi yaparak gözlerimi kapalı tutuyorum. Şu anda onunla uğraşamam. Yüzüme bir kez bakacak ve bir şeylerin ters gittiğini anlayacak.

Neredeyse öğle yemeğine kadar yatakta yatıyorum ve sonra kalkmam gerekiyor. Günle yüzleşmem ve muhtemelen kendimi bir şeyler yemeye zorlamam gerekiyor.

Bacaklarımı yatağın kenarına atıp telefonuma uzandım. Hudson'dan beni bekleyen bir mesaj var:

İyi misin?

Hayır, biraz bile iyi değilim. Ama bu sabah onun sorularıyla uğraşmak içimden gelmiyor. Ona çok şey borçluyum ama onunla yüzleşemiyorum. Özellikle Pazartesi sabahı Bayan Bennett'in kaybolduğunu öğrendiğinden beri ikiyle ikiyi toplayacak.

Nathaniel'in planı dün gece makul bir fikir gibi görünüyordu ama şimdi gün ışığında bundan nasıl kurtulacağımızı hayal edemiyorum.

Ondan bir mesaj görmeyi umarak Snapflash uygulamamı açtım. Dün gece olanlardan sonra bana bir açıklama borçlu değil mi? Ama orada hiçbir şey yok.

Kendi mesajıma dokunuyorum:

Dün gece ne oldu? Lütfen bana neler olduğunu anlat.

Gönder'e basıyorum ama mesajın iletilmesi yerine ekranda bir hata yanıp sönüyor:

Gönderdiğiniz hesap artık mevcut değil.

Ne?

Kusacakmışım gibi hissediyorum. Nathaniel hesabını sildi. Bunu nasıl yapabildi?

Ama paniğe kapılmamalıyım. Hesabını silmek istemesi mantıklı. Aslında ben de aynısını yapmalıyım. İkimizin bir ilişkisi olduğuna dair bir işaret olamaz, yoksa bu ikimizi de suçlar.

Yine de onu silmeye cesaret edemiyorum. Mesajlarının tümü gitmiş olmasına rağmen altmış saniye sonra yok oldu. Benimle tekrar konuşmak gerekirse diye hesabı saklamak istiyorum.

Çıplak ayaklarımla aşağıya, mutfağa iniyorum ve ekmek kızartma makinesine biraz ekmek atıyorum. En ufak bir açlığım bile yok ama bedenim aksini düşünüyor; midem guruldamaya başlıyor. Ev bana ait çünkü annem gece vardiyasından dolayı yorgun ve derin bir uykuda.

Nathaniel ne yaptığını biliyor. Bana eziyet etmek için hesabını silmedi. Bunu yaptı çünkü izlerimizi silmemiz gerekiyor. Bayan Bennett öldü; bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Ama yakalanırsak ikimiz de hayatımızın geri kalanını hapiste geçirebiliriz. Nathaniel'in bana söylediklerini hatırlamam gerekiyor:

Her şeyi inkar et.

OceanofPDF.com

Altmış Beşinci Bölüm

NATE

İşaretsiz polis arabası öğleden sonra saat dörtte evimin önünde duruyor.

Polisi aramak benim açımdan riskli bir hareketti. Öldürdüğümü bildiğim bir kişinin kaybolduğunu bildirmek için polisi aramak ve kendi gömdüğüm cesedin yerini bulmalarını istemek… Evet, cesaret ister.

Ancak aynı zamanda hesaplanmış bir hamledir. Arabası banliyö treninin orada dururken Eve'in günlerdir evde olduğunu iddia edemem. En iyi seçeneğim şaşkın koca rolünü oynamak. Neyse ki hayatım boyunca birçok oyunculuk dersi aldım ve bu rol için bana çok faydası olacak.

Kapıyı açtığımda üzerimde bir kazak ve eskimiş bir kot pantolon var. Çok çabalıyormuşum gibi görünmek istemiyorum. Tam olarak doğru miktarda ilgiyi göstermek zorunludur.

Kapıyı açtığımda şansımın bir kez daha işime yaradığını fark ettim. Karşımda duran polis memuru kadın. Cazibem her zaman karşı cinste iyi performans gösterir.

"Bay. Bennett mı?" o soruyor.

"Evet."

"Benim adım Dedektif Sprague." Dedektif kısa boylu, çeneme zar zor ulaşıyor ve bana bakmak için başını kaldırmak zorunda kalıyor. Saçını o acı verecek kadar sıkı topuzdan çıkarsa ve biraz makyaj yapsaydı çok çekici olabilirdi ama hiç de benim tipim değildi. "Karınızın kaybolduğuna dair rapor aldım?"

"Doğru" diye onaylıyorum.

"İçeri girebilir miyim?"

Bir polis memurunun açık izniniz olmadan mülkünüze girmesine izin verilmez, ancak saklayacak hiçbir şeyim yok. Kadın dedektifin evime girmesine izin vermek için kenara çekildim.

"Şimdi Bay Bennett," diyor. "Burada sadece zaman çizelgesi konusunda açık olmak istiyorum. Karını dün geceden beri görmediğini mi söylüyorsun?"

Onaylayarak başımı salladım. "Bu doğru. New Jersey'de yaşayan anne ve babasını ziyaret etmek için sürpriz bir gezi planlıyordu. Birkaç yıl önce onlarla bir anlaşmazlığı olmuştu ve işleri düzeltmeye kararlıydı ama geleceğini onlara söylemek istemiyordu çünkü ona gelmemelerini söyleyeceklerinden korkuyordu. Neyse, geç kalan bir trende yer ayırtmıştı ve sabah ilk iş oraya varmayı düşünüyordu. Ama bütün gün onu aradım ama cevap vermiyor -telefon doğrudan

sesli mesaja bağlanıyor- ve ailesine danıştım, onun hiç gelmediğini söylediler."

Hikayemin doğrulanması için Eve'in telefonunu birkaç kez aradım ve Eve'in anne babasını da hızlı bir şekilde aradım. Onlara Eve'in bir ziyaret planladığını söylediğimde şaşkına döndüler ve biraz şüpheci oldular. Her neyse, telefonu hemen kapattılar. Bana pek aşık değiller.

"Anlıyorum" diyor Sprague. "Ve onun şehre giden banliyö trenini kullanacağını mı söyledin?"

Tekrar başımı salladım. "Evet. Para sıkıntısı vardı ve şehre kadar Uber'e binmek istemiyordu, bu yüzden bunun daha iyi olacağını düşündü. Bu yüzden akşam yemeğine çıktım çünkü o trene yetişmek için erkenden ayrılıyordu."

Dedektif düşünceli bir tavırla başını salladı. Tamam, arabasını banliyö tren istasyonunda bulduk ama o orada değildi. Ve o Amtrak biletlerini aldı ama trendeymiş gibi görünmüyor. Biletleri hiç taranmadı."

İşte burada oyunculuk becerileri devreye giriyor. Elimi ağzıma kapatıyorum. "Dalga geçiyorsun."

"Korkarım öyle değil. Ve anladığım kadarıyla banliyö trenine de binmiş gibi görünmüyor."

Geriye doğru tökezledim ve sonunda merdiven boşluğumuzun tırabzanına tutunmak için uzandım. "Ah, sevgili Tanrım. Banliyö tren istasyonunda saldırıya uğradığını mı düşünüyorsunuz?

"Bu bir olasılık, evet."

"Onun tek başına istasyona gitmesine asla izin vermemeliydim." Sesim çatlıyor. "Onu bırakmayı teklif ettim ama o bana bunun sorun olmadığını söyledi. Beni asla rahatsız etmek istemezdi, biliyor musun?

Bunlardan herhangi birine inanıp inanmadığını görmek için dedektifin yüzüne bakıyorum. İfadesi okunamıyor.

"Size sormam gerekiyor Bay Bennett" diyor. "Dün gece neredeydin?"

"Dediğim gibi eşim evde olmadığı için akşam yemeği için bara gittim." Eminim güzel bayan barmen saatlerce orada olduğumu doğrulayacaktır. Tipim olmamasına rağmen onunla flört bile ettim. "Eve geldiğimde saat geç olmuştu ve Eve çoktan gitmişti."

"Peki eşinizle ilişkiniz nasıl?" bana baskı yapıyor. “Kavga mı ettin yoksa…”

Bir kahkaha patlatıyorum. "Savaş? Tanrım hayır. Eve ve ben tanıdığımız çiftler arasında en mutlu evliliğe sahibiz. Herhangi bir arkadaşımıza sorabilirsiniz. Aslında…” Adem elmamın gözle görülür şekilde inmesi için yutkunuyorum. "Bebek sahibi olmaya çalışıyorduk."

Sprague'in yüzü hala ifadesiz. Oyunculuk dersleri almış olabilirim ama gördüğüm herkes arasında en iyi poker suratına sahip. Endişeli bir koca olduğuma mı inandığını yoksa beni şüpheliler listesine mi yazdığını söylemek zor. "Peki dışarıda ona zarar vermek isteyebilecek biri var mı?"

Kasıtlı olarak tereddüt ediyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bay. Bennett mı?”

"Bu konuyu açmak istemezdim" diyorum, "ama er ya da geç öğreneceksin. Eve'in ona kin besleyen bir öğrencisi var. Adı Adeline Severson."

"Anlıyorum." Kemerinden küçük bir iPad'e benzeyen bir şey alıp birkaç not karalıyor. “Peki eşinizle öğrenciniz arasında tam olarak ne oldu?”

Bir iç çektim. “Eminim bu kızın arkasında olamaz, ama gerçek şu ki biraz korkutucuydu. Eve onu bir sınavda kopya çekerken yakaladı ve sonunda ona asgari bir ceza vermesine rağmen, görünüşe göre Adeline onu asla affetmedi. İki gece önce onu evimizin önünde gizlenirken yakaladık ama şüphelerimizi müdüre ilettiğimizde bunu inkar etti."

"HI-hı…"

"Ve bir şey daha var." Oturma odasının köşesinde tuttuğumuz masaya doğru yürüyüp üst çekmeceyi açıyorum. Üzerinde elle yazılmış bir karalama olan bir defter kağıdı çıkardım. Bunu

dedektife teslim ediyorum. "Bunu okuldaki posta kutusuna Eve için bırakmış."

Sprague'in gözleri sayfadaki yazının üzerinde geziniyor. O okurken nefesinin keskin nefesini duyabiliyorum. “Bu ciddi bir mesele Bay Bennett. Neden bunu ilk etapta polise getirmedin?”

"Adeline zor bir yıl geçirdi" diye açıkladım. "Yaklaşık bir yıl önce babası öldü. Geçen yıl başka bir öğretmeni takip ediyordu ve okuldaki diğer öğrencilerin çoğu onu dışlamıştı. Onun hayatını daha da zorlaştırmak istemedik ve bununla okul içinde baş etmeye çalıştık.”

Sprague bunların hepsini yazıyor. Hatta bir şeyin altını çizdiğini bile fark ediyorum. Bir kadın öldürüldüğünde, kocası ya da erkek arkadaşı (ben) her zaman baş şüpheli oluruz. Başka bir olası fail teklif edilmedikçe.

Addie'yi teklif ediyorum.

“Pekala,” dedi sonunda, “görünüşe göre Bayan Severson'u ziyaret edeceğim. Bunu yapmadan önce, buraya hızlıca bir göz atmamın sakıncası var mı?”

"Elbette. Lütfen devam et."

Tam olarak ne aradığını bilmiyorum. Belki de karımın cesedi oturma odasının ortasına yayılmıştı? Sanırım bu kadar aptal suçlular var.

Sprague oturma odasında hızlı bir şekilde dolaşıyor. Daha sonra banyoyu kontrol ediyor ki bu hiç de heyecan verici değil. Sonra yirmi dört saatten kısa bir süre önce karımı boğarak öldürdüğüm odayı işaret ediyor. "Mutfak mı burası?"

"Evet bu doğru."

Mutfağın kapısını açıyor ve odanın ortasına geldiğinde gözleri yerde yatan bir şeye odaklanıyor. Neye baktığını anladığımda kalbim ağzıma geliyor.

OceanofPDF.com

Altmış Altıncı Bölüm

NATE

Bu da Eve'in başka bir çift ayakkabısı. Mutfağımızın tam ortasında.

Bu ayakkabılar parlak mavi renktedir. Onları en sevdiği çiftlerden biri olarak tanıyorum. Ve tabanlar kirle kaplı.

Tamamen midemin bulandığını hissediyorum. Eve'in ayakkabılarının mutfağın ortasında ne işi var? Duştaki pompalar tuhaftı ama karım her zaman tuhaf şeyler yapıyor. Ama bu farklı. Daha önce mutfakta kontinental kahvaltı hazırlıyordum. Eğer bu ayakkabılar orada olsaydı mutlaka görürdüm.

Yapmaz mıydım?

"Bunlar karınızın ayakkabıları mı?" Sprague bana soruyor.

Evet, idare ediyorum.

Ben paniğimi yatıştırmaya çalışırken o ayakkabıların yanına çömeliyor. “Bunlar pahalı ayakkabılar” diyor. “Onları çıkarıp bu kadar kirletmesine şaşırdım.”

“Ben… ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Nefesimi tutuyorum, cevaplayamayacağım başka bir soruyu bekliyorum ama şükürler olsun ki dedektif ayakkabılara olan ilgisini kaybetmiş görünüyor. Onu evin geri kalan kısmına gezdiriyorum ama mutfaktaki ayakkabıları düşünmeden edemiyorum. Önümde olup bitenlere zar zor odaklanabiliyorum ve dedektif bana her soru sorduğunda, eminim ki şaşkın ve son derece suçlu görünüyorum.

Ama elimde değil. Bu ayakkabıların mutfağımda ne işi var?

Nihayet dedektifi kapıdan çıkardığımda kapıyı arkasından kilitledim ve mutfağa geri dönme telaşından neredeyse ayağım takılıp düşecekti. Oraya vardığımda arka kapının hafif aralık bırakıldığını ve aralıktan içeri bir kuşun uçtuğunu fark ediyorum. Siyah beyaz tüylü küçük kuş şimdi öfkeyle Havva'nın ayakkabılarının topuklarını gagalıyor.

Karşımdaki manzaraya şaşkınlıkla bakıyorum. Geçmişte arka kapıyı açık bırakmıştım ve daha önce hiç asi bir kuş mutfağımıza girmeyi başaramamıştı. Dolaptan bir süpürge alıyorum ve kuşun isteğini yerine getirip arka kapıdan uçup gidene kadar vuruyorum.

Artık kuş gittiğine göre ayakkabıların yanına çömelip bir kuşun neden bir çift süet ayakkabıya ilgi duyabileceğini çözmeye çalışıyorum. Sonuçta kuşlar kirle ilgilenmiyor. Yiyecek istiyorlar.

Ve işte o zaman şunu görüyorum:

Ayakkabının topuğunda ezilmiş balkabağı parçası.

Bacaklarım kaydı ve kuyruk kemiğim sertçe mutfak zeminine düştü. Başım dönüyor ve görüşüm tünelleşiyor. Kendimi ayakkabıların başından beri burada durduğuna ve onları hiç fark etmediğime inandırmaya çalışabilirdim. Dedektif bir noktaya değindi: Eve pompalarını mükemmel durumda tutmak konusunda titizdi ve asla ama asla onların bu şekilde çamurlanmasına izin vermezdi. Ama belki de yağmurda mahsur kalmıştı ve buna yardım edilemiyordu. Kendimi tüm bunlara inandırmaya çalışabilirdim.

Ama balkabağı. Ezilmiş balkabağı parçası nasıl eşimin ayakkabısının altına girdi?

Eve onu gömdüğümüzde ayakkabı giyiyor olsa bile ki öyle değildi, mezarından kalkıp topuğuna bir parça balkabağı sıkıştırılmış halde eve dönmediği çok açık. Bu, ayakkabıları başka birinin mutfağımın ortasına koyduğu anlamına geliyor ki ben de onları göreyim ve paniğe kapılayım.

Ve dün gece ne yaptığımızı bilen biri olmalı.

Addie bunu yapmış olabilir mi? Böyle bir şeyi yapması pek mümkün görünmüyor ama yine de dün gece onu ıssız bir yerde terk ettim. Belki de bu onun çocukça intikamıdır. Her ne kadar onun tarzı gibi görünmese de. Addie dürtüsel bir genç ve evime gizlice girip Eve'in bir çift ayakkabısını mutfağımın zeminine bırakması fikri bana mantıksız geliyor.

Başka bir olasılık daha var.

Son birkaç yıldır karımın cinsel isteklerini tatmin edemediğimin acı bir şekilde farkındayım. Ve elbette, boşluğu doldurmak için bir sevgili edindiği düşüncesi aklıma geldi. Aşık olduğum eski Havva asla böyle bir şeyi düşünmezdi ama evli olduğum kadının bunu yapabileceğine inanıyorum.

Peki eğer başka bir adamla ilişkisi olsaydı ona güvenebilir miydi? Ve bir şekilde ona ne yaptığımızı keşfetti ve şimdi kanunsuzlardan intikam almayı mı umuyor?

Bu olasılıklardan herhangi biri beni inanılmaz derecede tedirgin ediyor.

Pompaları yerden kaldırıyorum ve lavabodan gelen dumanı tüten sıcak suyun altında topuklarımı yıkıyorum. Bir şey açık: Bu ayakkabıları mutfağıma bırakan her kimse beni korkutmayı umuyor ama yine de polisi olaya dahil etme konusunda isteksizler. Birisi benim hakkımda suçlayıcı bir bilgiye sahip olsaydı, o dedektif yalanlar dudaklarımdan çıkmadan önce bileklerime bir çift kelepçe vururdu.

Hayır, üstünlüğün bende olduğundan eminim. Dikkatli olduğum sürece kimse ne yaptığımı öğrenemeyecek.

OceanofPDF.com

Altmış Yedinci Bölüm

ADDIE

ANNEM beni aşağıya çağırdığında sesinde hafif bir titreme var.

Öğleden sonranın çoğunu yatağımda yatarak, tavana bakarak, hafta sonu ödevlerimden herhangi birini yapamayacak kadar felçli bir halde geçirdim. Bir ara annemin yatak odasından çıkıp aşağı indiğini duydum ama kendi kapımı kapalı tuttum. Onunla yüzleşemiyorum.

Tişörtümün göğüs cebinde leke olduğu ve saçlarımın fare yuvası gibi hissettirdiği gerçeğinin belli belirsiz farkında olarak merdivenlerden aşağı iniyorum. Oturma odamızın ortasında duran trençkotlu yabancı kadını görünce merdiven boşluğunun ortasında donup kaldım.

“Addie,” diyor annem. "Ben Dedektif Sprague. Sana birkaç soru sormak istiyor."

Daha dün müdürün ofisinde Bayan Bennett ile birlikte olduğum göz önüne alındığında, sonunda polis tarafından sorgulanacağımı

biliyordum, ancak bu kadar erken beklemiyordum. Onun bu kadar çabuk gittiğini nasıl anladıklarını bile bilmiyorum. Hafta sonu olduğu için onun kaybolduğunu bildirebilecek tek kişi...

Nathaniel.

Ben merdivenden aşağıya doğru yavaşça yürürken, "Merhaba Addie," dedi dedektif. Ufak tefek ama yüzünün özellikleri taştan oyulmuş gibi görünüyor ve saçları başının arkasında çok sıkı bir topuz şeklinde toplanmış. Küçücük olmasına rağmen korkutucu. "Eğer senin için de sakıncası yoksa seninle birkaç dakika konuşmam gerekiyor."

Annem, "Ve ben de her zaman burada olacağım" diye ekliyor.

İkisinin arasına bakıyorum. Hayır demenin olası bir yolunu göremiyorum, o yüzden başımı salladım.

"Peki, Addie..." Dedektif Sprague'in kara gözleri yüzümü inceliyordu. Yalanlarımın arkasını dördüncü sınıf öğretmenimin görebildiğinden bile daha iyi anlayabilecekmiş gibi görünen bir kadın. "Burada bulunmamın nedeni matematik öğretmeniniz Eve Bennett'in dün gece ile bu sabah arasında bir ara ortadan kaybolmasıdır."

Boğazım geçen ay tesadüfen öğrendiğimiz Sahra Çölü'nü andırıyor. "Ah. Ona ne oldu?"

Dedektif sabırla, "Eh, bilmiyoruz," diyor. "Ama onun ortadan kaybolmasıyla ilgili biraz araştırma yaparken, Bayan Bennett'la birkaç kez karşılaştığınızı keşfettik."

Annemin olayların gidişatından habersiz bana baktığını hissedebiliyorum. Özellikle annemin önünde ne diyeceğimi tam olarak bilmiyorum.

Her şeyi inkar et.

"Hım," diyorum, "sınıfta biraz sorun yaşıyordum, o yüzden pek iyi değildi ama biz düşman filan değildik."

Sprague'in dudakları hafifçe seğiriyor. “Hayır, düşman olduğunuzu söylemiyorum. Ama müdüre iki gece önce seni evinin önünde gizlice dolaşırken yakaladığını söylemiş."

Her şeyi inkar et. "Bu doğru değil. Onu gözetlemiyordum. Bütün gece evdeydim."

Annem, "Doğru, Dedektif" diyor. “Perşembe gecesi onunla birlikteydim. Dışarı çıkmadı.”

"Yani bütün gece gözünün önünden ayrılmadı mı?"

Annem tereddüt ediyor. “Eh, o on altı yaşında. Ona sürekli bakıcılık yapmam gerektiğini düşünmüyorum. Bir ara odasındaydı…”

"Yani dışarı çıkmış olması mümkün mü?"

Annem önce bana, sonra tekrar dedektife bakıyor. "Sanırım bu mümkün, evet."

"Ayrıca..." Sprague trençkotunun cebine uzanıp katlanmış bir defter kağıdı çıkarıyor. Onu bana veriyor. "Bunu Bayan Bennett'a sen mi yazdın?"

Annem bana verdiği kağıdı okumak için omzumun üzerinden eğiliyor. Öfkeli karalamaları okurken dizlerim titriyor. Hayır. Ah hayır.

Bu olamaz.

Gözlerinizi oymak, sonra da göz çukurlarını sıcak kömürle doldurmak isterim. Seni kalemimle boğazından bıçaklamak isterdim…

Annem eliyle ağzını kapatıyor. "Addie!"

"Bunu sen mi yazdın?" dedektif bana baskı yapıyor.

Yalan söylemenin bir anlamı yok. Annem el yazımı biliyor, dolayısıyla bunu benim yazdığımı biliyor. "Evet" diye itiraf ediyorum. "Ama öyle değildi... Yani ben yazdım ama Bayan Bennett'a yazmadım."

Sprague'in kaşları havaya kalktı. "Kime yazdın bunu?"

"Kimseye yazmadım" diyorum. “Bu... İngilizce dersi için bir ödevdi.”

Kenzie'ye spor salonu dolabımdan kıyafetlerimi çaldığı için çok kızdığım zamanları bu mektubu yazdığımı düşünüyorum. Ve sonra Nathaniel bana, öfkemi ifade eden bir mektup yazma görevini verdi.

Hiçbirini kastetmedim. Sadece... dramatik davranıyordum. Onu etkilemeye çalışıyordum.

"Bir görev mi?" Annem inanamayarak söylüyor. Dedektif Sprague aynı şeyi söylemiyor ama yüzünde öyle düşündüğünü görebiliyorum.

"Evet, sanki..." Dirseğimin arkasını kaşıyorum. “Kızgın olduğum birine bir mektup yazmam gerekiyordu. Ama asla kimseye vermedim. Bu gerçek bir mektup değildi.”

"Bir görev." Sprague kaşlarını çattı. “O zaman… diğer çocuklar da aynı görevi mi aldılar? Onlara sorsam hatırlayacaklar mı?”

"Hayır, sadece bendim."

Dedektif bana komik bir bakış attı ama bu konuda bana daha fazla soru sormadı. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim.

"O halde sana sormam gerekiyor Addie," diyor Dedektif Sprague, "dün gece neredeydin?"

"Eve" dedim hızlıca.

Anneme bakıyor. “Peki sen de burada mıydın?”

Annemin yanakları pembeleşti. "Ben bir hemşireyim ve dün gece bir gece vardiyam vardı."

Annemin benim için endişelendiğinde her zaman oluşan kaşlarının arasındaki kırışıklık, çatlağa dönüştü. Geçen yıl bana çok böyle baktı.

"Yani..." Sprague şimdi anneme sesleniyor. “İşe arabanı sürdün mü?”

Kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. "Evet."

"Peki başka bir aracınız var mı?"

"Biz..." Annem garaja açılan kapıya bakıyor. “Rahmetli kocamın arabası garajda. Ama kimse o arabayı kullanmıyor.”

Babamın arabasını benim için sakladığını iddia ediyor ama gerçekte onun hiçbir eşyasından kurtulmak istemiyor. Eminim şimdi ondan kurtulmuş olmayı diliyordur.

“Yani dün gece bir arabaya erişimin oldu?” Sprague bana soruyor.

Ben cevap veremeden annem araya giriyor: “Ama onun ehliyeti yok. Sadece öğrenci izni var.”

Dedektif kaşını kaldırıyor. Ehliyet eksikliğinin bir gencin direksiyona geçmesine engel olmayacağını herkesten daha iyi biliyor. "Ama araba garajda mıydı?"

"Evet" diyor annem kısık bir sesle.

Dedektifin bunu neden sorduğunu bilmiyorum. Bir arabaya erişimim olup olmaması neden umurunda olsun ki? Dün gece babamın arabasını kullanmadım. Dün gece bir arabaya ihtiyaç duymamın tek nedeni şuydu:

Eğer yalnız çalışıyor olsaydım.

Korkunç, baş döndürücü bir his üzerime geliyor. Dedektif Sprague o mektubu bulmuş gibi davrandı ama eminim ki onu alabilmesinin tek yolu Nathaniel'in ona vermiş olmasıdır. Ve bugün okul kapalı olduğuna göre, evlerinin yakınında gizlendiğimi ona söyleyen de o olmalı.

Ve beni ormanda bıraktı.

Nathaniel karısının cinayetinin suçunu üstlenmem için bana tuzak mı kuruyor? Dedektifin söylediği her şey buna işaret ediyor gibi görünüyor ama Nathaniel'i tanıyorum ve o bunu asla yapmaz. Dün gece yaptığı her şey beni korumak, hapse girmemi engellemek içindi.

Ama Bayan Bennett'in boğazındaki o öfkeli kırmızı izleri düşünmeden duramıyorum.

"Addie," diyor Dedektif Sprague şaşırtıcı derecede nazik bir sesle. "Dün gece Bayan Bennett'e ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Hem Sprague hem de annem bana bakıyorlar. Sessizce başımı sallıyorum.

Sprague uzun bir iç çekiyor. "Tamam Addie. Şimdilik bu kadar. Ama daha sonra istasyona gelmenizi isteyebiliriz. Daha fazla sorumuz olacak.”

Annem, "Addie asla kimseye zarar vermez," diye konuşuyor. "O öyle değil."

Dedektif kısaca gülümsüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bunun gerçek olmadığını o da benim kadar biliyor.

OceanofPDF.com

Altmış Sekizinci Bölüm

ADDIE

DEDEKTİF SPRAGUE evimizden ayrıldıktan sonra annem felç geçirecekmiş gibi görünüyor. Yüzü tamamen renkleniyor ve kalan son kahverengi saçlarının da beyaza dönüştüğünden oldukça eminim.

"Addie," dedi annem nefes nefese. "Neydi o? Ne yaptın?"

Her şeyi inkar et.

Dağınık saçlarımın bir tutamıyla oynarken gözlerimi indiriyorum. Bu iş bitmeden kendi saçlarım beyazlasa hiç şaşırmazdım. “Ben hiçbir şey yapmadım. Bütün gece buradaydım."

"Bana doğruyu söyle Adeline."

Annem yalan söylediğimde içimi görebiliyor, bu yüzden farklı bir strateji deniyorum. “Bakın, arabayı bir yere götürdüğümü sanıyor ama bahse girerim ki garajdaki o araba çalışmayacaktır bile. Uzun zamandır kullanmadık, bahse girerim pili ölmüştür.”

Annem arabayı en son en az iki ay önce satmayı düşündüğü sırada kullanmıştı. Her ne kadar o adamın arabasını kullanma düşüncesi midemi bulandırsa da en sonunda onu bana saklamaya karar verdi.

Belki, dedi yavaşça. Garaj kapısına bakmak için başını tekrar çevirdi. "İyi. Kontrol edeyim."

Kitaplıkta sakladığı arabanın anahtarlarını alırken yüreğim küt küt atıyor. Garaja doğru yürürken ben de peşinden koştum. Kapının kilidini açıp sürücü koltuğuna otururken tek kelime etmiyor. Anahtarları kilide yerleştirmeden önce bir süre el yordamıyla oynuyor.

“Anne,” diyorum. Nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Uzun zamandır babamın arabasını kullanmamıştı. Eminim başlamayacak.

O zaman paçavradan kurtulacağım, değil mi? Dün gece arabam olmasaydı Bayan Bennett'e hiçbir şey yapamazdım.

Yavaşça anahtarı çeviriyor.

Motor o kadar yüksek sesle kükrüyor ki bir adım geri çekilmek zorunda kalıyorum. Garaj hızla egzoz dumanıyla dolmaya başlar. Aslında onu şimdi kapatması gerekiyordu ama bunun yerine orada oturuyor, garaj zehirli dumanlarla dolarken cam gibi gözlerle ön cama bakıyordu.

"Başlayacağını bile bilmiyordum," dedim yalvarırcasına.

Sonunda uzanıp motoru durdurur. Anahtarları kontaktan çıkarıp arabadan iniyor. Doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

“Dün gece ne oldu Adeline? Gerçeği istiyorum."

"Hiçbir şey" diyorum yavaşça. "Evdeydim."

"Bayan Bennett'e bir şey mi yaptınız?"

“Hayır, ben... asla...”

Bundan sonra söyleyeceğim her şey tamamen yalan olacaktır. On altı yılımda çok kötü şeyler yaptım. Babamı merdivenlerden aşağı ittim. Art Tuttle'ı takip ediyordum. Öğretmenimle yattım. Bayan Bennett'i tavayla bayılttım.

Ama artık onu öldürüp öldürmediğimden emin değilim.

"Lütfen bana gerçeği söyle Addie." Annemin sesi çatlıyor. "Bana gerçeği söylemezsen sana yardım edemem."

Ona her şeyi anlatırsam ne olacağını merak ediyorum. Ona Nathaniel ile olan ilişkimi anlatsaydım. Dün gece Bennett'ların evine nasıl gittiğimi ve Eve Bennett'in kafasına kızartma tavasıyla nasıl vurduğumu anlattım. Ona her şeyi anlatırsam ne yapardı?

Gerçek şu ki, bilmek istediğimden emin değilim.

Sonunda, benim sözüm yerine Nathaniel'in sözü olacağının farkındayım. Ve her şeyi inkar edecek.

OceanofPDF.com

Altmış Dokuzuncu Bölüm
NATE

Birkaç saat sonra, tam yatmadan önce Dedektif Sprague'den bir telefon daha aldım.

Şu ana kadar Eve'in yerini bulma konusunda hiç şansları olmadı ki bu pek de şaşırtıcı değil. Kesinlikle banliyö trenini hiç kullanmadığını doğruladılar ki bu da pek şaşırtıcı değil. Bütün bu yolların Addie'ye çıkması gerekiyor.

"Ayrıca" diye ekliyor, "Adeline Severson'la da konuştum."

Addie. Polis kapısına geldiğinde kendi kendine ne düşünmüş olabileceğini merak ediyorum. Güvenilirliği olmadığı için minnettarım. "Ah?"

Sprague bana, "Karınızın ortadan kaybolmasıyla kesinlikle onun bir ilgisi olduğunu düşünüyorum" dedi. "Yarın onunla tekrar konuşacağım. Ve okulunuzun müdürüyle temasa geçmeye çalışıyorum."

"İyi" diyorum.

Higgins dedektife Addie'nin geçen yıl yaptıklarını anlatacak. Bu ve sakladığım mektup arasında son derece dengesiz görünecek. Sonunda Eve'in cesedini mezardan çıkardıklarında, tüm deliller onu ona götürecektir. Parmak izleri Eve'in arabasının her yerinde bile var.

Kendimi ondan uzaklaştırmak için elimden geleni yapmalıyım. İkimizden kimseye bahsetmediğinden eminim. Bunu bilen tek kişi Eve'di. Ve şimdi bizi bağlayan Snapflash hesabını sildim.

Özür dilerim Addie. Birimizin bu suçu üstlenmesi gerekiyor ve o ben olamam.

Dedektif Sprague bana, "Yarın sizinle üsse ulaşacağım," diye söz verdi.

"Bunu takdir ediyorum," diyorum ona, çekiciliği arttırarak. Tamamen uygunsuz olacağı için doğrudan flört edemem ama benden ne kadar çok hoşlanırsa benden o kadar az şüphelenecek. "Karımı bulmak için ne yaparsanız yapın..."

"Karınızın başına gelenler hakkındaki gerçeği öğreneceğiz" diye bana söz verdi. "Durun Bay Bennett."

"Nate," diye düzelttim onu boğuk bir sesle. Addie'nin o tapılası ses tonuyla Nathaniel'i söyleme şeklini sevmeme rağmen, bana Nate denmesini tercih ediyorum.

Telefonu kapattığımızda banyoda dişlerimi fırçalıyorum ve her zaman yaptığım gibi "All Shook Up" sözlerini mırıldanıyorum. Yüzüme biraz su çarpıyorum, sonra fanilamı çıkarıp yatağa giriyorum. Çarşafların arasında kayarken bunu duyuyorum.

Birisi aşağıda kapı zilini çalıyor.

Dedektif Sprague olabilir mi? Hayır, pek olası değil. Çok geçmeden telefonu kapattık. Başka birisi olmalı. Saatime bakıyorum; saat neredeyse on bir. Bu saatte kapımda kim olabilir?

Fanilamı tekrar başımın üzerine atıyorum ve daha sonra önlem olarak bornozumu yakalıyorum. Merdivenlerden yavaşça iniyorum, çıplak ayaklarım birbirine değdikçe her basamağım gıcırdıyor. Evimiz o kadar eski ki neredeyse her fayans ve döşeme tahtası benzersiz bir ses çıkarıyor. Oturma odamızın önünden geçen biri bir senfoni yaratabilir.

Tekrar bir ses duyuyorum. Bu sefer kapıyı çalıyor. Hayır, daha çok dokunmak gibi.

Odamın kapısını tıklatan bir ziyaretçi var.

Eğer kapıda bir daha kimse olmazsa, aklımı kaybedeceğim.

Önce gözetleme deliğini kontrol ediyorum. Orada duran kimseyi göremeyince midem bulanıyor. Ancak bu mutlaka bir şey ifade etmez. Paket teslimatı olabilirdi.

Cumartesi günü gece saat on birde.

Kapıyı açtım, kalbim göğsümde acıyla küt küt atıyordu. Ama kapımın önünde duran kahverengi Amazon kutusunu görünce biraz yavaşlıyor. Bu sadece bir paket teslimatıydı. Sadece bu ve daha fazlası değil.

Paketi kapımın eşiğinden alıp sehpaya taşıyorum. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama yeterince sık paket sipariş ediyorum. Son sipariş ettiğim ürün, mevcut kahve makinesi arızalandığı için yeni bir kahve makinesiydi. Tekrar kendi evimde

düzgün bir fincan kahve içebilmek güzel olacak. Kutunun üzerindeki bandı yırtıyorum ve...

Bu bir kahve makinesi değil. Bu bir çift kadın ayakkabısı.

Uzun, sivri topuklu ayakkabılar, kırmızının şaşırtıcı bir tonudur. Eve ölmeden önce bunları emretmiş olmalı. Tabii ki yaptı. Eve her zaman ayakkabı sipariş ediyordu. Ancak diğerlerinden farklı olarak bu çift doğrudan Amazon'a geri gönderilecek. Onları kutudan çıkarmaya başlıyorum ama onları tamamen serbest bırakamadan kanım donuyor. Neye baktığımı fark ettiğimde sanki elimi haşlamışlar gibi onları düşürdüm.

Ayakkabıların tabanları kirle kaplı.

İsa aşkına.

Kanepeden atlıyorum, tüm vücudum titriyor. Kapıya doğru fırladım ve menteşelerin protesto amacıyla gıcırdamasını sağlayacak kadar hızlı açtım. Ön bahçeme bakıyorum, herhangi bir hareket belirtisi ararken gözlerimi kısıyorum. Ama hiçbir şey göremiyorum. Bir sincap bile değil.

Orada karanlık ve başka bir şey yok.

Cesaret edebildiğim kadar yüksek bir sesle, "Orada olduğunu biliyorum," diye seslendim. "Bundan korkmuyorum."

Sessizlik.

"Addie mi?" Diyorum.

İliklerime kadar üşüten bir rüzgârla karşılaşıyorum. Bornozumu göğsüme sarıyorum.

"Havva?" Fısıldıyorum.

Yine cevap yok.

Kapıyı çarparak kapattım ve tüm ağırlığımla ona yaslandım. Ölmüş karım mezarın ötesinden beni rahatsız etmiyor. Kesin olarak bildiğim tek şey bu. Ölümden sonra hayata hiçbir zaman inanmadım. Öldüğünüzde ölmüş olursunuz.

Peki o kirli ayakkabıları kapıma kim bıraktı?

Bana öyle geliyor ki bunu yapmış olabilecek bir kişi daha var. Addie'nin ya da Eve'in gizemli sevgilisinin ya da ölen karımın hayaletinin dışında biri. Beni gömecek kadar bilgi sahibi olan bir kişi

daha var ve eğer o kişi benimle dalga geçiyorsa başım çok çok büyük dertte demektir.

OceanofPDF.com

Yetmişinci Bölüm

NATE

Korkunç bir şekilde uyumam şaşırtıcı olmasa gerek.

Bir sağa bir sola dönüp duruyorum ve uyuduğumda rüyamda zombiye benzeyen bir Havva'nın balkabağı tarlasındaki mezarından bir çift kırmızı ince topuklu ayakkabı giyerek yükseldiğini ve daha sonra bunu bana vurmaya başladığını görüyorum. O balkabağı tarlasına dair çocukluk anılarımın tamamının etkili bir şekilde yok edildiğini söylemek yeterli.

Sonunda kendimi çarşaflarımdan çekip kendime bir fincan hazır kahve hazırladım, çünkü kahve makinesi hâlâ çalışmıyordu ve yenisi de açıkça gelmemişti. Kapı zili çaldığında bardağın çoğunu boğmayı başardım.

Kapımda başka bir kirli ayakkabı paketi varsa, artık bununla baş edemem.

Ön kapıya doğru yürüyorum ve gözetleme deliğini kontrol ettiğimde bu kez Dedektif Sprague'in orada durduğunu görüyorum. Umarım bana iyi haberleri vardır.

Kapıyı açtığımda dedektif görünüşüm karşısında şaşırmış görünüyor. Sanırım dün daha toparlanmış görünüyordum. Dün darmadağınık, endişeli koca rolünü oynuyordum. Bugün gerçektir. Henüz duş almayı veya kıyafet giymeyi başaramadım.

"İçeri girebilir miyim, Bay Bennett?" o soruyor.

Bir esnemeyi bastırıyorum. Dün ondan bana Nate demesini istedim ama onu ikinci kez düzeltecek enerjim yok. "Evet, lütfen yap."

Oturma odasına girmesine izin vermek için geri çekildim. Acaba kanepede oturmayı mı önermeliyim ama onun burada fazla rahat etmesini istemiyorum.

"Eve'den haber var mı?" Soruyorum.

Sprague başını yavaşça sallıyor. "Korkarım öyle değil. Ama bu sabah Debra Higgins'le konuştum."

İyi. Eminim bu konuşma Addie'nin baş şüphelilerden biri olduğunu kanıtlamıştır. "Ah?"

Dedektif yüzünde okunamayan bir ifadeyle başını yana eğdi. "Nasıl oldu da bana Adeline Severson'ın İngilizce dersinde olduğunu hiç söylemedin?"

Çenemdeki kirli sakalı kaşırken parmaklarım donuyor. "Affedersin?"

"Adeline'ın Eve'in öğrencilerinden biri olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı bana. “Ama onun da sizin öğrencilerinizden biri olduğundan hiç bahsetmediniz.”

"Önemli mi? Onun kin beslediği kişi Eve'di."

“Evet ama onu pek tanımıyormuş gibi davrandın. O sadece sizin sınıfınızda değildi, aynı zamanda personel amiri olduğunuz şiir dergisi için de yazılar yazıyordu.”

Sesine sızan şüphe duygusundan hoşlanmıyorum. Bunu bir an önce bitirmem gerekiyor. "Sana öyle bir izlenim verdiysem özür dilerim. Addie'yi tanıyorum. Sınıfımda her zaman yeterince başarılı oldu.”

"Yeterli mi?"

Bir omuz kaldırıyorum. "O iyiydi. Onunla hiçbir sorunum yoktu.

Dedektif Sprague yüzümü o kadar dikkatle inceliyordu ki, kıvranmamak için kendimi tutmam gerekti. "Bay. Bennett," diyor, "sizin ya da karınızın hiç evlilik dışı bir ilişkisi oldu mu?"

"Hayır," diyorum; çok hızlı. "Kesinlikle hayır. Yani kesinlikle yapmadım.”

“Ama ondan emin değil misin?”

"Ben... şey..." bornozumun yakasını çekiştiriyorum. "Sanmıyorum ama asla bilemezsin."

Havva'nın bir ilişkisi mi vardı? Ona benim sadakatsizliğimden bahsetti mi ve şimdi o da onun adına intikam mı arıyor?

"Yani bu mümkün," diye baskı yapıyor bana.

"Ben... bilmiyorum." Ellerimin uçlarıyla gözlerimi ovuşturuyorum. "Özür dilerim Dedektif. Dün gece Eve için endişelendiğim için pek uyuyamadım. Şu anda doğru düzgün düşünmek zor."

Bana anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Tamam o zaman. Sana biraz yer verebilirim."

Dizlerimin üzerine çökmek ve bu kadının gittiği için Tanrı'ya şükretmek istiyorum. Şakaklarım zonklamaya başlıyor ve uzun, sıcak bir duşa ihtiyacım var.

Sprague, "Daha sonra tekrar geleceğim" diye ekliyor.

"Ah," diyorum zayıf bir sesle. "Evet. Tamam aşkım."

"Yoksa onun yerine istasyona gelmen daha mı iyi olur?"

Polis karakoluna girme fikri beni fiziksel olarak hasta ediyor. "Bütün gün evde olacağım. Gelebilirsin."

Dedektif Sprague bana son bir kez bakıyor ve bu bakışı biliyorum. O benim peşimde. İçgüdüleri ona bu durumda benim anlattığımdan daha fazlasının olduğunu söylüyor ama ne yazık ki hiçbir kanıtı yok. Ve bu olmadan bana yapabileceği hiçbir şey yok.

OceanofPDF.com

Yetmiş Birinci Bölüm

ADDIE

Annemin bana sürekli bakma şeklinden NEFRET EDİYORUM.

Bay Tuttle'ın evinin önünde yakalandığımdan beri bana o şekilde bakıyor. Aslında dürüst olmak gerekirse, babam merdivenlerimizin dibinde buruşmuş bir yığının içinde bulunduğundan beri bana böyle bakıyor. Onun ölümüne neden daha fazla üzülmediğimi anlamadı. Cenazeden birkaç gün sonra bana dedi ki, o gece evde ders çalışmayı planladığını sanıyordum. Bana söylediğin bu değil miydi?

Sanki biliyormuş gibi. Onu itenin benim olduğumu biliyordu.

Artık Eve Bennett'in ortadan kaybolmasıyla bir ilgim olduğunu biliyor.

Gözlerinden kaçınarak ceketimi alıp dışarı çıktım. Bu gece yağmur yağması gerekiyordu, şimdi ise hafif çiseleyen yağmur var. Saçımdaki nemi önlemek için kapüşonumu taktım ama minik, dondurucu yağmur damlaları hâlâ yüzüme çarpıyor. Rahatsız edici ama aynı zamanda iyi de hissettiriyor, eğer mantıklıysa.

Bayan Bennett'in ortadan kayboluşuyla ilgili internette birkaç haber var ama ben sadece birkaç göz attım. Yaşananları okumak zor. Daha önce arkadaşım olmakla hiç ilgilenmeyen bazı çocuklardan bilgi almak için beni pompalamaya çalışan birkaç kısa mesaj aldım. Ve Hudson'dan bir kısa mesaj daha:

İyi misin?

Hiçbirine cevap vermiyorum.

Hudson'ın bildiklerini polisle konuşup konuşmadığını merak ediyorum. Kimseye tek kelime etmeyeceğine söz verdi ama bu ciddi bir suçun suç ortağı olabileceğini öğrenmeden önceydi. Dürüst olmak gerekirse onu suçlayamam.

Evimden birkaç blok ötede yürürken yanımda siyah bir arabanın yavaşladığını fark ettim. Başımı eğerek biraz daha hızlı yürüyorum ve araba da benim hızıma uyuyor. Aman Tanrım, şimdi ne olacak?

Araba tam önümde kaldırıma yanaşıyor. Motor kapanıyor ve bir anlığına acaba kaçsam mı diye düşündüm. Daha sonra Dedektif Sprague arabadan iniyor. Hala belki de kaçmalıyım diye düşünüyorum.

"Addie!" diye seslendi.

Duruyorum çünkü bir polis memuru size bunu yapmanızı söylediğinde durmak zorunda olduğunuzu düşünüyorum. Çiseleyen yağmurun altında ellerim cebimde duruyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Sprague benimle yüz yüze duracak şekilde arabasının yanından hızla geçiyor. Tam olarak uzun boylu değilim ama bana bakabilmek için başını kaldırması gerekiyor. "Addie" diyor. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Annem eğer orada değilse seninle konuşmamam gerektiğini söylüyor."

"Sağ." Dedektif başını salladı. "Bu iyi bir tavsiye. Ama seninle kayıt dışı konuşmak istiyorum. Bu önemli çünkü Eve Bennett'ı bulmaya çalışıyorum. Başına kötü bir şey gelmesinden endişeleniyorum."

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum o yüzden çenemi kapalı tutuyorum.

Dedektif Sprague'in kapüşonu olmadığı için siyah saçlarına yağmur yağıyor. Fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor. Koyu kahverengi gözleri lazerle yüzüme odaklanmıştı. "Nathaniel Bennett'in İngilizce öğretmenin olduğunu öğrendim."

Bu zararsız bir soru gibi göründüğü için başımı salladım.

"Sen de onun yönettiği şiir dergisindeydin, değil mi?"

Tekrar başımı salladım.

"Demek söylediğim gibi bu kayıt dışı Addie." Bana gözlerini kırpıştırdı, kirpikleri su damlacıklarıyla ağırlaşmıştı. "Nathaniel Bennett'la aranızda bir şey mi oldu?"

Her şeyi inkar et. Nathaniel bana ihanet etmiş olsa bile, ki bunu yapacağına hala inanmıyorum, ikimizin de iyiliği için bu bilginin gizli tutulmasının daha iyi olacağını biliyorum. "HAYIR."

“Var olduğundan eminim,” diye devam ediyor sanki ben konuşmamış gibi, “size ne pahasına olursa olsun bunu bir sır olarak saklamanızı söyledi. Bunu sana neden söylediğini anlıyorum ama bunun senin yararına olmadığını anlamalısın. Bana karşı dürüst olmak senin yararınadır ve bana annenin önünde böyle bir şey söylemenin rahatsız edici olabileceğini biliyorum, bu yüzden seninle yalnız konuşmak istedim.

"Bay Bennett ile benim aramda hiçbir şey yok," dedim sessizce.

"Ama öyle olsaydı" diyor, "bunun sizin hatanız olmayacağını anlamalısınız. O yetişkindir, yani sizin öğretmeninizdir ve herhangi bir türde cinsel ilişkiye başlamak onun açısından son derece profesyonellik dışı olacaktır. Hatalı olmayacaksın, söz veriyorum.”

Anlamıyor. Nathaniel ile aramızdaki bağı asla anlayamadı. Biz ruh eşiyiz. O benden faydalanmıyordu; ben de bunu onun kadar, belki daha da fazlasını istiyordum. Bana başka hiçbir yetişkinin bunu alamayacağını söyledi ve haklıydı.

Dişlerimin arasından, "Bay Bennett'la aramda hiçbir şey yok," dedim. "Ve dediğim gibi annem yanımda olmadan benimle konuşmaman gerekiyor."

Dedektif Sprague bana hem hayal kırıklığı hem de üzüntü dolu bir bakış attı. Bir an kendimi kötü hissettim çünkü muhtemelen iyi bir dedektifmiş gibi görünüyordu. Kendini işine adamış görünüyor ve aslında belki de beni önemsiyormuş gibi görünüyor. Ama yine de asıl istediği Bayan Bennett'e ne olduğunu öğrenmek. Onun işi benim çıkarlarımı gözetmek değil. Sanki Nathaniel beni manipüle ediyormuş gibi yapıyor ama gerçekte o da aynı şeyi yapıyor. Ayrıca onunla aramızda bir şey olduğuna dair hiçbir kanıt yok.

Sessizce, "Bilmen gerek Addie," diyor, "Nathaniel Bennett seni tek başına hareket eden bir sapık olarak gösteriyor. Eve Bennett'i banliyö otoparkına kadar takip ettiğinize, onu öldürdüğünüze ve cesedinden kurtulduğunuza bizi inandırmaya çalışıyor. Kendi adınıza konuşmazsanız, herkesin duyacağı tek hikaye bu olacaktır."

Bu doğru mu? Buna inanmıyorum. Yalan söylüyor olmalı; o bunu bana asla yapmaz..

Sağ?

Dedektif Sprague küçük dikdörtgen bir kart bulana kadar trençkotunun cebini karıştırıyor. Bana uzatıyor. “Bu benim kartım. Arkasına cep telefonu numaramı yazdım. Benimle konuşmak istersen, istediğin zaman beni arayabilirsin. İçtenlikle söyledim."

Kartı kabul ediyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Bana son bir kez baktıktan sonra siyah arabasına binip uzaklaştı. O gittikten sonra bana verdiği karta baktım. Telefonu çevirdiğimde on haneli cep numarasının siyah mürekkeple yazıldığını görüyorum. Yağmur damlaları düşmeye devam ettikçe bulanıklaşan sayılara bakıyorum.

OceanofPDF.com

Yetmiş İkinci Bölüm

ADDIE

SONUNDA eve dönmek zorunda kaldım çünkü yağmur kot pantolonumu ıslattı ve ayrıca büyük bir su birikintisine bastım ve şimdi spor ayakkabılarımdan biri su ile dolmuş durumda.

Annem oturma odasındaki kanepede oturuyor, telefonuyla bir şeyler yapıyor. Eve girdiğimde bana sert bir bakış attı. "Nereye gittin?"

"Sadece yürüyüş için." Islak spor ayakkabılarımı çıkarıyorum. “Özellikle hiçbir yerde.”

Kaşlarını kaldırıyor. "Hiçbir yere gitmedin mi?"

"HAYIR."

“Çünkü eğer yaptıysan…”

"Yapmadım." Ama ona Dedektif Sprague'in beni sokakta durdurduğunu söylemiyorum. Veya ceketimin cebindeki kartvizit hakkında. "Sadece bir yürüyüştü. Cidden anne."

"Sadece endişeliyim." Telefonunu bıraktı ve yüzüme bakmak için ayağa kalktı. Geçen sene çok yaşlı görünmeye başladı. Her zaman annemin çoğu anneden daha genç ve güzel göründüğünü düşünmüştüm ama şimdi birilerinin büyükannesi olabilecekmiş gibi görünüyor. "Seni suçladıkları şey çok ciddi. Bunu anlamalısın.

"Biliyorum."

Gözleri nemleniyor. “Addie, lütfen söyle bana, kızmayacağım. Bayan Bennett'a ne olduğunu biliyor musun?"

Ona her şeyi anlatma isteği neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Küçük bir çocukken, her şeyin yolunda gitmediğini, annemin bana sarılıp her şeyi düzeltebileceğini hissettiğimi hatırlıyorum. Ancak bunların herhangi birini tekrar düzeltmesinin hiçbir yolu yok. Büyümenin bir parçası da anne babanızın artık bu yeteneğe sahip olmadığını anlamaktır. "Hayır, istemiyorum."

Her şeyi inkar et.

Elinin tersiyle gözlerini kaydırıyor. "Çünkü senin tarafında olduğumu biliyorsun ama ne olduğunu bilmezsem sana yardım edemem."

Ağzımı açıyorum ama ne söyleyeceğimden tam olarak emin değilim. Ama söyleyebileceğim her şey kapı zili çaldığında yarıda kesiliyor.

Oh hayır. Eminim Dedektif Sprague'dir. Eminim beni tutuklamak falan için buradadır.

"Alacağım" diyorum.

Aceleyle ön kapıya doğru koşuyorum ve dışarıda kimin olduğuna bakmadan kapıyı açıyorum. Ama orada kimin durduğunu görünce ağzım açık kalıyor. Kapımda olacağını hayal ettiğim onca insan arasında bu, orada görmeyi beklediğim son kişiydi.

Kenzie Montgomery'dir.

OceanofPDF.com

Yetmiş Üçüncü Bölüm

ADDIE

KENZIE MONTGOMERY.

Harika.

Polisin beni cinayetten soruşturması yeterli değil. Şimdi okuldaki en büyük düşmanım, muhtemelen bana eziyet etmek için ön kapımda belirdi. Bu gün gittikçe daha iyi olmaya devam ediyor.

Kenzie, onu daha önce gördüğüm beyaz bir ceket giyiyordu ama şimdi oldukça şiddetli yağmurdan dolayı sırılsıklam olmuş durumda. Sarı saçları kafa derisine yapışmış ve yanakları parlak pembe. Bu onun gerçekten şimdiye kadar gördüğüm en kötü görünüşü.

"Burada ne yapıyorsun?" Bunu kesinlikle sinirli bir ses tonuyla söylüyorum.

Kenzie yüzündeki birkaç ıslak saç telini silmek için uzandı. "Seninle konuşmam lazım. Lütfen içeri girebilir miyim?”

Bir yanım ona hayır demek istiyor. Şu anda uğraşmak isteyeceğim son kişi o. Ama mavi gözlerinde kapıyı yüzüne

çarpmamı engelleyen bir şey var. Bu yüzden başımı salladım ve içeri girmesine izin vermek için kenara çekildim.

Kenzie ıslanıyor. Fuayemizde altında küçük bir su birikintisi oluştu ve onu içeri davet etmekte tereddüt ediyorum. Annem sessizce koridordaki dolabımıza gidip bir havlu çıkarıyor ve Kenzie'ye getiriyor.

“Ben Addie'nin annesiyim” diyor. "Size nasıl yardım edebilirim?"

Kenzie benimle annemin arasına bakıyor. Uzanıp küçük tırnağını kemiriyor ki bu da benim için şaşırtıcı olan kötü bir alışkanlıktı ama şimdi ilk kez tüm tırnaklarının parçalanmış olduğunu fark ettim.

"Seninle yalnız konuşabilir miyim, Addie?" diyor. "Lütfen?"

Anneme bakıyorum. Ayrılmaya isteksiz görünüyor ama sonunda başını sallayıp merdivenlerden yukarı çıkıyor. Merdivenlerin başında dinleme ihtimali yüzde elli yüzde var ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Bu evin duvarları zaten ince.

Annem gözden kaybolunca Kenzie ve ben oturma odasına gidip kanepeye oturuyoruz. Ben bir ucunda oturuyorum, o da diğer ucunda oturuyor. Kenzie'ye güvenmiyorum. Bu dönem beni cehenneme çevirdi. Buraya benimle biraz daha uğraşmak için geldiğini ancak hayal edebiliyorum ve gerçekten de hiç havamda değilim.

"Nedir?" Diyorum.

"Bakmak." Kenzie ıslak saçından birkaç tutamı tek omzunun arkasına attı. "Bu yıl sana yaptığım her şey için özür dilemek istiyorum. Ben bir orospuydum ve özür dilerim.”

Onun söylemesini hiç beklemiyordum. Neden özür diliyor? Peki neden şimdi?

Ama yine de yüzünde ciddiymiş gibi görünen bir şey var. Her zamanki gülümsemesi yok. Güzel gözlerinin altında mor halkalar var ve tırnaklarından biri o kadar kötü ısırılmış ki tırnak etinden bir damla kan sızıyor.

“Tamam…” Hala ona güvendiğimden emin değilim ama onun özrünü yüzüne vurmayacağım. "İyi."

"Ayrıca..." Sesini birkaç kademe alçalttı ve annemin dinlemediğinden emin olmak için merdivenlere baktı. "Sana şunu söylemek istedim... biliyorum."

Midem biraz çalkalanıyor. "Biliyor musun?"

"Biliyorum...sen ve Bay Bennett hakkında."

Oh hayır. Bunu öğrenebilecek tüm insanlar arasında olabilecek en kötü kişi o. Eğer Kenzie biliyorsa, yakında bütün okul öğrenecek. Ve elbette polis. Korkunç olacak. Yapılacak tek şey var.

Her şeyi inkar et.

Kanepede kıvranıyorum. "Bilinecek bir şey yok."

"Evet var." Mavi gözlerini bana dikiyor. "Onunla yatıyordun."

Gözlerinden gerçekten bildiğini görebiliyorum. Sormuyor, araştırmıyor, biliyor. Bizi birlikte karanlık odaya girerken görmüş olmalı, yoksa... Bilmiyorum. Aman Tanrım, bu şimdiye kadarki en kötü şey. Olabilecek en kötü kişi şimdiye kadar yaptığım en kötü şeyi öğrendi; yani ikinci en kötü şeyi. Nasıl öğrendiğini merak ediyorum.

“Şiirini gördüm” diyor.

Bu onun söylemesini beklediğim son şeydi. "Ne?"

"Kafeteryadayken yemek tepsini dökmüştün" diye hatırlattı bana. Bu onun öğle yemeğimi yere attığı günü anlatmanın güzel bir yolu. “Defterinde o şiir vardı. Bunu yazdı ve sana verdi. Bilirsin... 'Hayat neredeyse yanımdan geçip gidiyordu, sonra o, genç ve canlı—'”

"Yapma!"

En sevdiğim şiirimi sonsuza dek mahvetmeden önce, konuşmasını durdurmak için elimi kaldırdım. Nathaniel'in benim için yazdığı dizeleri asla unutmayacağım. Her kelimeyi ezberledim.

Hayat neredeyse yanımdan geçip gidiyordu
Sonra o
Genç ve hayatta
Pürüzsüz ellerle
Ve pembe yanaklar
Bana kendimi gösterdim
Nefesimi kesti

Kiraz kırmızısı dudaklarıyla
Bana bir kez daha hayat verdi
Kenzie'ye gözlerimi kıstım. "O şiiri bana yazdığını nereden biliyorsun?"
Tekrar tırnağını çiğnemeye başlıyor. “Çünkü bunu senin için yazmadı.”
"Evet yaptı. Güven bana."
"HAYIR." Başını sallıyor. "Bunu benim için yazdı."

OceanofPDF.com

Yetmiş Dördüncü Bölüm
ADDIE
BÜTÜN DÜNYAM alt üst olmuş gibi geliyor. Ne? Ne oluyor? Kenzie neden bahsediyor?
“Bunu iki yıl önce benim için yazdı” diyor. "Ben... onu ezberledim."
Neyse ki şiiri bir daha okumaya çalışmıyor çünkü kulaklarımı tutarak ve çığlık atarak odadan kaçmak zorunda kalırdım.
"Anlamıyorum" diyorum. "Sana neden şiir yazdı?"
"Çünkü Nate ve ben birinci sınıftan beri birlikte uyuyoruz."
Hayır. Hayır. Bu mümkün değil. Bunu bana işkence etmek için uyduruyor.
Ben inanmayı reddediyorum.
“Okul gazetesindeydim” diye açıklıyor. "Bir gün, yazdığım bir makale için bana yardım ederken ikimiz de geç saatlere kadar kalıyorduk ve... konuşmaya başladık." Titrek bir nefes alıyor. “Kardeşim o sırada kanser hastasıydı. Hâlâ var ama iyileşme sürecinde. Lösemi. Kemoterapi alıyordu ve sürekli hastaydı ve sanki artık ailemden hiç kimsenin varlığımdan haberi bile yoktu. Bunun bencilce geldiğini biliyorum ama..."
Kenzie'nin ecza dolabında bulduğum, kardeşi için yazılan hap şişesini hatırlıyorum. Mide bulantısı için. Lösemi hastası olduğundan haberim yoktu; bunu gizli tutmuş olmalılar.

Nate bana karşı çok nazikti, diye mırıldandı. “Annemle babamın artık hiç yapmadığı şekilde benimle o kadar çok ilgilendi ki. Ve o çok... Yani onu düşünmeden duramadım. Yani beni öptüğünde..."

Bu hiç mantıklı değil. Nathaniel bana daha önce karısına hiç sadakatsizlik etmediğini söyledi. Ayrıca, eğer Kenzie birinci sınıftan beri onunla birlikteyse, o zamanlar sadece on dört yaşındaydı. Nathaniel asla...

"Bana onun ruh eşi olduğumu söyledi." Havlayan bir kahkaha atıyor. “Buna tamamen inandım. Ona o kadar aptalca aşıktım ki. Onun için kesinlikle her şeyi yapardım. Sonra Bay Tuttle'la aranızda bütün bunlar yaşanınca, bu durumu sakinleştirmemiz gerektiğini söyledi. Çok fazla inceleme olduğu için artık beni göremiyordu." Yine tırnağını çiğniyor. “Bu yüzden bu yıl sana bu kadar kızdım. Nate benimle çok az konuştu ve tüm bunların senin hatan olduğunu hissettim. Her ne kadar bunun ne kadar aptalca olduğunu şimdi fark etsem de. Ve… sana nasıl davrandığım için özür dilerim.”

"Peki ya Hudson?" Ağzımı kaçırdım. "Onun erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum?"

Başını sallıyor. “Hayır, Hudson ve ben sadece arkadaşız, hepsi bu. Ben bu yıl zor zamanlar geçirdiğimde bana karşı gerçekten nazik olan iyi bir adam ama aramızda hiçbir şey olmadı; Nate'e fazla takılıp kalmıştım.”

Hudson ve Kenzie'yi hiç öpüşürken görmediğim doğru. Sık sık birlikte görünüyorlardı ama onları diğer çiftler gibi koridorda öpüşürken hiç görmedim.

“Sonra defterinde o şiiri gördüm.” Hafif pembe burnunu ovuşturuyor. “Ve bunu sana da vermiş olması gerektiğini fark ettim. Ve ben sadece... kendimi çok aptal hissettim. Bütün bu süre boyunca benimle oynadığını fark ettim. Eminim bana söylediği şeylerin aynısını sana da söylemiştir."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Nathaniel'in şimdiye kadar tanıştığım veya tanışacağım en muhteşem adam olduğunu düşündüm. Ve şimdi her şeyi yanlış mı anladığımı merak etmeye başlıyorum.

“Bayan Bennett'e ne olduğunu bilmiyorum” diyor, “ama polise gideceğim ve onlara Nate'le aramızda geçen her şeyi anlatacağım. Ve umarım benimle gelirsin, böylece bunu birlikte yapabiliriz.

Başımı sallıyorum. Kenzie'nin bir sürü kanıtı var ve evet kulağa kötü geliyor. Ama Kenzie benim düşmanım. Bütün yıl bana eziyet etti. Ona nasıl inanabilirim?

"Sadece on dört yaşındaydım Addie." Alt dudağı titriyor. “Bana söylediği her şeye inandığım ve tüm bunları bana yapmasına izin verdiğim için kendimi çok aptal hissediyorum. Beni çok fena karıştırdı. Sadece bunu başkalarına yapmasını engellemek istiyorum. Yüksek sesle burnunu çekiyor. "Lütfen benimle gel."

Titrek sesi kararlılığımı bozuyor; onu hiç mükemmel bir dengeden başka bir şey olarak görmemiştim. Ellerimi birbirine ovuşturuyorum. “Muhtemelen bize inanmayacaklar bile. Hiçbir şekilde kanıtım yok. Sadece Snapflash'ta konuştuk ve tüm bu mesajlar gitti."

"Nate ve ben de Snapflash hakkında konuştuk" diyor. “Ama ekran görüntüleri aldım.”

"Yaptın?"

Başını sallıyor. “O zamanlar bunu bana ne söylediğini hatırlamak istediğim için yapıyordum. Ama hepsi orada. Bana söylediği tüm yalanlar."

Omzundan sarkan çantaya dalıp telefonunu çıkarıyor. Ekrana bir fotoğraf getiriyor ve işte o zaman onu görüyorum.

Sen benim ruh ikizimsin.

Benim için yazdığı kelimelerin aynısı. Ama Kenzie için.

Okumaya devam edemeyecek kadar hastayım. Telefonu ona doğru itip arkamı döndüm ve gözyaşlarımı sildim. Hepsi gerçek mi? Nathaniel gerçekten bana söylediği sözlerin aynısını Kenzie'ye de söylemiş olabilir mi? Bu bir tür şaka olsa gerek.

Kenzie'nin yüzüne baktığımda öyle olmadığını biliyorum.

Uzanıp elimi avucunun içine alıyor. Lütfen Addie. Lütfen benimle gel. Tek kişi olmak istemiyorum.”

Boştaki elimle kot pantolonumun cebine uzandım ve Dedektif Sprague'in bugün bana verdiği kartı oraya götürdüm. Arkasına karalanmış numaraya bakmak için onu çıkardım. Mürekkep yağmurdan biraz bulanıklaştı ama hâlâ her rakamı okuyabiliyorum.

"Tamam" diyorum. "Gideceğim."

OceanofPDF.com

Yetmiş Beşinci Bölüm

ADDIE

KESİNLİKLE KORKUYORUM.

Karakola geldiğimizde bizi ensemde tüyler ürpertici, klostrofobik bir his uyandıran küçücük bir odaya koydular. Aydınlatma korkutucu derecede karanlık ve iki plastik sandalye rahatsız görünüyor. Ve üzerlerine oturduğumuzda kendilerini rahatsız hissediyorlar. Eğer burada yalnız olsaydım çok korkardım.

Ama yalnız değilim. Kenzie'yle birlikteyim.

Anneme ne yaptığımı söylemedim. Bir avukat tutup bunu bir bütün haline getirmekte ısrar ederdi ve ben de cesaretimi kaybederdim. Ben de anneme Kenzie ile yürüyüşe çıkacağımı söyledim ama onun yerine buraya geldik.

Ama şimdi bir hata yapmış olabileceğimi düşünüyorum. Bir avukat beklemeliydim. Ya da belki de hiçbir şey söylemedi. Kenzie kendinden çok emin görünüyordu ama benim en iyi arkadaşım değil. Bütün yıl bana eziyet etti! Ve şimdi bir şekilde ona mı güveniyorum?

Kenzie takıntılı bir şekilde sarı saçından bir tutamla oynuyor. Kendimi ürkütmeden edemeyeceğim kadar sert bir şekilde çekiyor ve sanki onlara kızgınmış gibi ipeksi sarı saç tellerine kaşlarını çatıyor. "Saçlarım saman gibi" diye yakınıyor.

İnanamayarak ona bakıyorum. Kenzie şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel ipeksi saçlara sahip. Peki biz polis karakolundayken neden o kahrolası saçları için endişeleniyor? "Güzel saçların var."

Gözlerini bana devirdi ve tekrar saçlarına bakmaya başladı.

Dedektif Sprague'in bizimle konuşmasını beklerken kendimi kaybediyorum. Belki sokakta bana iyi davrandı ama bunların hepsi sahte de olabilirdi. Ve ona söyleyeceğim şeyler kötü şeyler. Kenzie'nin Nathaniel'la ilişkisi vardı ama benim yaptığım çok daha kötüydü. Bir cesedi gömmesine yardım ettim. Ve onu hangimizin öldürdüğünden bile tam olarak emin değilim.

Sanki sonsuzluk gibi geliyor ama aslında Dedektif Sprague'in odaya gelmesi yirmi dakika kadar sürüyor. Saçları hala topuzda ama gün geçtikçe gevşemiş ve bu da yüzünün daha yumuşak görünmesine neden olmuş. Umarım gerçekten benim tarafımdadır. Umarım hayatımın geri kalanını hapiste geçirmem.

Hala saçıyla oynayan Kenzie'ye bakıyorum. İstemeyerek de olsa saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırıyor ve dedektife bakmak için gözlerini kaldırıyor.

"Merhaba Addie," diyor Sprague. Sonra Kenzie'ye dönüyor ve ona meraklı bir bakış atıyor. "Kenzie Montgomery mi?"

Kenzie başını salladı. "Ben... Addie ve benim seninle Nathaniel Bennett hakkında konuşmamız gerekiyor."

Sprague pek şaşırmış görünmüyor. Karşımızdaki plastik sandalyelerden birine oturuyor ve parmaklarını birleştiriyor. "Dinliyorum" diyor.

Kenzie ve ben bakışıyoruz. Kimin önce gideceğine önceden karar vermemiştik. İlk ben gitmek istemiyorum ve buraya gelmek onun fikri olduğundan sanırım Kenzie'nin de öyle yapacağını düşünmüştüm.

"Kenzie mi?" Sprague onu teşvik ediyor.

Kenzie gözlerinde panikle bana bakıyor, sonra tekrar dedektife bakıyor. "Ah. Şey, biz… biz sadece…"

"Bu Bay Bennett'la mı ilgili?"

Kenzie hiçbir şey söylemeden başını salladı.

Sprague'in sesi yumuşadı. "Bay Bennett'la ilişkiniz hakkında mı?"

Kenzie başını eğerek yavaşça başını salladı. Dedektif sessiz, Kenzie'nin bir şeyler daha söylemesini bekliyor ama Kenzie başka bir kelime söyleyemeyecek kadar boğulmuş görünüyor. Buraya

gelmek onun fikri olmasına rağmen devam edebilecek gibi görünmüyor. Gözleri yaşlarla dolarken çiğnenmiş tırnaklarıyla dizlerini sıkıyor.

Her zaman Kenzie'nin çok olgun göründüğünü düşünmüştüm ama şu anda çok genç görünüyor. Küçük bir kız gibi. Nathaniel onunla yattığında henüz on dört yaşındaydı. On dört. Ve Nathaniel... neredeyse kırk yaşında! O bir yetişkin. Öğretmenimiz. Nathaniel'in bana yalan söylediğini fark ettiğimde kırıldım ama ilk kez her şey canımı sıkıyor.

Bize yaptığı gerçekten korkunçtu. Düşünülemez.

Ödemesi gerekiyor. Ve onun hak ettiğini almasını sağlayabilecek tek kişiler Kenzie ve beniz.

"Dedektif Sprague," diye patladım, "gerçek şu ki Bay Bennett ve ben bütün yıl boyunca birlikte yattık. O... bana kimseye söylemememi söyledi."

Dedektif Sprague başını salladı, gözleri alev alevdi. O silahı kılıfından çıkarıp Nathaniel Bennett'e birkaç tur atmak istiyormuş gibi görünüyor. Bana yardım etmek istediği konusunda yalan söylemiyor. Onun gözlerindeki bakışı taklit edemezsin. "O piç."

Kenzie'nin eline uzanıyorum ve o da bana veriyor. Bunu birlikte yapacağız. Biz gerçeği söyleyeceğiz. Ne tür bir belaya bulaştığım umurumda değil. O adam için yalan söylemekten yoruldum. Başına gelecek her şeyi hak ediyor.

Dedektif, "Şimdi Addie, bana Eve Bennett'e ne olduğunu anlat" diyor.

Ve ben de yapıyorum. Ona her şeyi anlatıyorum.

OceanofPDF.com

Yetmiş Altıncı Bölüm

NATE

Son iki saatimi yağmurda dolaşarak geçirdim.

Evde aklımı kaybediyordum, Dedektif Sprague'in gelip beni sorgulaması ve ne söyleyebileceği konusunda endişeleniyordum, bu

yüzden evden çıkmak zorunda kaldım. Şehirde dolaştım, klasik müzik dinledim ve zihnimin dolaşmasına izin verdim. Bir ara, Eve'in en sevdiği ayakkabı mağazası olan Simon's Shoes'un önünden geçerken bir anlığına içimi bir üzüntü dalgası kapladı.

Onu severdim. Gerçekten yaptım.

Eve döndüğümde hava karanlık. Yağmur yağdığı için garaja giriyorum ve oradan eve giriyorum. Tam oturma odasına adım atacağım sırada cebimdeki telefonum çalıyor. Çıkardığımda Sprague'in bu sabah aradığı numara ekranda yanıp sönüyor.

Cevap vermek istemiyorum. Karımı öldürdüğüme inandığından giderek emin olduğum bir kadından daha fazla haber almak istemiyorum. Ama telefona cevap vermezsem mutlaka buraya gelecektir. Bu yüzden aramayı kabul ediyorum.

"Merhaba?" Diyorum.

"Bay. Bennett mı?" Sesi sanki hoparlördeymiş gibi hafifçe yankılanıyor. "Neredesiniz Bay Bennett?"

"Evdeyim."

"Sen? Çünkü az önce oradaydık ve sen kapına cevap vermedin."

Buradalar mıydı? Onları kaçırdığıma sevindim. "Evet üzgünüm. Arabayla gezmeye çıktım. Evde oturup haber beklemek çok zordu."

"Bay. Bennett, seninle mümkün olan en kısa sürede konuşmamız gerekiyor" diyor. "Seni alması için o devriye arabasını geri göndereceğim."

"Devriye arabası mı?" Ağzım kuruyor. "Neden devriye arabası gönderiyorsun? Tutuklu muyum?"

"Hayır, şimdi değil."

Şimdi olmaz.

Bu kulağa olumlu gelmiyor. Ve sesinde dün olmayan sert bir ton var. Yeni bilgiler aldı. Acaba Addie kırıldı ve ona ikimizden bahsetti mi? Daha da kötüsü, ya Kenzie polise gitseydi?

Bu felaket olurdu. İlişkimiz başladığında Kenzie yalnızca on dört yaşındaydı. Polise giderse başım büyük dertte demektir. Turuncu bir tulum giyeceğim ve dışarı çıktığımda oyun parkından belli bir mesafe uzakta yaşayamayacağım türden bir sorun. Bu tür bir sorun.

Adil olmak gerekirse Kenzie on dört yaşında görünmüyordu. Son derece güzeldi. Dışarıdaki yetişkin kadınların yüzde 99'undan daha güzel. Çoğu insan bu güzel genç kızların her yıl kendilerini üzerinize atmasının nasıl bir şey olduğunu anlamıyor. Ben taştan yapılmadım.

"Bay. Bennett mı?" Sprague söylüyor. "Orada mısın?"

"Ben... evet," diye boğuldum. "Buradayım."

"Harika. Kımıldamamak. Birkaç dakika içinde oraya bir devriye arabası göndereceğim."

Hat kesiliyor ve ben telefonuma bakıyorum, göğsümde büyüyen bir korku hissi var. Neredeyse boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Biraz suya ihtiyacım var. Boğulmadan önce biraz suya ihtiyacım var.

Bir bardak su almak için mutfağa koşuyorum. Lavaboya koşup dolapların birinden bir fincan alıp ılık suyla dolduruyorum. Bardağı tamamen boşalttım ve sonra orada durup hâlâ nefes nefese kaldım. İşte o zaman onu görüyorum. Mutfağımın tam ortasında, tam da dün Eve'in ayakkabılarını bulduğum yerde.

Bu bir balkabağı. Daha spesifik olmak gerekirse, bir jack-o'-fener.

Elbette Cadılar Bayramı çoktan geçti. Bu nedenle balkabağı çürümeye başlamıştır. Kabağın çürüyen eti, özelliklerinin bozulmasına neden olmuştur. Eskiden dişlek bir sırıtış, şeytani bir yüz buruşturmaya dönüştü.

Ve sonra ben bir adım yaklaştıkça balkabağı feneri hareket ediyor.

Ne oluyor be?

Şimdi daha da şiddetli bir şekilde değişiyor ve bir saniye sonra balkabağının tepesinden siyah bir kuş fırlıyor. O...bir kuzgun mu? Kuş kanatlarını çırpıp mutfağımdan kaçmaya çalışırken mutfak tezgahına yaslanarak irkiliyorum. Birkaç başarısız denemeden sonra, bir anlığına fenerin üzerinde durup bana bakıyor.

Bir daha asla.

Parmak uçlarımla saç tellerimi kavradım. Bunu bana kim yapıyor? Dedektifle benim hakkımda kim konuşuyor? Bütün bunlar neden oluyor?

Addie değil. Bana bunu yapacağına inanmıyorum. Kenzie'nin de bunu yapacağını sanmıyorum. Gerçek şu ki bunu yapabilecek tek bir kişinin olduğuna inanıyorum.

Buradan çıkmam lazım.

OceanofPDF.com

Yetmiş Yedinci Bölüm

NATE

ÇOK HIZLI SÜRÜYORUM.

Eğer polis tarafından kenara çekilirsem, her şey boşa gidecek ve Sprague bana orada kalmam talimatını verirken evden ayrıldığı için başım belaya girecek. Ama zaten Sprague'le başım dertte. Eğer o karakola gidersem muhtemelen hiç ayrılmayacağım.

Hâlâ yağmur yağıyor ve Honda'mda yalnızca önden çekiş var, bu yüzden yavaşlamam ve daha dikkatli olmam gerekiyor. Eve her zaman bana dört tekerlekten çekişli bir araba almamı söylerdi ama ben inatçıydım. Her şeye rağmen, polis bana yetişirse başıma gelebileceklere rağmen, bu gece ateşli bir araba kazasında ölmek istemiyorum. Ölüm hapisten daha kötüdür.

Daha önce amaçsızca araba kullanıyordum, sokaklarda dolaşıyordum ve evim dışında her yere gitmeye istekliydim. Ama artık tam olarak nereye gideceğimi biliyorum. O balkabağı tarlasına geri dönüyorum.

Riskli ama bunu yapmam gerekiyor. Karımın gerçekten öldüğünü ve çürüyen balkabaklarının arasına gömüldüğünü kendime kanıtlamam gerekiyor. Eğer o bölgeye ulaşırsam ve onun mezarını sağlam ve vücudunun toprakta çürüdüğünü görürsem, bu sadece ruhunun bana musallat olmak için geri döndüğü anlamına gelebilir.

Çünkü mutfağıma kuzgun dikecek Havva'dan başka kimse yok.

Yağmur yağdığı ve Cumartesi sabahının erken saatlerinden farklı olarak bir miktar trafik olduğu için yolculuğum bir saatten fazla sürüyor. Sürüşe devam ederken telefonum birkaç kez çalıyor.

Dedektif Sprague olduğundan eminim ama her aramanın sesli mesaja yönlendirilmesine izin veriyorum.

Sonunda balkabağı tarlasına giden dar yola ulaşıyorum. Yolun kuru ve harap olduğu Cumartesi sabahının aksine, yağmur toprağı nemlendirdi ve lastiklerim taze çamur üzerinde kayıyor. Ama yine de daha ileri gidemeyene kadar sürüyorum.

Artık yolun geri kalanını yürüyerek gitmek zorundayım.

En azından çizmelerimi getirmeyi düşündüm ve üzerimde su geçirmez bir palto var. Arabadan inerken beremi çekip kapüşonumu taktım. Bir anda ayaklarım altımdan kayıyor ama düşmeden kendimi tutmayı başarıyorum.

Parmaklarım beklentiyle karıncalanıyor. Addie'yi burada asla yalnız bırakmamalıydım. Eve'in cesedini gömme işini bitirmesine yardım etmeliydim. Bunu tek başına halledebileceğini düşünmüştüm ama şimdi çok büyük bir hata yaptığımı anlıyorum.

Ama Havva ölmüştü. Canının tükendiğini kendi gözlerimle gördüm. Boynunda nabzını hissedemiyordum. Nefes almıyordu.

En azından öyle olduğunu düşünmüyorum. Ben pek doktor değilim.

Yabani otlarla kaplanmış ve şimdi çamur ve yağmurla kaplı balkabağı tarlasının tabelasını görene kadar yağmurun altında gözlerimi kıstım. Botlarım her adımda çamura batıyor ve sanki yamaya kadar olan kısa mesafeyi kat etmek yarım saat sürüyormuş gibi geliyor ve sonunda oraya vardığımda zorlukla nefes alıyorum. Ama duramıyorum. Çok yakınım.

Onu nereye gömdüğümüzü tam olarak biliyorum. Balkabağı tarlasında yürüyorum, mutfağımdakilere çok benzeyen çürümüş balkabaklarının üzerinden geçiyorum. Eski tavuk kümesinin hemen yanındaki alanı seçtim. Düzensiz bir toprak yığını görmeyi umarak yaklaştım. Ama benim gördüğüm bu değil.

Yerde yaklaşık iki fite altı fitlik bir delik görüyorum.

Kalbim çarpıyor. Tanrım, hiçliğin ortasındaki bu balkabağı tarlasında kalp krizinden ölmek istemiyorum. İki gece önce kazdığımız mezarın yanına gidiyorum ve öne doğru eğilerek

karanlığa bakıyorum. Karımın vücudunu kaplayan lacivert çarşafı görmeyi bekliyorum. Ya da belki hayvanlar onu kemirmiştir ve onun yerine kısmen çürümüş cesedi bu deliğin dibinde yatmaktadır. Ama bunların hiçbiri orada değil.

Mezar boş.

Gözlerimden yaşlar akarken dizlerimin üzerine çöküp çamura batıyorum. Yağan yağmurun sesi bir yana kabak mezarlığı sessizdir. Sessizlik kesintisiz ve söylenen tek kelime benim fısıltımdır:

Havva…

Ve ben bu kelimeyi mırıldanacak yankıyı beklerken, kafamın arkasına bir şey çarpıyor ve her şey kararıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm III

OceanofPDF.com

Yetmiş Sekizinci Bölüm
HAVVA

HİÇ diri diri gömülmediyseniz bunu tavsiye etmiyorum.

Tafefobi diri diri gömülme korkusudur. İncil dönemlerinde insanlar kefenlere sarılırdı ve cesetleri mağaralara konulurdu, böylece birileri günler sonra onları kontrol edip gerçekten öldüklerinden emin olabilirdi. George Washington bile ölümünden iki gün sonrasına kadar gömülmemesini talep etti. Geçmişte, salgın hastalıklar sırasında, öldüğü iddia edilen kişilerin dış dünyaya hâlâ yaşayanlar arasında olduklarını bildiren bir sinyal (zilye takılan bir kablo gibi) içeren güvenlik tabutları geliştirildi.

Böyle bir cihazın bana hiçbir faydası olmazdı, çünkü beni öldürmeye çalışanlar, beni gömüp, asla bulunamayacağımı umarak ıssız bir yere bırakmışlardı. Kendimi toprağın altında bulmak hayatım boyunca yaşadığım en kötü deneyimlerden biriydi.

Ama bu kocamın başına gelecek olandan daha kötü değil.

İKİ GECE ÖNCE

NEREDEYİM?

Her şey karanlık. Hatırladığım son şey Nate'in parmaklarının boynuma dolanıp beni sıktığıydı. Önce beni boğuyordu, sonra bayıldım.

Zar zor hareket edebiliyorum. Vücudum beni hareketsiz tutan bir şeye (çarşaf ya da battaniyeye) sarılmış gibi hissediyor. Ve bunun üzerinde başka bir şeyin katmanı daha var. Soğuk ve ağır bir şey.

Sonra toprağı kazan bir küreğin sesini duyuyorum.

Başım zonkluyor ve yutkunmaya çalıştığımda boğazıma bıçaklar saplanmış gibi hissediyorum. Soğuk, düzensiz ve çok rahatsız edici bir şeyin üzerinde yatıyorum. Etrafımda olup bitenlere odaklanmamı zorlaştırıyor. Kürek yine yere sürtüyor ve bu kez bacağıma bir şeyin çarpması da eşlik ediyor. Gözlerimi karanlığa karşı kapatıyorum, düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyorum.

Bence…

Aman Tanrım, beni gömmeye çalışıyorlar.

Eğer bu doğruysa bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Çığlık atabilir ya da sarılı olduğum bu çarşaftan kurtulmaya çalışabilirdim ama kocamın zaten bir kez beni boğarak öldürmeye çalıştığını ve Addie'nin bana kızartma tavasıyla vurduğunu düşünürsek onlara üçüncü bir şans vermek istemiyorum. bana. Üçüncü kez hayatta kalacağımdan şüpheliyim.

Ama beni canlı canlı gömmelerine izin verememem.

Ben seçeneklerimi tartarken, üstümden genç bir kadın sesi "Nathaniel?" diye sesleniyor.

Üzerime hiçbir kazının ya da toprağın düşmediği uzun bir sessizlik var. Bir kez daha adını haykırıyor ama kocamın sesini duymuyorum.

Üzerimde bir hışırtı sesi ve daha karanlık bir şeyin gölgesi var. Üzerime düşecekmiş gibi hissettim ve kendimi ağır bir darbeye hazırladım. Ama bunun yerine hafiflik hissi veriyor. Yapraklar?

Üzerime daha fazla yaprak karıştırıldıkça, görebildiğim azıcık ay ışığı da kararmaya başlıyor. Ama hareketsiz kalıyorum. Hareket etmiyorum. Çığlık atmıyorum.

"Nathaniel!" son bir kez sesleniyor. Sesi daha uzaktan geliyor. Onun adımları da öyle.

Hâlâ yapabileceğime dair kendime güven vermek için sığ bir nefes alıyorum. Her ne kadar toprağa gömülmüş olsam da altı metre aşağıda bir tabutun içinde değilim. Bir çeşit çarşafa sarılıyım ve sanki üzerimde sadece ince bir toprak tabakası ve belki de birkaç yaprak varmış gibi geliyor. Çarşaf her türlü pisliği solumamı engelliyor. Burada boğulmayacağım.

Beni öldürecek tek şey hâlâ hayatta olduğumu öğrenmeleridir.

Ne kadar acı verici olsa da bekliyorum. Battaniyem gibi bir sürü ıslak yaprak varken toprakta titriyorum. Ayak sesleri tamamen kayboluncaya kadar bekliyorum, sonra bir saat daha bekliyorum. Zaten bir saat olduğunu düşünüyorum. Kendi mezarınıza gömüldüğünüzde saatin kaç olduğunu bilmek zordur.

Yeterince zaman geçtikten sonra buradan çıkmaya karar verdim.

Bu inanılmaz derecede kolay değil. Bir buçuk metrelik toprağın altına gömülmemiş olmama rağmen, sığ toprak tabakası ve yaprakların bir miktar ağırlığı var ve bunun da ötesinde çarşafa bir mumya gibi sarılıyorum; Tamamen sıkışıp kaldım. Üstüne bir de başım zonkluyor. Vücudumun her yeri ağrıyor demek doğru olur.

İlk denemelerim beni pek ileri götürmüyor. Çarşafı gevşetmek için doğrulmaya çalışıyorum ama bu beni sinirlendiriyor. Ve sonra paniğe kapılmaya başlıyorum. Ya dışarı çıkamazsam?

Şu anda hiperventilasyon yapıyorum. Burada pek temiz hava yok ve istediğim derin nefesleri alamıyorum. Parmak uçlarım karıncalanmaya başlıyor. Kapana kısıldım. Buradan asla çıkmayacağım. Ya gerçekten burada ölürsem?

Hayır. Hayır. Bu imkansız. Ellerim bağlı değil. Bedava alabilirim. Bedava olacağım.

Sonuçta kocamın bana yapmaya çalıştığı şeyin bedelini ödemesini sağlamanın tek yolu bu.

İkinci seferde daha iyisini yapıyorum. Çarşafın bir köşesini buluyorum ve özgürce çalışmaya başlıyorum. Ellerim kiri ilk hissettiğinde, gevşediğimi anladım. Ama dikkatli olmam gerekiyor. Bir ciğer dolusu pisliği içime çekip boğulmak istemiyorum.

Bu bir saatimin büyük bir kısmını alıyor ama sonunda kendi mezarımdan kurtulmanın yolunu buluyorum.

Kafam yüzeye çıktığı anda derin bir nefes alıyorum. Orada öleceğimi sanıyordum. Hava buz gibi ama umurumda bile değil. Artık canlı canlı gömülmediğim gerçeği dışında hiçbir şey umurumda değil. Bu şimdiye kadar yaşadığım en korkunç şeydi.

Ayağa kalkmaya çalışırken etrafıma bakıyorum. Burası neresi? İnsanlar yerine balkabakları dışında bir çeşit mezarlığa benziyor. Medeniyete nasıl geri döneceğim?

Sonra çarşafın içinde az önce kaçtığım bir şeyin yattığını görüyorum.

Aman Tanrım, bu benim çantam.

Onu buraya benimle birlikte gömdüler. Yerden kapıyorum ve içini kazıyorum. İçeride telefonumu bulduğumda sevinçten nefesim kesildi. Gücü kapalı ama yan taraftaki düğmeye bastığımda ekran aydınlanıyor. Maalesef hizmet yok. Ama yürümeye devam edersem bir veya iki bar alabileceğim bir yere ulaşacağımdan eminim.

Eve döneceğim. Sonra da bunun bedelini Nate'e ödeteceğim.

OceanofPDF.com

Yetmiş Dokuzuncu Bölüm
HAVVA

Beni ayakkabısız gömdüler.

Mutfakta Addie'yle karşılaşmadan önce spor ayakkabılarımı giymek için o birkaç saniyeyi ayırmış olsaydım, yola dönüş yolculuğum çok daha kolay olurdu. Bunun yerine, düzensiz toprakta, dalların ayak tabanlarıma saplandığı yol boyunca dikkatlice yolumu bulmaya çalışıyorum. Üstelik donuyorum. Çarşafı yanıma aldım ve

beni sıcak tutmak için onu geçici bir şal haline getirdim. Ancak donma noktasının altında olması gerekiyor.

Yaklaşık yarım saat yürüdükten sonra küçük bir yola benzeyen bir yere geliyorum. Çantamın içinden telefonumu çıkardım; şükürler olsun, cep telefonu hizmetim var. Bir bar. Bu bir mucize.

911'i aramaya başlıyorum ama sonra kendimi durduruyorum.

Polisi arayabilir ve kocamı bana yaptıklarından dolayı hapse attırabilirim. Ama bir avukat tutacak ve birkaç gün sonra kefaletle çıkacak. Jüriye birkaç kadın alın ve kabul edelim ki büyük ihtimalle bileğine bir tokat atacaktır. Hatta duruşmaya bile çıksaydı. Nate'in olaylardan kaçma gibi bir yeteneği var.

Hayır, yaptığı her şeyin bedelini ödediğinden emin olmam gerekiyor.

Bunun yerine, gecenin bir yarısı beni almaya gelebilecek aklıma gelen tek kişiye bir mesaj gönderiyorum.

Jay'in Snapflash mesajıma yanıt vermesi yirmi dakika sürüyor. Yirmi dakika boyunca yol kenarında titreyerek, uyarı sesinin onu uyandırmaya yetip yetmeyeceğini merak ederek geçirdim; numarası elimde ama onu aramak çok riskli. Tam pes edip polisi aramayı düşündüğüm sırada telefonumun ekranında onun adı beliriyor. Beni neredeyse hiç aramıyor ve annemin onu duymaması ve kolik bebeği uyandırmaması için evinin banyosunda saklandığını hayal ediyorum.

"Havva?" Sesi anında alarm veriyor. "Neler oluyor?"

"Beni kaldırmana ihtiyacım var" diyorum ona. “Ben... ben üzgünüm. Erken olduğunu biliyorum." Saatim sabahın neredeyse beşini gösteriyor.

"Neredesin?"

Benim için geliyor. Tanrıya şükür.

Onu yol kenarında, çarşafımın altında titreyerek bekliyorum. Umarım zatürreye yakalanmam. Sonunda arabasının yol kenarında durduğunu gördüğümde gözyaşlarına boğuldum. Onun yanındaki arabaya bindiğimde yanaklarımdan tuzlu su akıyordu. Görünüşümden şaşırmış görünüyor.

“Eve” diyor. "Ayakkabıların nerede?"

Bu sadece daha çok ağlamama neden oluyor.

Jay yine de bana açıklama yaptırmıyor. Arabayı sürmeye başlıyor ve ben sessizce ağlarken biz sessizce oturuyoruz. Caseham'a döndüğümüzde ona evime gitmemesini söylemeye çalışıyorum ama sonra farklı bir yöne gittiğini fark ediyorum. Birkaç dakika sonra Simon's Shoes'un otoparkına girdi.

“Haydi,” diyor. "Hadi sana ayakkabı alalım."

Onu arabadan çıkarken takip ediyorum, otoparkın kaldırımı ayak tabanlarıma değiyor. Hâlâ bir şal gibi sarılı olduğum üzerimdeki çarşafı çıkarıyor ve mağazanın girişine çok yakın olmasına rağmen bana kendi paltosunu veriyor. Sonra elimi tutuyor ve birlikte ayakkabı mağazasının kapısına doğru yürüyoruz. Cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açar.

Bana “Ne istersen al” diyor.

Dolabımdaki her şeyden farklı, iğrenç bir siyah kar botu seçiyorum ama indirimdeler. Çantamı karıştırıp cüzdanımı aramaya başlıyorum. Tabii ki nakit ödemem gerekiyor.

Jay, "Bu konuda endişelenmeyin" diyor.

"Ancak-"

"Bu konuda endişelenme dedim. Gerçekten mi."

Onunla daha fazla tartışmıyorum. Siyah kar botlarını giydim, çirkin olmasına rağmen ayağımı hemen ısıttı. Jay'in paltosunu üstümde tutuyorum ve banklardan birine atlıyorum. Tek kelime etmeden yanıma oturuyor. Yakında güneş doğacak olmasına rağmen çok sabırlı.

“Nate… o…” Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. Addie'nin de işin içinde olduğunu bilmesini istemiyorum. Bundan hiçbir iyilik çıkamaz. Her neyse, bu benimle kocam arasında. "Beni öldürmeye çalıştı."

Jay başını kaldırıp bana baktı, ifadesi dehşet içinde donmuştu.

"Beni toprağa gömmeye çalıştı" diyorum. “Ama ölmemiştim. Onun gitmesini bekledim ve sonra yola geri döndüm.”

“Eve,” diye nefes alıyor.

Ceketinin altında titriyorum. "Bunun bedelini ödemesini istiyorum."

"Hemen polisi arayacağız."

"Hayır" diyorum kesin bir dille. "Bunu kendi yöntemimle yapmak istiyorum. Yaptığı her şeyin bedelini ödediğinden emin olmak istiyorum."

Kaşları, saç çizgisindeki sivri uçlu yara izinin altında birbirine doğru çatıldı. "Tamam aşkım..."

"...birkaç gün kalabileceğimi bildiğin bir yer var mı?"

"Alet kulübemiz var" dedi düşünceli bir tavırla. "Arka tarafta. Hiç kimse onu kullanmaz. Oraya bir uyku tulumu sokabilirim. Rahat olmayacak ama kapı kapalıyken yeterince sıcak olur."

"Mükemmel" diyorum. "Ve yardımına ihtiyacım olan birkaç şey daha var."

Gözlerinde mutlak bir bağlılıkla bana bakıyor. "Ne istersen yapacağım."

Ve o da öyle.

OceanofPDF.com

Sekseninci Bölüm

HAVVA

Nate'in kafasına taşla vurup onu yere seren kişi Jay'di.

Bunu yapmak istedim ama mantıksal olarak Jay'in bunu yapması daha mantıklıydı. Nate'ten daha uzun ve muhtemelen daha güçlü. Eğer bunu yapsaydım onu bayıltamayacaktım. Bunu riske atamazdım. Onun bu noktaya gelmesini sağlamak için yaptığım şeylerden sonra hayır.

Jay ve ben son iki günü kocama eziyet ederek geçirdik. Riskliydi ama buna değdi. Mutfakta o kuzgunu gördükten sonra benim hâlâ hayatta olduğuma inanacağını ve sonunda buraya geleceğini biliyordum. Benden başka kimse ona bu şekilde eziyet edemez.

"Kuzgun"—tüm zamanların en sevdiği şiiri. Bunu çok iyi biliyorum.

Nate yerde baygın yatıyor, yakışıklı yüz hatları gevşek. Taşı Jay'den alıp ona tekrar vurmak istiyorum ama uyanabilmesine ihtiyacım var çünkü işimiz daha bitmedi. Yakında bilinci yerine gelecektir, bu yüzden hızlı hareket etmeliyiz. Jay ceketinin cebine uzanıp bir rulo koli bandı çıkarıyor. Onu bana uzattı.

"Bu onuru yapmak ister misin?" O sorar.

Kesinlikle yaparım. Kocamın bileklerini onun önünde birleştiriyorum, sonra ayak bileklerini de bağlıyorum. Ayak bileklerini birbirine bağlamayı bitirdiğimde çamurlu zeminde inliyor. Gözleri yavaş yavaş açılıyor.

Jay'e, "Uyanıyor," diyorum. "Onu deliğe atın."

Eğer Nate daha önce uyanık değilse, onu dondurucu soğuk suyla dolu sığ havuza bırakmak işe yarayacaktır. Göz kapakları titreyerek açılıyor ve bana bakıyor, yağmur damlalarına karşı gözlerini kırpıştırıyor. Jay dikkatlice gözden uzak duruyor.

"Havva?" Nate hırlıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Durumunu değerlendirmesi için ona bir süre izin veriyorum. Sığ bir mezarda, çamurlu bir su havuzunda, el ve ayak bileklerinin birbirine bağlı olması. Yüzünde beliren paniği izliyorum.

"Eve," dedi nefes nefese. "Ne yapıyorsun? Neler oluyor?"

Kocama bakıyorum. Hayatımın en mutlu günü olan düğün günümüzde hakimin karşısına çıktığımda ondan şu anda bu kadar nefret edebileceğimi hiç düşünmemiştim. “Beni öldürmeye çalıştın. Beni bu çukura gömdün.”

"Ben..." Nate yüzünü mezardaki çamurlu suyun üzerinde tutmaya çalışarak kıpırdandı. "Bunu yaptığım için çok üzgünüm Eve. Korkunç bir hata yaptım. Bu yüzden geri döndüm.”

"Bu yüzden geri dönmedin. Gerçekten öldüğümden emin olmak için geri geldin.”

Onun Adem elması bobs. "Tamam iyi. Haklısın. Korkunç bir şey yaptım. Ben berbat bir insanım." Gözlerinden tekrar su akıyor. "Ama sen değilsin. Bu sen değilsin. Seni biliyorum."

"Beni tanımıyorsun." Bir kahkaha patlatıyorum. "Beni yıllardır tanımıyorsun. Ve sen kesinlikle beni sevmiyorsun."

“İtiraf ediyorum, sorunlarımız oldu…”

Tekrar gülüyorum. "Şimdi var mı?"

Nate, başını mezarın dibinde oluşan sığ havuzun üzerinde tutmaya çalışarak doğrulmaya çalışıyor. "Lütfen Eva. Bu sen değilsin. Bunu yapmak istemiyorsun. Sorunlarınızı çözmeyecek."

“Evet, sorunlarım hakkında her şeyi biliyorsun, değil mi? Bütün bunların sebebinin sen olduğunu düşünürsek."

"Tamam, bu adil." Konuşurken çamurlu suyun bir kısmı ağzına giriyor ve yüzünü buruşturup tükürüyor. "Beni buradan çıkar, bu konuyu konuşabiliriz. Benden ne yapmamı istersen onu yapacağım."

"Hayır," diyorum sessizce. "Bu olmayacak."

"Havva!" Yüzündeki panik daha da arttı. Kısıtlamalarına karşı mücadele etmeye başlar. "Burada boğulacağımın farkındasın değil mi? Lütfen dalga geçmeyi bırakın! Ne istersen onu sana vereceğim. Öğretmenliği bırakıp şehri terk edeceğim. Ne istersen tamam mı?”

"Endişelenme" diyorum ona. "Boğulmana izin vermeyeceğim."

Bir an omuzları gevşedi ve koli bandıyla mücadelesine son verdi. "İyi. Teşekkür ederim. Yapmayacağını biliyorum.”

Yanımda yerde duran küreği alıyorum. "Önce seni gömeceğim."

Bu sözlerle bir kürek dolusu toprak alıp onun üzerine atıyorum.

"Havva!" çığlık atıyor. “Tanrı aşkına, senin sorunun ne? Aklını mı kaçırdın?"

Daha fazla toprak alıp deliğe atıyorum.

"Havva!" Yüzü parlak kırmızıdır. “Eve, tatlım, her şey için çok özür dilerim! Seni seviyorum! Bunu bilmelisin! Bunu bana yapamazsın!”

Ve bir kepçe daha toprak deliğe giriyor.

"Havva!" nefesi kesildi. “Bunu bana yapma! Havva! Havva!"

Nate şimdi mezarda kıvranıyor, kurtulmaya çalışıyor. Ama bunu yapmayacak. Onu çok sıkı bağladım. Jay kolumu yakaladığında daha fazla toprak kazmak üzereyim. Beni kocamın duyamayacağı bir yere çekiyor.

“Eve” diyor. "Onu öldüreceksin."

Çenemi kaldırıyorum. "Biliyorum."

Jay, onu bizden başka kimse duyamasa da kocamın ciğerleri patlayacak kadar bağırdığı mezara baktı. "O haklı. Onu öldürmek sorunlarınızı çözmez.”

“Şaşırırsın.”

Kaşları çatılıyor. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Jay bir an bana baktı, sonra kendi küreğini aldı. Benimle birlikte mezara doğru yürüyor. Ben de biraz toprak alıp deliğe attığımda o da aynısını yapıyor.

"Havva!" Nate çığlık atıyor. “Tanrı aşkına Havva, yapma bunu! Bunu yapamazsın!”

Yapabilirim ve yapacağım. Deliğe iki kepçe daha toprak giriyor.

“Hapse gireceksin. Doğru olduğunu biliyorsun? Hayatının geri kalanını hapiste çürüyerek geçireceksin, seni çılgın kaltak!”

İki kepçe daha toprak. İçlerinden biri yüzüne vuruyor ve ağlamaya başlıyor.

"Lütfen Eva." Bana bakarken sol gözü çamurdan örtülüyor. Lütfen bunu yapma Evie. Sana yalvarıyorum. Lütfen…"

Nate bir keresinde bana ölümün uçurumun kenarında olmak ya da bunun gibi gösterişli bir saçmalık gibi olduğunu düşündüğünü söylemişti. Ölümden dünyadaki her şeyden daha çok korkuyordu. Ölümden sonraki hayata inanır mıyım bilmiyorum ama inanırsam kocamın geri kalanını cehennemde yanarak geçireceğinden eminim.

Çamur yüzünü tamamen kaplayana kadar bize durmamız için yalvarmak ve tehditler savurmak arasında gidip geliyor. Bundan kısa bir süre sonra, bereketli bir şekilde sessizliğe bürünür. Delik tamamen dolana kadar toprağı küreklemeye devam ediyoruz. Ve kocamın ormandaki mezarına son rötuşları yaparken, yıllar önce benim için yazdığı şiiri kendi kendime okuyorum, o zamanlar ben on beş yaşımdaydım ve o benim üniversiteden yeni mezun olmuş İngilizce öğretmenimdi ve bana bunu yapmaya yemin etmişti. ben onun ruh eşiydim:

Hayat neredeyse yanımdan geçip gidiyordu
Sonra o
Genç ve hayatta
Pürüzsüz ellerle
Ve pembe yanaklar
Bana kendimi gösterdim
Nefesimi kesti
Kiraz kırmızısı dudaklarıyla
Bana bir kez daha hayat verdi

OceanofPDF.com

Sonsöz

ADDIE

ALTI AY SONRA

Okulun otoparkına vardığımda, Hudson sezon bitmiş olmasına rağmen arabasına yaslanmış futbol arkadaşlarından bazılarıyla konuşuyor. Her maçı izledim ve Hudson onu mahvetti. Yıldız oyun kurucu unvanını hak ediyor. Harika bir üniversiteden burs alacak; herkes onun için kavga edecek.

Hudson beni görünce selamlamak için elini kaldırıyor. "Addie!" sanki onu özleyebilecekmişim gibi sesleniyor.

Yolun geri kalanını koşarak geçtim, yüzüme salak bir gülümseme yerleşti. Son zamanlarda çok daha fazla gülümsüyorum. En iyi arkadaşımı geri aldığımdan beri dünya çok daha parlak görünüyor. Hala Bayan Popülarite değilim ama umurumda değil. Hudson ihtiyacım olan tek şey.

Ve bu yıl kesinlikle çılgın geçti.

Kenzie ve ben Dedektif Sprague ile konuştuktan sonra Nathaniel'i getirmesi için bir memur bulmaya çalıştı ama o da kaçtı. Sanırım başının büyük belada olduğunu biliyordu ve cinsel suçlu olarak etiketlenmektense ortadan kaybolmanın daha iyi olduğuna karar verdi.

Bayan Bennett'ın aniden ortaya çıkması dışında onu daha çok aramış olabilirlerdi. Birkaç günlüğüne kaçmak için bir yere otobüse binmeye karar vermesiyle ilgili bir hikayesi vardı. Nakit ödediğini ve herkesin onu aradığından haberi olmadığını söyledi. Sprague, Nathaniel ve benim ona yaptıklarımıza dair hikayemi kayıtlara geçirmişti ama o bunu doğrulamayı reddetti -aslında o ölü ve gömülmemişti- dolayısıyla polisin yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Elbette Bayan Bennett ve ben gerçeği biliyoruz. Ve ikimiz de biliyoruz ki onu yapraklar yerine toprakla gömseydim her şey çok farklı olabilirdi.

Her halükarda Caseham Lisesi'ne asla dönmedi. Kocasıyla ilgili skandal ortaya çıkınca istifa etti ve ardından şehri terk etti. Dönemin geri kalanında yedek öğretmenle görevlendirildik. Keşke Bay Tuttle olsaydı diye düşündüm ama dedikodulardan iki kasaba ötedeki bir lisede başka bir iş bulduğunu duydum. Ona sahip oldukları için şanslılar.

Bay Bennett'e gelince, öğrencileri arasında sahip olduğu tek "ruh eşlerinin" Kenzie ve ben olmadığımız ortaya çıktı. Bazen bunu düşündüğümde midem bulanıyor. Kendimi çok aptal hissediyorum.

Minnettar olduğum şeylerden biri de bu konuyu konuşabileceğim Kenzie'nin olması. O ve ben bu yıl gerçekten yakın arkadaş olduk. Nathaniel hakkında konuşarak saatler geçirdik. Kenzie Montgomery kadar akıllı, güzel ve popüler birinin tam olarak benim gibi kabul edilebilmesi beni daha iyi hissettiriyor. Ve benimle konuşmanın kendisini her konuda daha iyi hissetmesini sağladığını söylüyor.

Ayrıca ikimiz de profesyonel konuşma terapisi alıyoruz. Hepsi yardımcı oluyor.

Arabasına vardığımda Hudson, "Yeterince uzun sürdün," diye dalga geçiyor benimle. "Orada ne yapıyordun?"

Geç kaldım çünkü Lotus ve ben, Nathaniel yola çıktığından beri tamamen kendi başımıza yaptığımız şiir dergisine son rötuşları yapıyorduk. Ama bunu ona söylemek istemiyorum çünkü dergiyi

gördüğünde sürpriz olmasını istiyorum. "Üzgünüm! En azından artık buradayım."

Hudson'ın futbol arkadaşlarından biri gülüyor. "Kızın seni gerçekten kırbaçlattı. Seni ne kadar zamandır onu bekliyor?"

Hudson da gülüyor ve bana "kızım" diyen arkadaşını düzeltmiyor. Bu beni meraklandırıyor. Özellikle her sabah arabasından okula doğru yürürken bazen uzanıp elimi tuttuğu için. En azından Kenzie'yle çıkmıyor. Yılın başında bir kızla görüştüğüne eminim ama artık görmüyorum.

"O halde kalkıyor musun?" Adamlardan biri bana kapıyı açarken Hudson'a şöyle diyor: Bunu yapması gereksiz ama çok tatlı.

"Hı-hı" diyor Hudson. İşe gitmeden önce Addie ve ben biraz milkshake alacağız. Sonra görüşürüz, Walsh?"

Diğer çocuk Hudson'a, "Sonra Jay," diyor.

Hudson yanımdaki sürücü koltuğuna otururken ona şöyle dedim: “Tamam, sormam gerekiyor. Nasıl oluyor da tüm futbol arkadaşların sana Jay diyor?

"Eh, biliyorsun, hepimiz birbirimize soyadımızla hitap ediyoruz" diyor. “Ama Jankowski? Bu bir ağız dolusu. O yüzden bana kısaca J diyorlar. Bu hoşuma gitti.”

Sorun değil ama o benim için her zaman Hudson olacak.

“Tamam” diyor, “gitsek iyi olur. Ayakkabı mağazasındaki vardiyam saat beşte başlıyor, bu yüzden milkshake için yalnızca bir saatimiz var.”

Hudson gerçekten herkesten daha çok çalışıyor. Okulun dışında haftanın birkaç günü Simon's Shoes'ta çalışıyor ve aynı zamanda bir yaşındaki erkek kardeşine de sürekli bakıcılık yapıyor. Ama tüm bu olup bitenlere rağmen bana her zaman vakit ayırıyor.

Kasabadaki en iyi milkshakelerin bulunduğu lokantanın yanındaki park yerine yanaşıyoruz. Acaba tek bir milkshake paylaşacak mıyız, eğer paylaşacaksak bu ne anlama gelecek? Hudson'ı severim. Çok fazla. O benim ruh eşim mi? Bilmiyorum. Bunun aptalca bir soru olduğunu düşünüyorum.

Park ettikten hemen sonra Hudson'ın telefonu çalar ve cebinden çıkarır. Bir kısa mesajı okudu ve dudaklarına bir gülümseme dokundu.

"Ne?" Diyorum.

Telefonu tekrar cebine tıkıyor. "Hiç bir şey. Sadece bu eski arkadaşım."

"Kız arkadaşı?"

Bizler evini çevreleyen çitlerin altından geçen aptal çocuklarken alnında oluşan yara izini geriye doğru sürerken gülümsemesi mahçup bir hal alıyor. "Öyle diyebilirsin. O… uh… o ayakkabılardan gerçekten hoşlanırdı ve her zaman ayakkabı mağazasına gelirdi ve, ımm, evet."

Hudson'ın soluk teni parlak pembeye dönüyor, bu da bana ayakkabı mağazasındaki bu müşterinin sıradan bir müşteriden çok daha fazlası olduğunu düşündürüyor ama her ne sebeple olursa olsun bunu kabul etmek istemiyor. Tabii bu onun kim olduğunu daha da çok merak etmeme neden oluyor. Ve eğer o da benim ona aşık olduğum gibi aşık olsaydı.

"Bizim okula mı gidiyor?" Soruyorum.

Bir an bu soruya nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi göründü. "Eskiden öyleydi" dedi sonunda.

Belki bizden bir yıl öndeydi. Bizim sınıftan biriyle çıksaydı bunu bilirdim.

"Her neyse," diyor, "o... uh... bir süredir zor zamanlar geçiriyordu ve oldukça perişan haldeydi, ama şimdi çok daha iyi durumda. Onu bir süredir tanıyorum ve ilk kez mutlu görünüyor, yani bu çok hoş, anlıyor musun? Onun mutlu olmasını istiyorum. O bunu hak ediyor."

Kesinlikle bir kız arkadaş; bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum. Bunun yılın başında sahip olduğu kız arkadaşıyla aynı olup olmadığını merak ediyorum ama sormaya korkuyorum. Neyse bu beni ilgilendirmez. Artık onunla değil.

İkimiz de arabadan iniyoruz ve Hudson elime uzanıyor. Parmaklarını benimkilere geçirdi ve bana gülümsediğinde ben de ona gülümsedim. Birlikte lokantaya doğru yürürken bol kremalı ve

üstüne kirazlı vanilyalı milkshake almaya karar verdim çünkü bir ikramı hak ettim.

SON

Öğretmen'i okumaktan keyif aldınız mı? Freida McFadden'ın diğer tartışılmaz psikolojik gerilim filmlerine göz atmak için burayı tıklayın , artık Amazon'da mevcut!

OceanofPDF.com

Teşekkür

Öğretmen'i yazarken ergen çocuğuma şöyle dedim: "Bir gencin gerçekten derin olduğunu düşüneceği ama aslında acı verici derecede kötü olan bir şiiri bana yazabileceğini mi sanıyorsun?"

Cevap olarak yanıma oturdu, dizüstü bilgisayarımı kucağımdan kaptı ve "Bana iki dakika ver" dedi. Daha sonra onun şimdiye kadar gördüğüm en kötü şiiri yaratmasını izledim. Çok şaşırdım. Pek çok şeyi değiştirmeden önce ona "O kadar mükemmel ki" dedim.

Öğretmen'in yayımlanmasının ufukta görünmesiyle birlikte ona benim için yazdığı şiiri hatırlattım. Ona bunu ne kadar sevdiğimi ve teşekkür bölümünde şiirin hakkını vereceğimi söyledim. O da "Ah, lütfen yapma" dedi.

Hmm. Belki de bu hikayeyi anlatmamalıydım.

Zaten bu kitabı okumayacak çünkü ölmeyi tercih ediyor. Bir gün büyüdüğünde, geriye dönüp baktığında biraz utanacak ve/veya nostaljik hissedecek.

Ayrıca muhteşem geri bildirimleriniz ve bu kitabın dönüştüğü hikayeye dönüştürülmesindeki yardımınız için Jenna Jankowski'ye (Hudson'ın adı kesinlikle verilmemiştir, ancak bu sadece bazı şeylerin gerçekten kısmet olduğunu kanıtlar) ve ayrıca tüm Sourcebooks ekibine teşekkür ederiz. inanılmaz bir iş. Kitaplarımı her zaman ilk okuyan ve sondaki sürprizi asla ama asla anlamayan anneme teşekkür ederim. Beta okuyucularım Pam, Kate ve Emily'ye teşekkür ederim. Mükemmel düzeltmeler için Daniel ve Val'e

teşekkür ederiz. Desteğiniz için menajerim Christina Hogrebe'ye ve JRA ekibine çok teşekkür ederim!

Son fakat kesinlikle en önemlisi, tüm okuyucularıma teşekkür ederim! Yolculuğumda beni destekleyen tüm okuyuculara gerçekten çok minnettarım. Umarım kitaplarım, bu kadar çok insanın onları okuduğunu görmenin bana yaşattığı mutluluğun bir nebze olsun size de yaşatmıştır!

OceanofPDF.com

Sonsöz

Öğretmen'i okumaktan keyif aldınız mı?

Eğer öyleyse, **Asla yalan Söyleme** kitabından kısa bir alıntının keyfini çıkarın…

OceanofPDF.com

Asla yalan söyleme

Umutsuzca kaybolduk ve kocam bunu kabul etmiyor.

Bunun Ethan için alışılmadık bir davranış olduğunu söyleyemem. Altı aydır evliyiz, hâlâ yeni evliyiz ve yüzde doksanında o mükemmel bir koca. Şehirdeki en romantik restoranların hepsini biliyor, beni hâlâ çiçeklerle şaşırtıyor ve bana günümün nasıl geçtiğini sorduğunda aslında cevabımı dinliyor ve uygun tamamlayıcı sorular soruyor.

Ama zamanın geri kalan yüzde onunda o kadar inatçı ki çığlık atabilirim.

"Cedar Lane'e giden dönüşü kaçırdın," dedim ona. "Yolun yarım mil aşağısında geçtik."

"HAYIR." Ethan'ın boynunda korkutucu görünen bir damar çıkıyor. “İleride. Onu geçemedik."

Emlakçımız Judy'nin izniyle Westchester'daki evin basılı talimatlarını elime alırken hüsrana uğramış bir şekilde ofladım. Evet, GPS'imiz var. Ama bu sinyal yaklaşık on dakika önce kesildi. Artık güvenmemiz gereken tek şey bu yazılı talimatlar. Sanki Taş Devri'nde yaşıyormuşuz gibi.

Ethan bir şeyin yoldan çekilmesini istedi. İsteğine kavuşuyor.

En kötüsü de kar yağıyor. Her şey birkaç saat önce Manhattan'dan ayrılırken başladı. Biz ayrıldığımızda, bunlar yerle temas ettiğinde buharlaşan sevimli küçük beyaz pullardı. Son bir saat içinde pulların boyutu dört katına çıktı. Artık sevimli değiller.

Artık otoyoldan çıktığımıza göre, bu daha ıssız, dar yol karla kaplı. Ve bu Ethan'ın kamyon kullanmasına benzemiyor. BMW'sinin elle dikilmiş muhteşem deri koltukları var, ancak yalnızca önden çekişli ve karda sürüş konusunda da inanılmaz derecede yetenekli

değil. Eğer kayarsak, muhtemelen savrulmaya mı yoksa savrulmadan mı döneceğini bile bilemezdi. (Kızakta, değil mi?)

BMW sanki bir işaretmiş gibi sulu buzun üzerinde kayıyor. Ethan'ın direksiyondaki parmakları kansız. Aracın hakkını veriyor ama kalbim küt küt atıyor. Kar gerçekten kötüleşiyor. Yolun kenarına çekilip elini bana uzattı.

"Şu yönlere bir bakayım."

Görev bilinciyle hafif buruşuk kağıt parçasını teslim ediyorum. Keşke arabayı sürmeme izin verseydi. Ethan asla yön bulma konusunda ondan daha iyi olduğumu kabul etmez. "Sanırım sırayı geçtik, Ethan."

Daktiloyla yazılmış talimatlar sayfasına bakıyor. Sonra ön camdan gözlerini kısarak bakıyor. Silecekler tam hızda çalışırken ve uzun farlarımız açıkken bile görüş mesafesi berbat. Artık güneş gökyüzünde battığı için yalnızca üç metre önümüzü görebiliyoruz. Bundan sonraki her şey saf beyazdır. "HAYIR. Oraya nasıl gideceğimi görüyorum."

"Emin misin?"

Soruma cevap vermek yerine, "Yola çıkmadan önce hava durumunu kontrol etmeliydin" diye homurdandı.

"Belki de geri dönmeliyiz?" Ellerimi dizlerimin arasına bastırıyorum. "Evi başka zaman görebiliriz." Mesela arabanın dışında şiddetli bir kar fırtınası olmadığı zamanlar gibi.

Kocam başını çevirip bana aklımı kaybetmişim gibi bakıyor. "Tricia, buraya gelmek için neredeyse iki saattir araba kullanıyoruz. Yaklaşık on dakika uzaktayız ve şimdi arkanı dönüp eve mi gitmek istiyorsun?"

Evli olduğumuz altı ayda Ethan hakkında öğrendiğim başka bir şey de bu. Bir şeyi yapma fikri aklına geldi mi, o iş bitene kadar geri adım atmaz. Sanırım bunu iyi bir şey olarak görebilirim. Evde bir sürü yarım kalmış proje bırakan bir adamla evli olmak istemezdim.

Hala Ethan'ı öğrenmeye çalışıyorum. Bütün kız arkadaşlarım onunla çok çabuk evlendiğim için beni azarladılar. Bir gün bir kafede

buluştuk; ayağım takılıp içkimi masasının yanına döktüm, o da bana yeni bir tane almakta ısrar etti.

İlk görüşte aşk anlaşmalarından biriydi bu. Onu gördüğümde, daha da sarı tellerle kaplı sarı saçlarına hayran kaldım. Mavi gözleri açık bir günde gökyüzünün rengindeydi ve kenarları soluk kirpiklerle çevrelenmişti. Ve güçlü Romalı burnu onun çok güzel olmasını engelliyordu. Bana gülümsediğinde, ben bir gidiciydim. Sonraki altı saati birlikte kahve içerek geçirdik, sonra aynı akşam beni akşam yemeğine çıkardı. O gece, bir yıldan fazla süredir birlikte olduğum erkek arkadaşımdan, özür dileyerek evleneceğim adamla tanıştığımı açıklayarak ayrıldım.

Dokuz ay sonra Kahve Dükkanım Romeo ve ben evlendik. Altı ay sonra banliyölere taşınıyoruz. Tüm ilişkimiz hızla ilerledi.

Ama şu ana kadar pişmanlık yok. Ethan hakkında öğrendikçe ona daha çok aşık oluyorum. Ve o da benim için aynı şeyleri hissediyor. Hayatımı onunla paylaşmak çok muhteşem.

Henüz bilmediği büyük bir sır dışında.

"İyi," diyorum. "Hadi evi bulalım."

Ethan bana talimat kağıdını veriyor. BMW'yi tekrar sürüşe çıkarıyor. “Nereye gideceğimi tam olarak biliyorum. Tam önümüzde.”

Geriye görülecek bir şey kaldı.

Hem karı hesaba katmak hem de dönüşü kaçırmamak için bu sefer daha yavaş sürüyor; yolun yaklaşık yarım mil aşağısında zaten kaçırdığına eminim. Ön cam artık karla kaplanmış olmasına rağmen gözlerimi yoldan ayırmadım. Sıcak, kuru düşünceler düşünmeye çalışıyorum.

"Orada!" Ethan ağlıyor. "Anladim!"

Emniyet kemerimi gererek koltuğumda öne doğru eğiliyorum. Görüyor mu? Tam olarak ne gördün? Görünmez kar/gece görüş gözlüğü takıyor mu? Çünkü görebildiğim tek şey kar, onun ötesinde daha fazla kar ve onun ötesinde de karanlık. Ama sonra yavaşlıyor ve tabii ki ormanlık bir alana giden küçük bir yol var ve uzun farlar

neredeyse karla örtülmemiş bir tabelayı aydınlatıyor. Dönüşü biraz fazla hızlı yaptığından kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

Sedir Lane.

Ne biliyorsun? Ethan başından beri haklıydı. Cedar'ın sırasını geçtiğinden emindim ama geçmemişti. Tam burada. Her ne kadar şu anda eve ulaşmak için dar ve dar bir yolda olsak da, BMW'nin bunu başaramayacağından endişeleniyorum. Kocamın yüzüne baktığımda onun da aynı şeyden endişe duyduğunu söyleyebilirim. Evin yolu zar zor asfaltlanmış ve şimdi karla kaplı.

"Judy'ye gösteriyi hızlı tutmasını söylemeliyiz" diyorum. "Burada sıkışıp kalmak istemiyoruz"

Ethan onaylayarak başını salladı. "Dürüst olmak zorundayım. Bir şeylerin yolunda gitmesini istiyordum ama bu delilik. Yani sanki tam ortasındayız..."

Sesi cümlenin ortasında zayıflıyor. Hiçliğin ortasında olduğumuzu söyleyeceğini ancak hayal edebiliyorum. Ama daha kelimeleri ağzından çıkaramadan ağzı açık kalıyor. Çünkü nihayet ev ortaya çıktı.

Ve bu inanılmaz.

Judy'nin web sitesindeki listede iki kat yüksekliğinde ve bir de çatı katı olduğundan bahsediliyordu, ancak bu açıklama bu genişleyen mülkün hakkını vermiyor. Tavanlar çok yüksek olmalı, çünkü dik üçgen çatı, kardan dolayı gökyüzüne sürtünüyormuş gibi görünüyor. Evin yanları, insanların yaşadığı bir yerden ziyade bir katedral görünümü veren sivri kemerli pencerelerle kaplı. Ethan'ın çenesi yerinden çıkacak gibi görünüyor.

"Tanrım," diye nefes alıyor. "Böyle bir yerde yaşamayı hayal edebiliyor musun?"

Kocamı yalnızca bir yıldır tanıyor olabilirim ama yüzündeki ifadeyi tanıyorum. Retorik bir soru sormuyor. Bu evde yaşamak istiyor. Zavallı Judy'yi Westchester ve Long Island'ın yarısı boyunca sürükledik çünkü gördüğümüz hiçbir yer Ethan'ın kafasındaki resme tam olarak uymuyor. Ama şimdi…

"Bundan hoşlandın mı?" Soruyorum.

"Sizce de harika değil mi? Yani, şu yere bak."

Ona katılmak için ağzımı açtım. Bu ev inkar edilemez derecede güzel. Çok büyük, zarif ve uzak; aradığımız her şey. Nihai hedefimiz olan çocuklarla doldurmak için mükemmel bir ev. Ethan'a evi onun kadar sevdiğimi söylemek istiyorum. Judy geldiğinde ona hemen bir teklif yapmalıyız.

Ama bunu yapamam.

Çünkü bu genişleyen araziye bakarken içimi rahatsız edici bir his kaplıyor. O kadar hastayım ki öğle yemeğimi BMW'nin pahalı döşemelerine kaptırmamak için ağzımı kapatıp derin bir nefes alıyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Son birkaç ayda gezdiğimiz düzinelerce boş evden hiç söz etmiyoruz. Hiç bu kadar güçlü bir duygu hissetmemiştim.

Bu evde korkunç bir şey oldu.

Ethan, Ah kahretsin, dedi.

Titrek bir nefes daha alıp başka bir mide bulantısı dalgasını uzaklaştırıyorum. İşte o zaman hareket etmeyi bıraktığımızı fark ettim. Ön tekerlekler kararlı bir şekilde dönüyor ama faydası yok. Araba sıkışmış.

"Yollar çok kaygan" diyor. "Hiçbir çekiş gücü alamıyoruz."

Sıcak havaya rağmen kendime sarılıyorum ve titriyorum. "Ne yapmalıyız?"

"Şey..." Ön camdaki buğulanmayı silmek için uzanıyor. "Eve oldukça yakınız. Yürüyebiliriz."

Onun için söylemesi kolay. Manolo Blahnik botları giymiyor.

"Ayrıca Judy zaten buradaymış gibi görünüyor" diye ekliyor.

"Gerçekten mi? Arabasını göremiyorum."

"Evet ama ışıklar açık. Garajda park edilmiş olmalı."

Buğulanmış ön camdan gözlerimi kısıp eve bakıyorum. Şimdi daha yakından baktığımda üst kattaki pencerelerden birinde parlayan tek bir ışık görebiliyorum. Bu garip. Bir emlakçı bir evi gösterseydi alt katın ışıklarını açmaz mıydı? Ancak evin birinci katının tamamı karanlık. Üst katta sadece bir ışık var.

Bir kez daha ürperiyorum.

"Haydi," diyor Ethan. “İçeride daha iyi durumdayız. Geceyi arabada geçirebileceğimiz bir durum değil. Benzinimiz bitecek ve donarak öleceğiz.”

Çekici bir düşünce değil. Tüm bu yolculuktan pişman olmaya başlıyorum. Buraya çıkarken ne düşünüyordum? Ama Ethan evi seviyor. Belki her şey yolunda gider.

"İyi," diyorum. "Hadi yürüyelim."

Sitemizde yayınlanan Tüm Pdf Kitaplarımız ücretsizdir.

Pdfoku.net sitemizde bulunan tüm dosyalar farklı paylaşım sitelerinden alınmış olup; Bilgi amaçlı olarak websitemizde paylaşılmıştır.

Yasal haklara sahip olduğunuz yani telif hakkı bulunduğunu düşündüğünüz kitapları pdfokunet@gmail.com adresine mail atarak bizi bilgilendirebilirsiniz. Bildirilen kitaplar en kısa sürede sitemizden kaldırılacaktır.